XI. évfolyam, 39. szám
1955. szeptember 29.
Ára 70 fillér
Ludas Matyi

Ki miért jegyez békekölcsönt

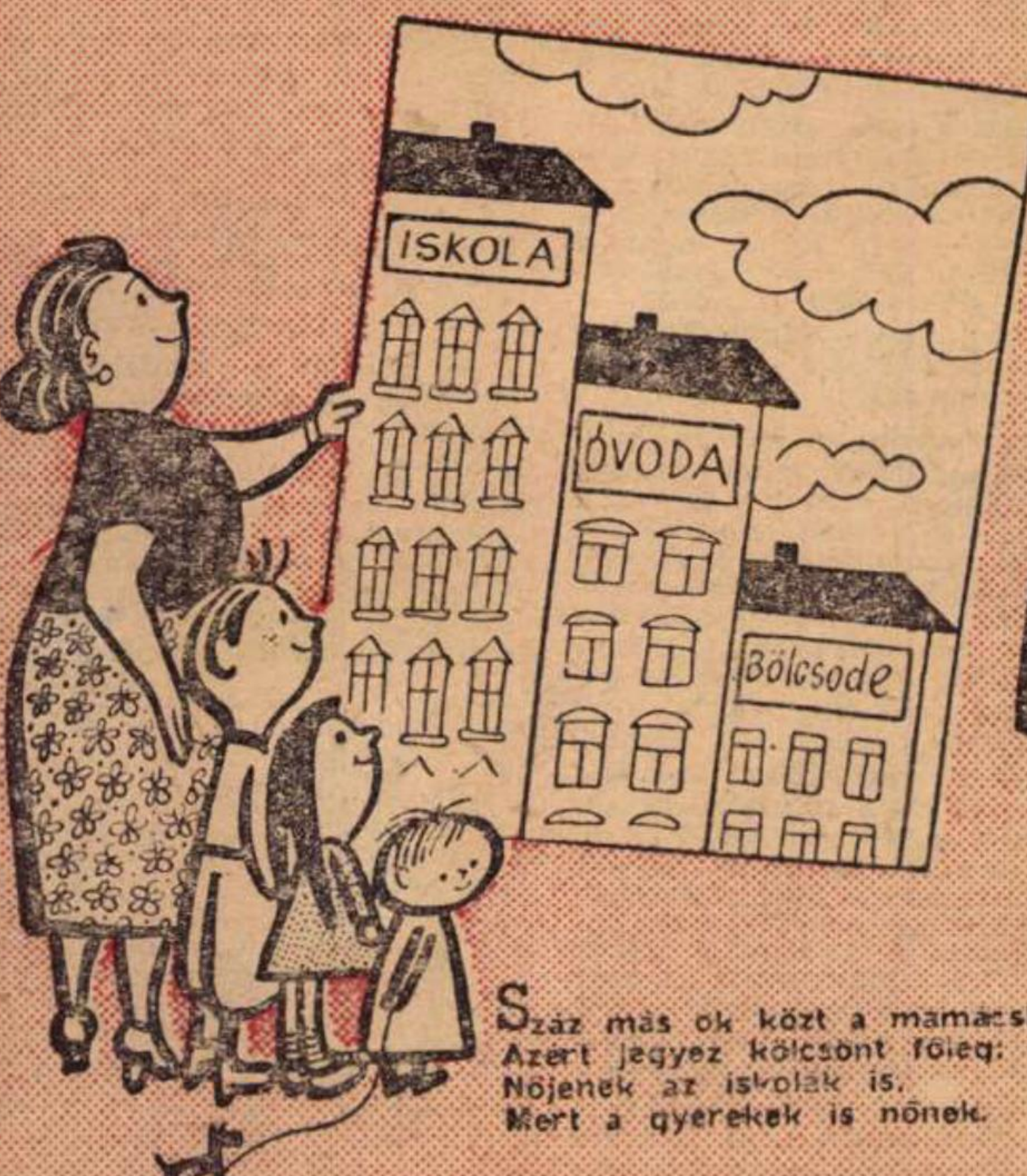
ISKOLA
ÓVODA
Bölcsode

Száz más ok közt a mamácska
Azért jegyez kölcsönt főleg:
Nőjenek az iskolák is,
Mert a gyerekek is nőnek.

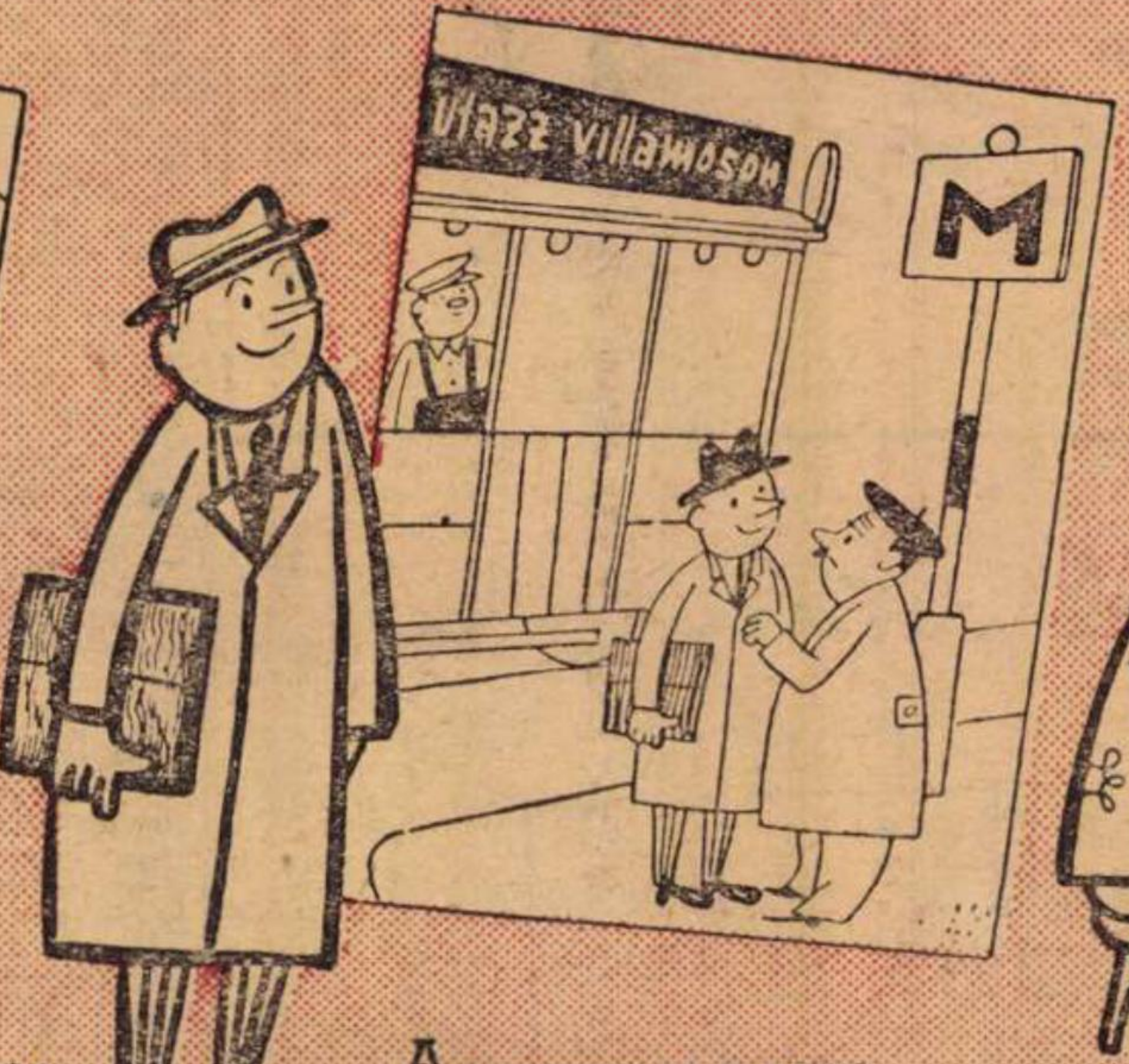
villamoson
M

Az utasnak az a vágya
S jegyez, hogy valóra váljon:
A tömeg a megállónál
Maximum két főből álljon.

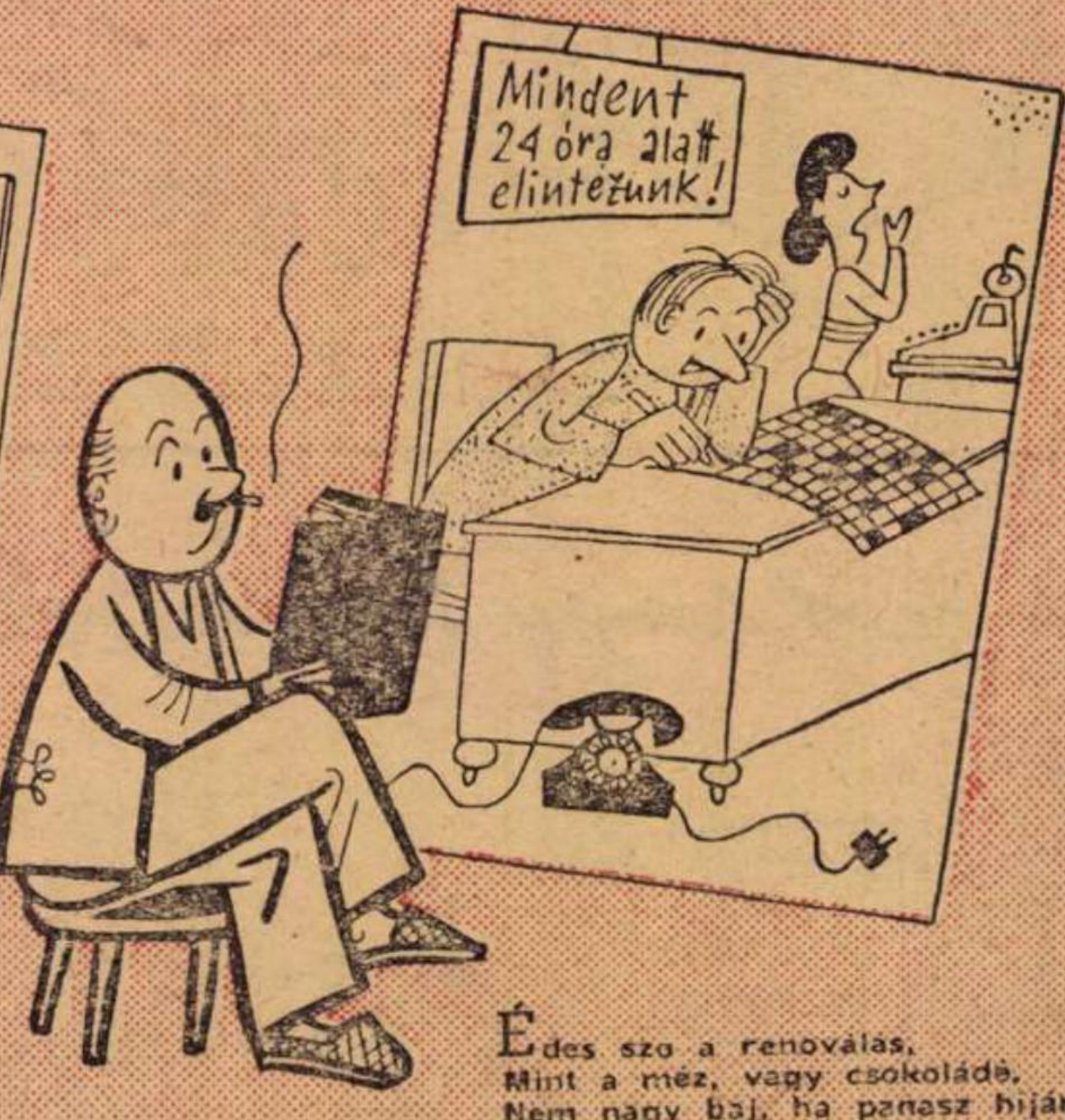
Mindent 24 óra alatt elintézünk!

Édes szó a renoválás,
Mint a méz, vagy csokoládé,
Nem nagy baj, ha panasz híján
Unatkozik az IKV. (Azelőtt KIK).

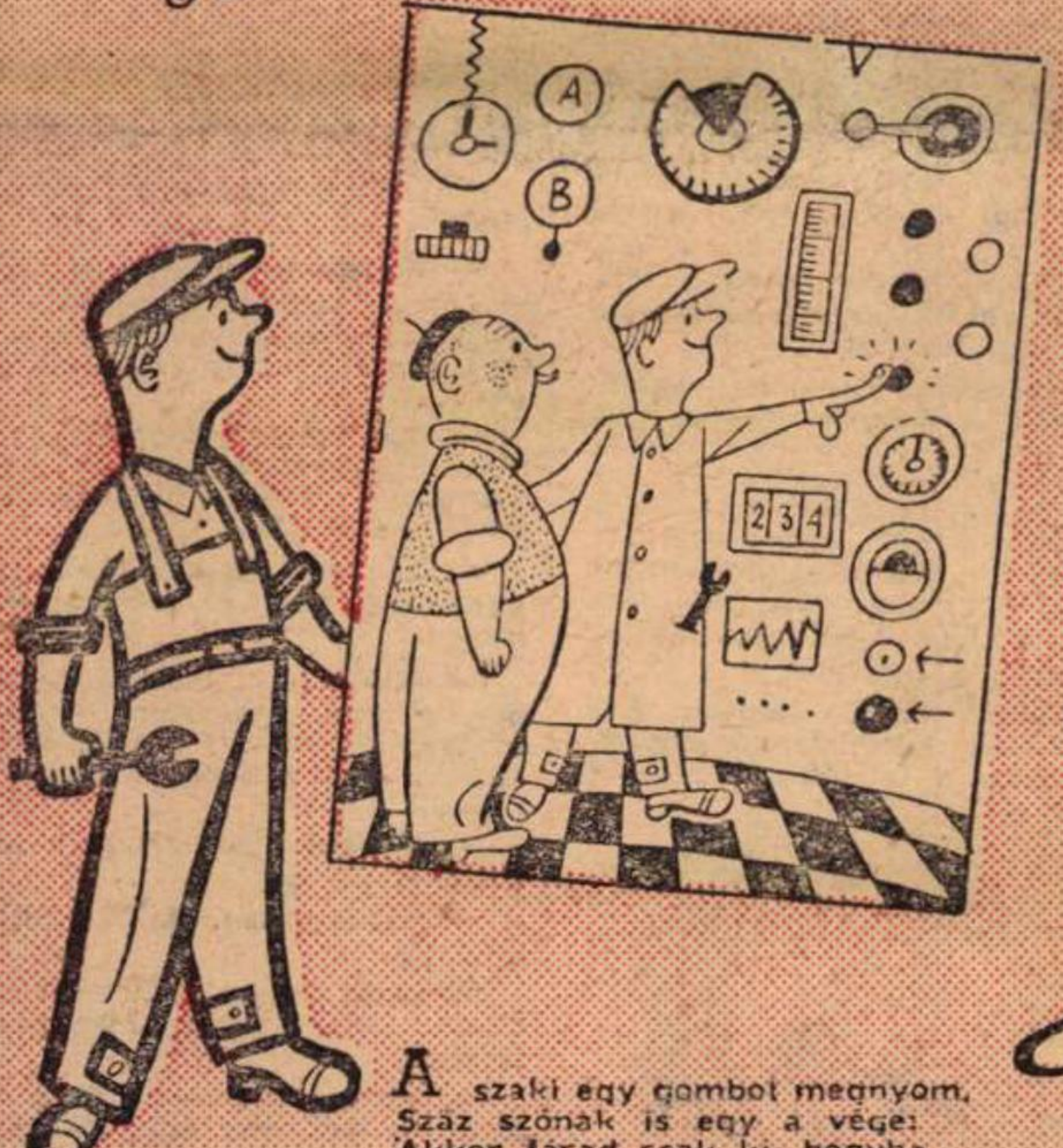

A szaki egy gombot megnyom,
Száz szónak is egy a vége:
Akkor fárad csak ki, hogyha
Rágondol a régi gépre.

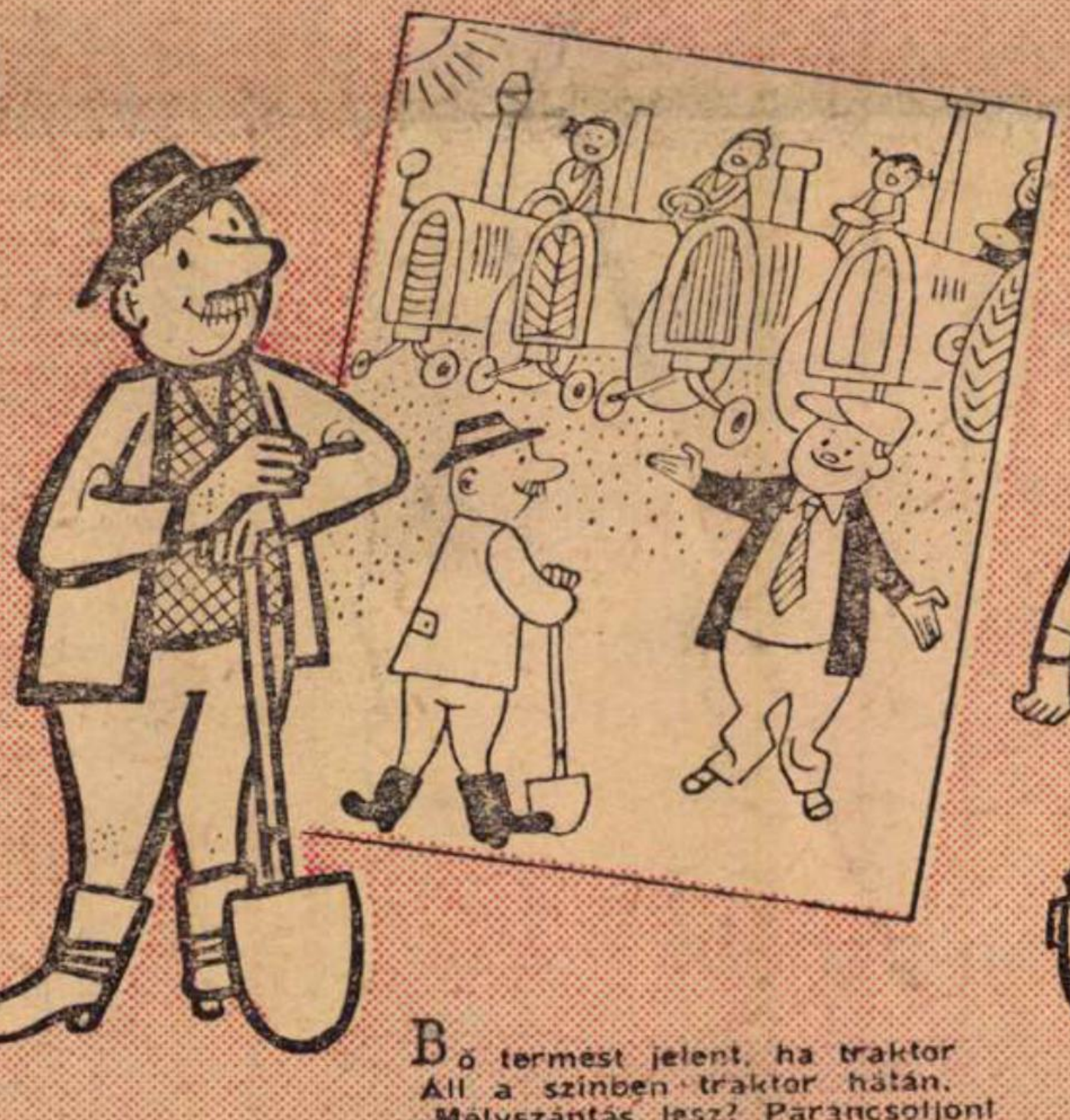

Bő termést jelent, ha traktor
Áll a színben traktor hátán.
„Mélyszántás lesz? Parancsoljon!
Melyik tetszik, Jani bátyám?”

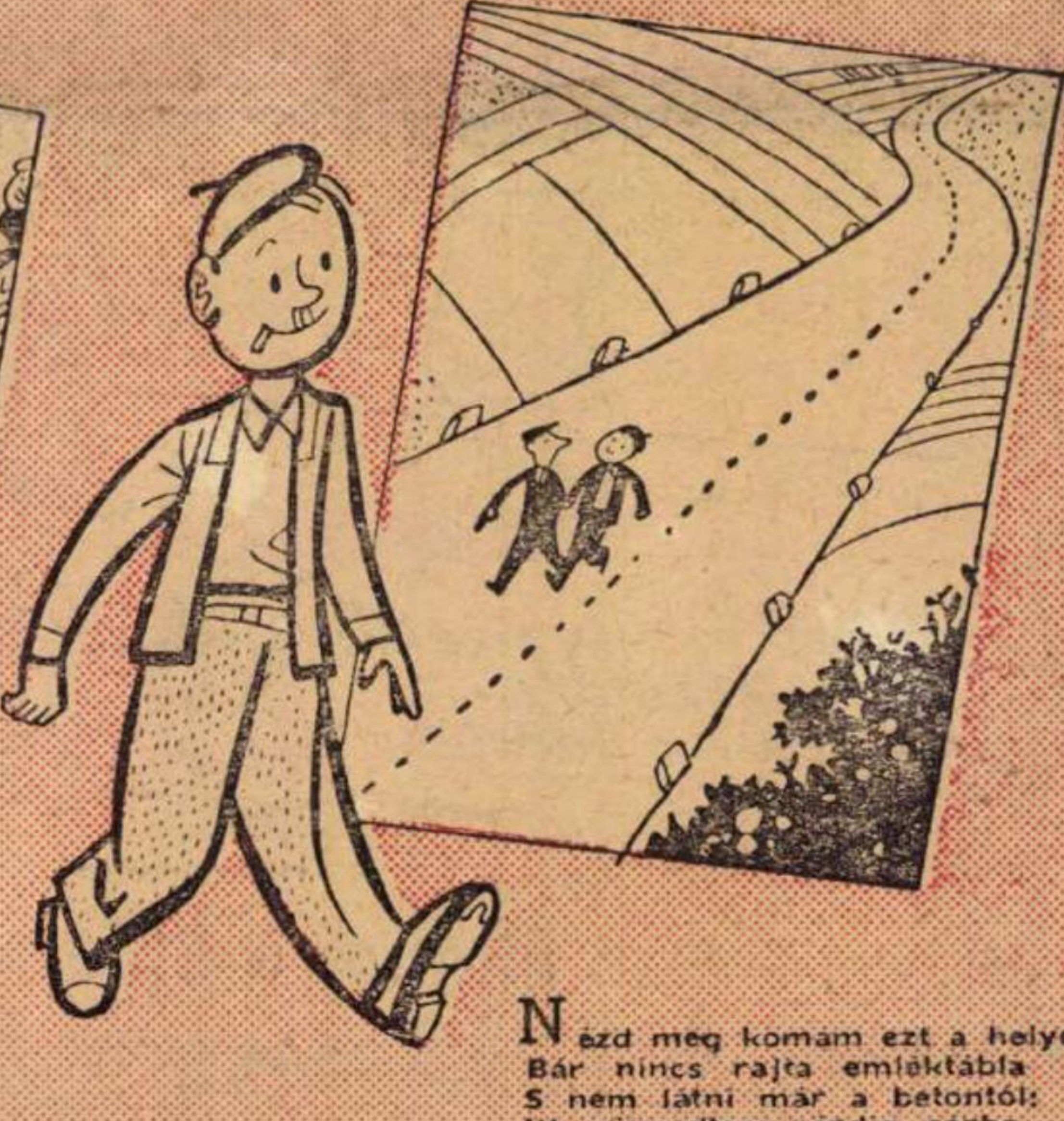

Nézd meg komám ezt a helyet.
Bár nincs rajta emléktábla
S nem látni már a betontól:
Itt süppedtem térdig sárba.

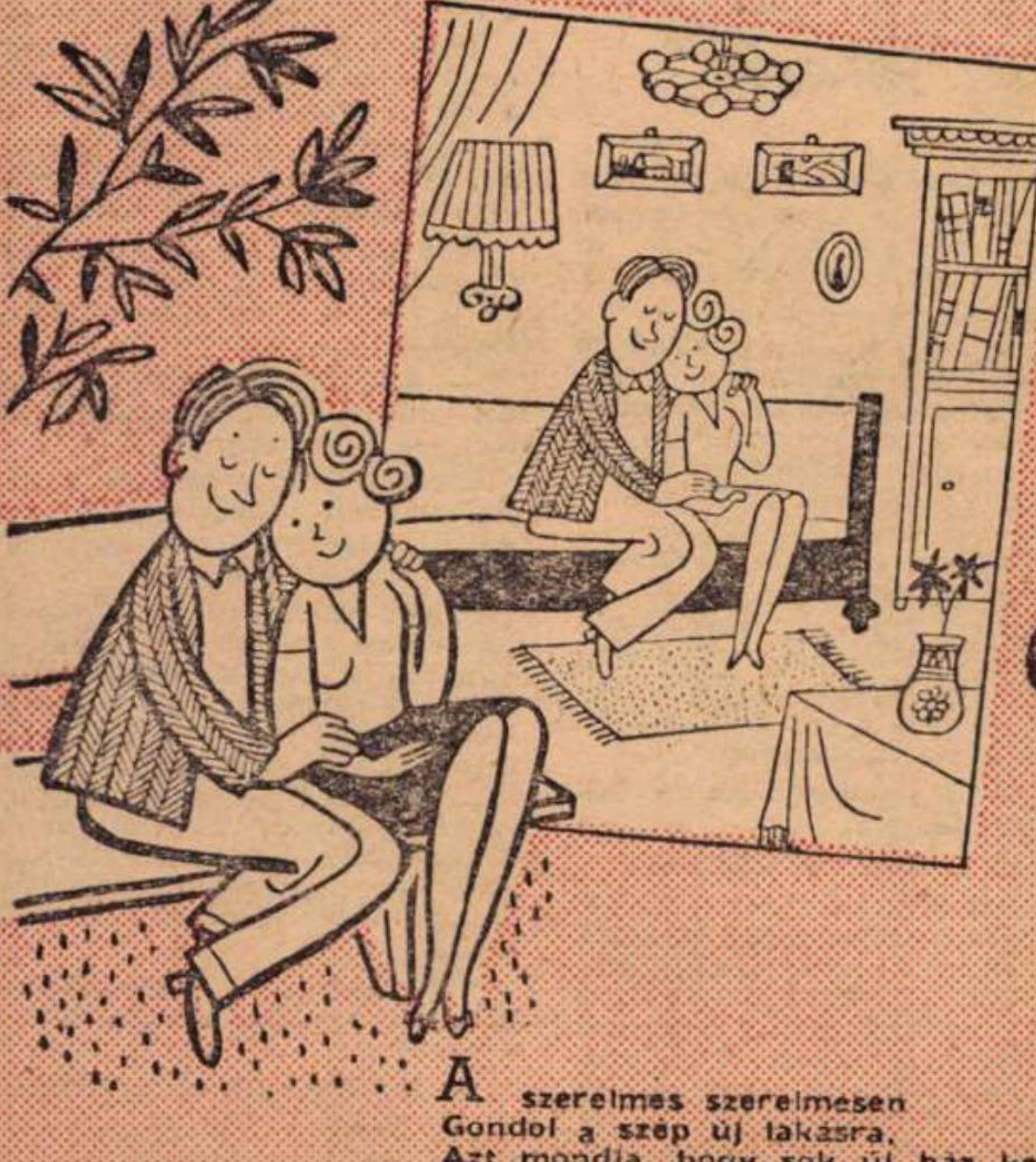

A szerelmes szerelmesen
Gondol a szép új lakásra,
Azt mondja, hogy sok új ház kell,
Sőt meg is esküszik rája.

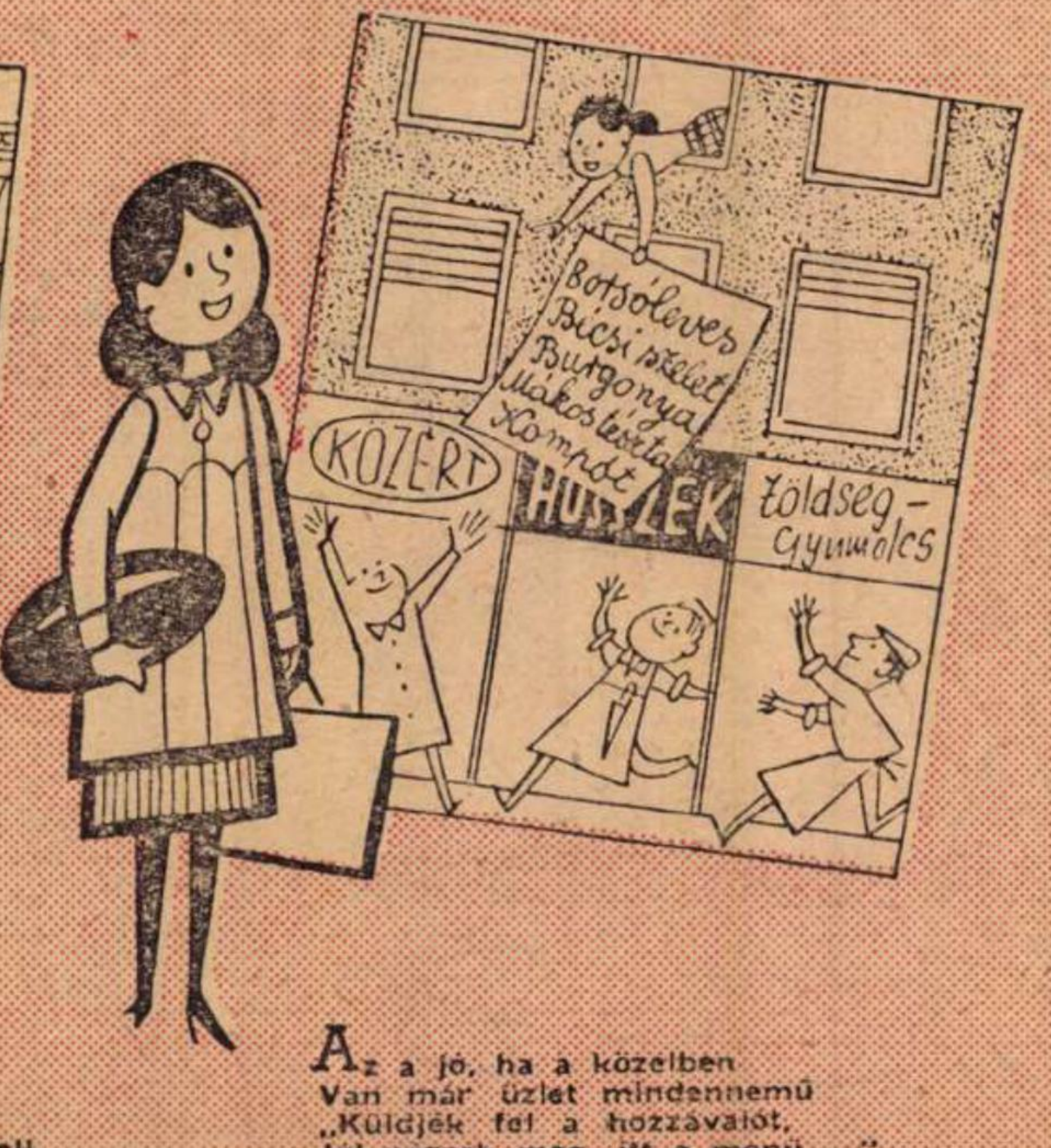
Botsóleves
Bicsi szelet
Burgonya
Mákostészta
Kompót
KÖZÉRT
Zöldség-gyümölcs

Az a jó, ha a közelben
Van már üzlet mindennemű
„Küldjék fel a hozzávalót,
Jól nézzék meg, itt a menü ...”

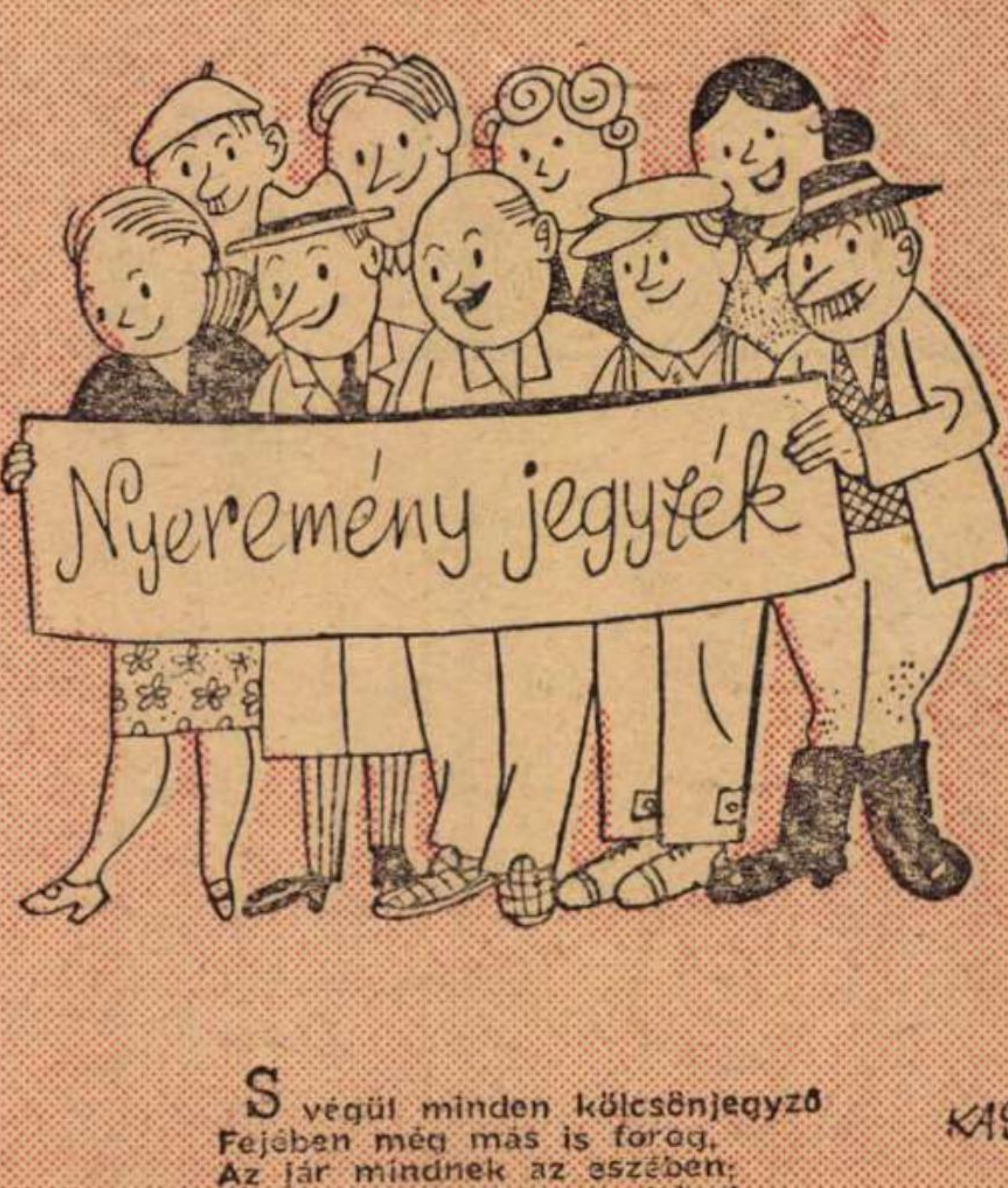
Nyeremény jegyzék

S végül minden kölcsönjegyző
Fejében még más is forog,
Az jár mindnek az eszében:
Azért nyerni se rossz dolog!

KASSO

Fegyvergyároséknál a nemzetközi tárgyalások idején

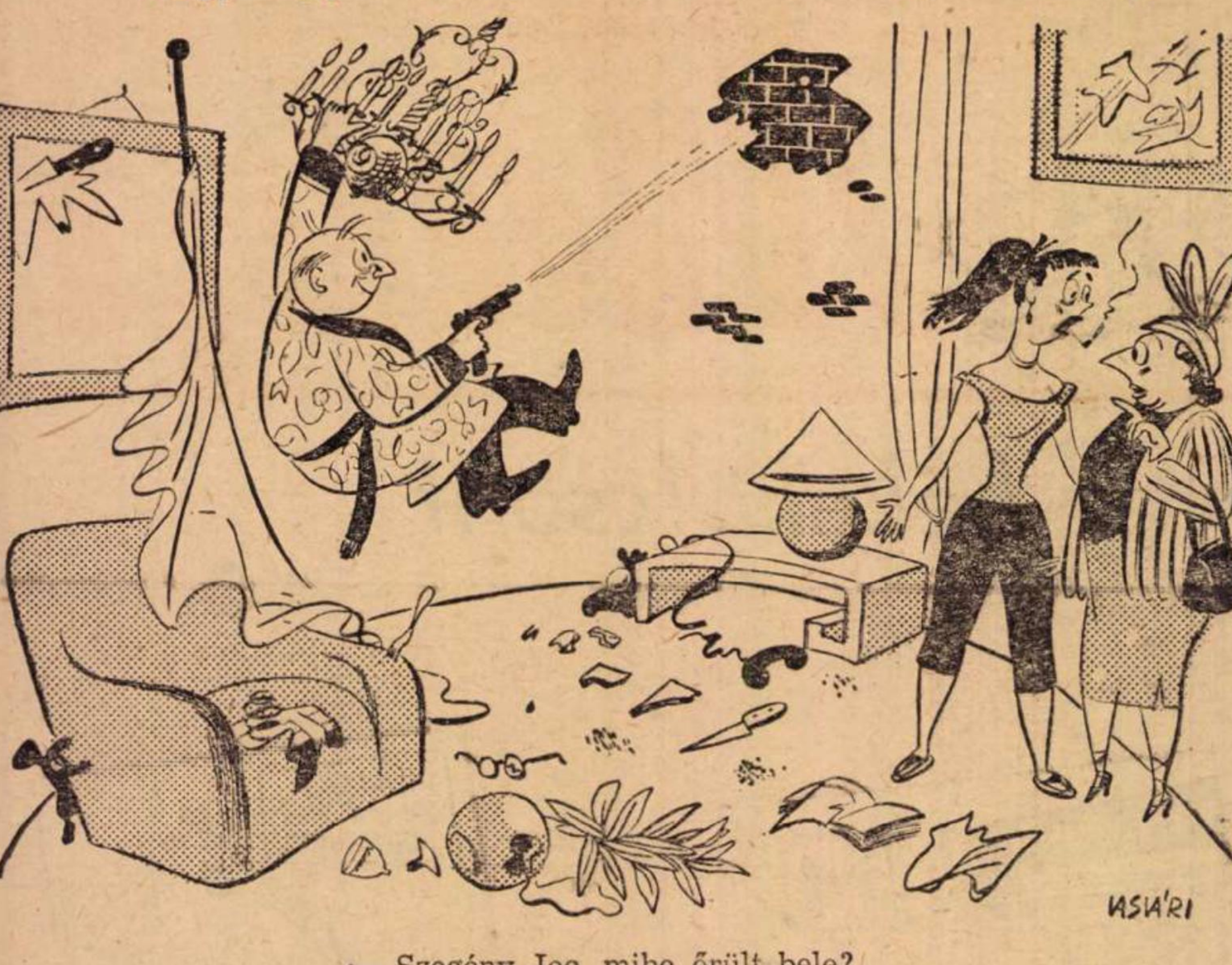

— Szegény Joe, mibe őrült bele?
— A normális kapcsolatokba . . .

A nagy mérkőzés után

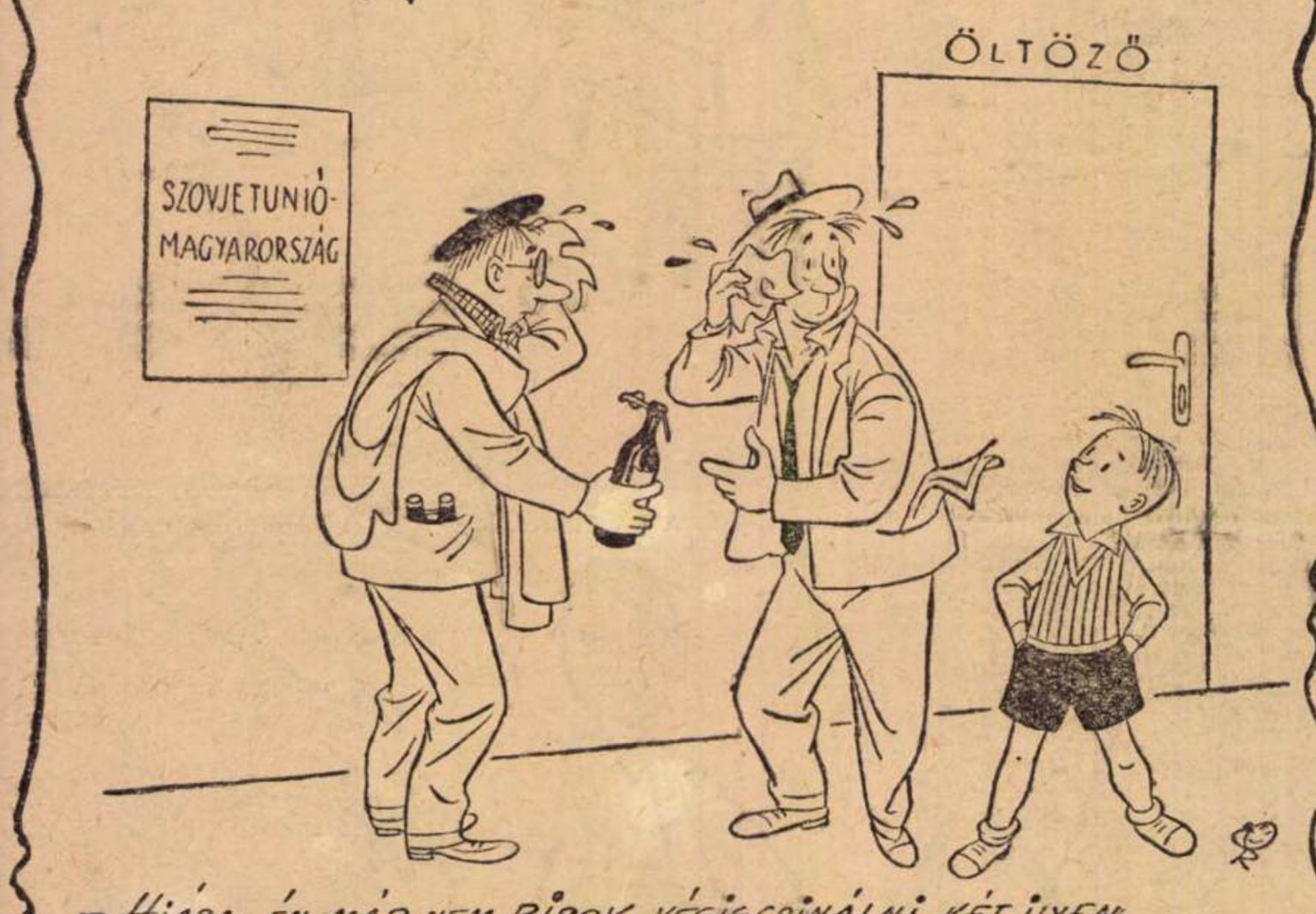

– HIÁBA. ÉN MÁR NEM BÍROK VÉGIGCSINÁLNI KÉT ILYEN NEHÉZ FÉLIDŐT!
– MI VOLT A BÁCSI?
– NÉZŐ...

Ellenőr a Balaton partján

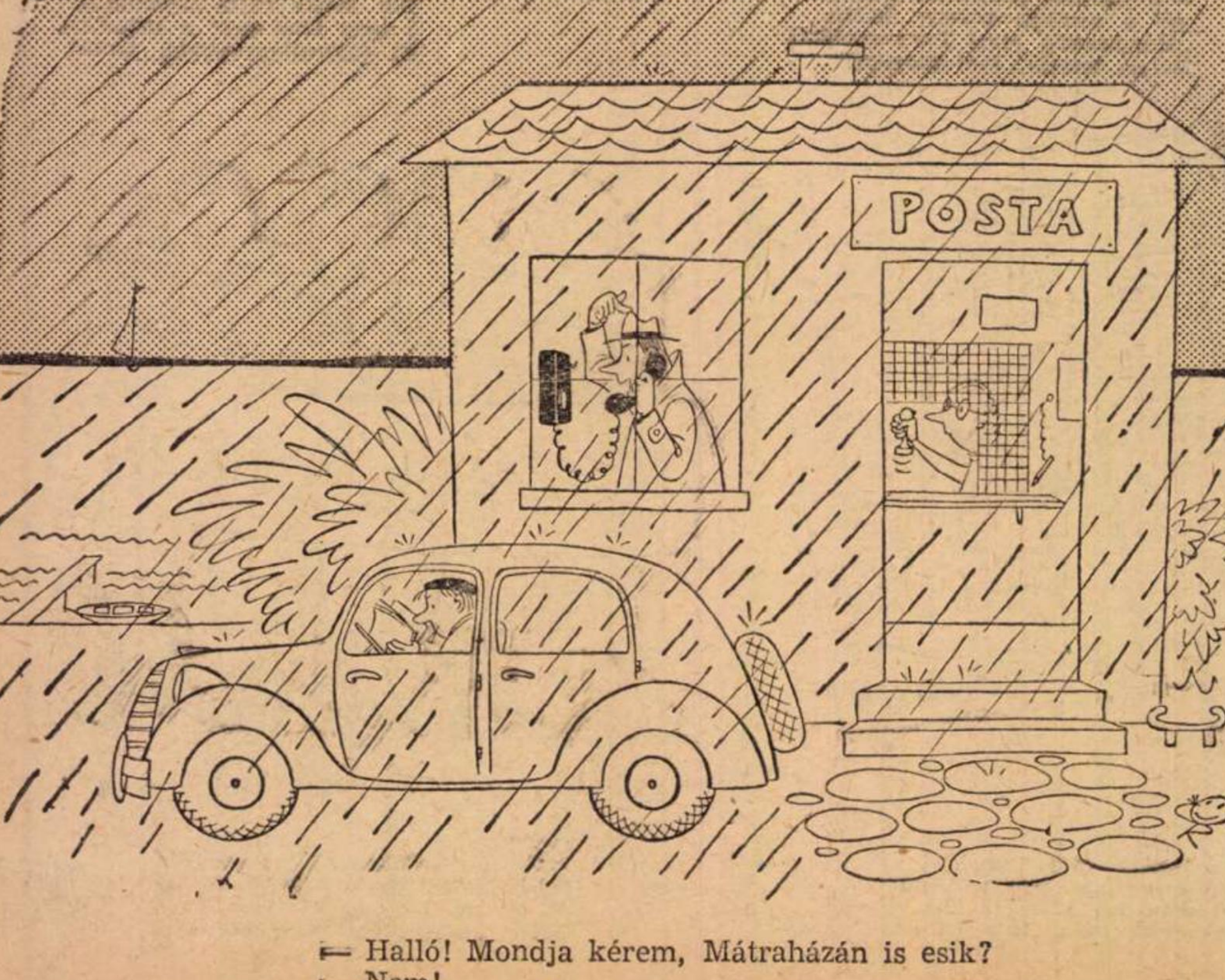

— Halló! Mondja kérem, Mátraházán is esik?
— Nem!
— Most jut eszembe, hogy ott is van ellenőrizni való!

Galambos Lajos:

Halimba alkonya

Ha két fülemmel nem hallom s nem látom két szememmel, valamint, ha magamnak nem lett volna közöm az alábbi eset. ez, el sem hinném, hogy Sturcz Jakab borbélymester megé demli a „Nyírmező hőse" — történelmi jelzőt. Máspedig megérdemli s ezt a történet sorrendjében a továbbiakkal indokolom:

Emlékezetem óta Nyírmező ötszáz lelkére két borbélymester jutott s bár idők folyamán történtek bizonyos személyi változások, ez nem von le abból az igazságból semmit, hogy a legutóbbi időkben e jól jövedelmező s elismeréssel körülvett hivatalt Sturcz Jakab és Halimba Ákos töltötte be. Három évvel ezelőtt e két férfiú arra a gondolatra jutott, hogy városi mintára ők is szövetkezetbe tömörülnek, csupán az elnöki tisztség kérdésében nem találtak közös nevezőt. Am ez is elintéződött hamar: amikor Halimba a tanáccsal való szorosabb nekszusára kezdett hivatkozni, Sturcz dereka megtört, s Halimba egyhangúlag elnökké választatott. Hanem már az első hó végén baj történt a részesedés körül. Előbb Halimba zsebrevágta az elnöknek kijáró pluszt s csak aztán volt hajlandó egyenlő arányban osztozkodni. Sturcz eddig is keserű szívét e tény módfelett megkeserítette. Rövid tíz perc múlva ki is lépett a szövetkezetből, azonnal visszaköltözött régi műhelyébe s az új üzletház — amelyet a tanács bocsátott rendelkezésükre — Halimba birtokában maradt.

E lépéssel azonban Sturcz kuntsaft-tábora módfelett megcsappant, hiszen Nyírmező tekintélyes része — mintegy háromszáz lélek — ekkor már a termelőcsoportban volt s inkább húztak a „szövetkezeti" Halimbához, mint a maszek Sturczhoz. Sőt a helyzet csak mérgesedett, amikor Halimba kapitalista praktikát kezdett alkalmazni, nyilván azért, hogy Sturczot lehetetlenné tegye. Hovatovább Sturcznak nem maradt több tíz vendégénél, azok is csak azért maradtak meg, mert Bagós-Krompé Gábor baráti köréhez tartoztak s Bagós-Krompénak egy időben nézeteltérése támadt Halimbával a nyírási taksa miatt . . . De különben is Bagós-Krompé volt a csoporton kívüliek atyja és szellemi vezére, mint olyan ember, aki a földosztáskor a maga-szőrűek között elévülhetetlen érdemeket szerzett, amellett kardoskodva, hogy a három-négyholdas kisparasztoknak is juttatni kell valamit, nemcsak a nincsteleneknek. Ez akkor meg is történt — hanem hát várjunk csak, hová nem ragad az idő Sturcz Jakab történetének érdekes mezejéről!

Szóval: tíz ember nyírásából s beretválásából megélni nem lehet. Töprengett szegény Sturcz, mitévő legyen, hogyan hódítsa meg a tőle elfordult szíveket, hogyan lendítsen satnya anyagi helyzetén.

Szerencsére épp akkoriban kezdték szerelni a falu villanyát, így hát a hét öt napjára Sturcz segédmunkásnak állt be a szerelőkhöz. Am ebből is baj lett. Bagós-Krompé egyszer épp akkor akart nyiratkozni, amikor Sturcz „külön-munkán" volt. Másnap aztán, találkozván vele, Bagos ilyen szavakkal tisztelte meg a mestert:

— Halimba szólt tegnap. Azt mondja: Gábor bátyám, megegyezhetünk abban a taksában . . . már-

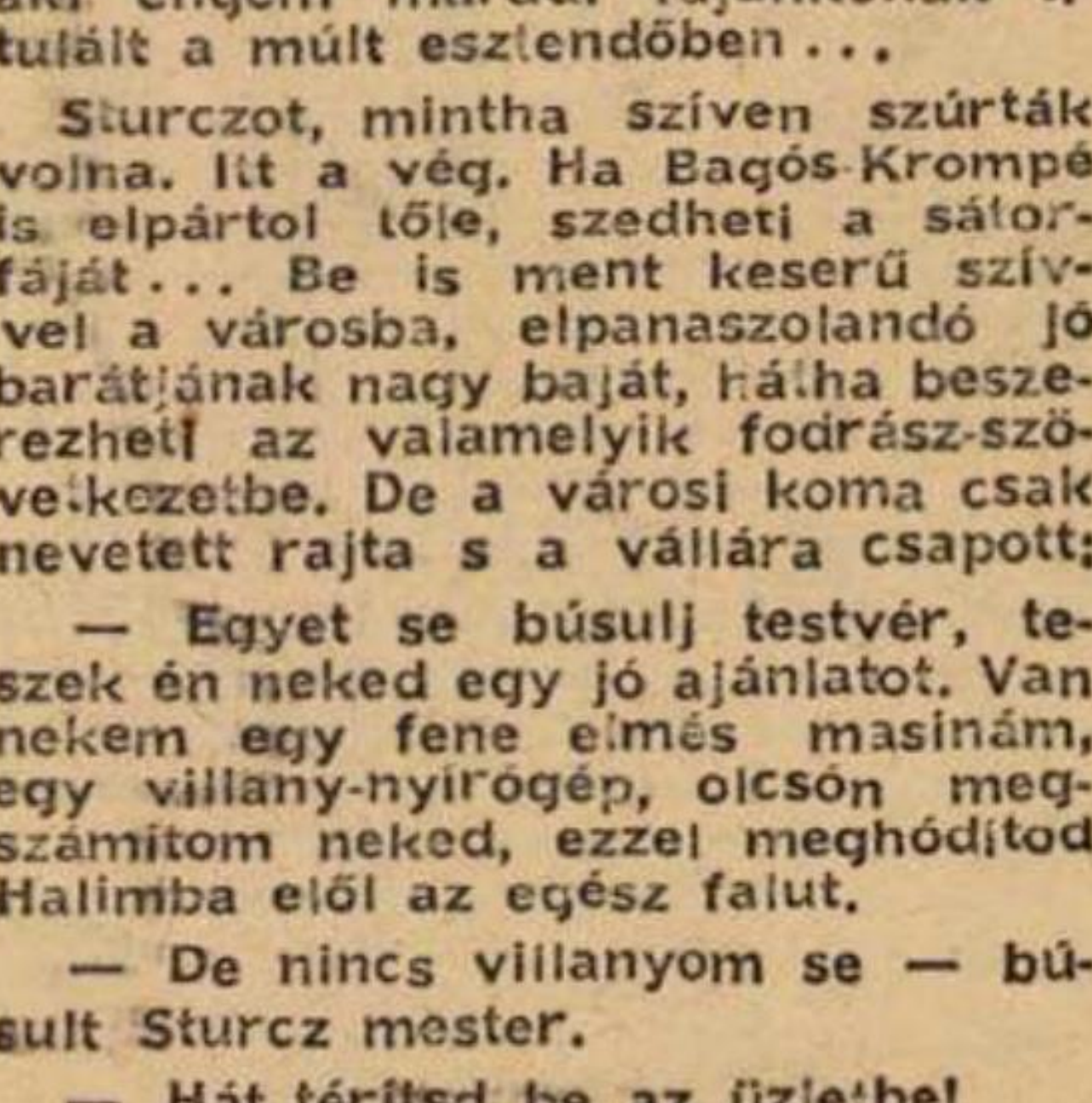

csak azért nem tértem be, higgye el mert ott volt a csoportelnök is, aki engem maradi fajankónak titulált a múlt esztendőben . . .

Sturczot, mintha szíven szúrták volna. Itt a vég. Ha Bagós-Krompé is elpártol tőle, szedheti a sátorfáját . . . Be is ment keserű szívvel a városba, elpanaszolandó jó barátjának nagy baját, hátha beszerezheti az valamelyik fodrász-szövetkezetbe. De a városi koma csak nevetett rajta s a vállára csapott:

— Egyet se búsulj testvér, teszek én neked egy jó ajánlatot. Van nekem egy fene elmés masinám, egy villany-nyírógép, olcsón megszámítom neked, ezzel meghódítod Halimba elől az egész falut.

— De nincs villanyom se — búsult Sturcz mester.

— Hát téritsd be az üzletbe!

Ugy is lett. Sturcz asszonya nem fogadta ugyan valami nagy lelkesedéssel a tervet, pár erősebb szó azonban megtette a magáét s hamarosan piacra került Sturczné baromfiudvara az utolsó libagyerekig. S a rákövetkező vasárnapon már győztesként vonult be üzletébe a kis Sturcz, villanyfényben úszott a régi műhely s csendesen duruzsolt a megreperált villanymasina is.

Jött az első vendég: Bagós-Krompé Gábor. Utána a barátai. Leült Bagós a székbe. Kezdte dirigálni a nyírást. De akkorcsak benne akadt a szusz:

— Hő! — nézett fel, de a masina már berregett, ott sziszegett, bizsergett, persegett Bagós-Krompé nyakatáján . . . Nem bírta sokáig. Amint Sturcz az első menettel elkészült, felállt. S csak hümgetett, pislogott, tapogatta a nyakát. S ahogy volt, félig megnyírva, grádicsos fejjel elhagyta a műhelyt, követvén kilenc barátoktól . . . Délben már az a hír terjengett szerte, hogy Sturcz az ördöggel cimborál, épséges-épeszű ember nem ül a masinája alá . . .

Az égboltozat elsötétült. Sturcz bezárta a boltot s ment aludni. Nem is kelt fel csak két nap múlva. Akkor is azért, mert a csoport elnöke kereste. Népnevelő útján tért be Sturczhoz: látja, nem megy az üzlet, lépjen be közéjük, nem bánja meg. Sturcz bólintott is rá, ilyen segítőkéz még úgy sem nyúlt feléje . . . De azért a szíve fájt a mestersége után . . .

Ekkor érkeztem én haza szabadságra. A hajam fertelmes nagy volt, anyám az üdvözlések után mindjárt lekapott a tíz körmömről s meg kellett ígérnem, hogy vacsora után borbélyhoz megyek. El is mentem. Halimba üzlete — amelyen még mindig a „szövetkezet" jelző díszelgett — tömve.

— Hát Sturcz? — érdeklődtem.

— Sturcz! — nevetett Bagós-Krompé. — Sturcz! — s legyintett egyet.

Nosza, nézzük meg őt. A változásokról mitsem tudtam, nem dönthettem hát a várakozás mellett. Benézek Sturczhoz: üres az üzlete. Tiszta szerencse — gondolom gyanútlanul, amikor csak nevetés harsan mögöttem. Leülök a székre s

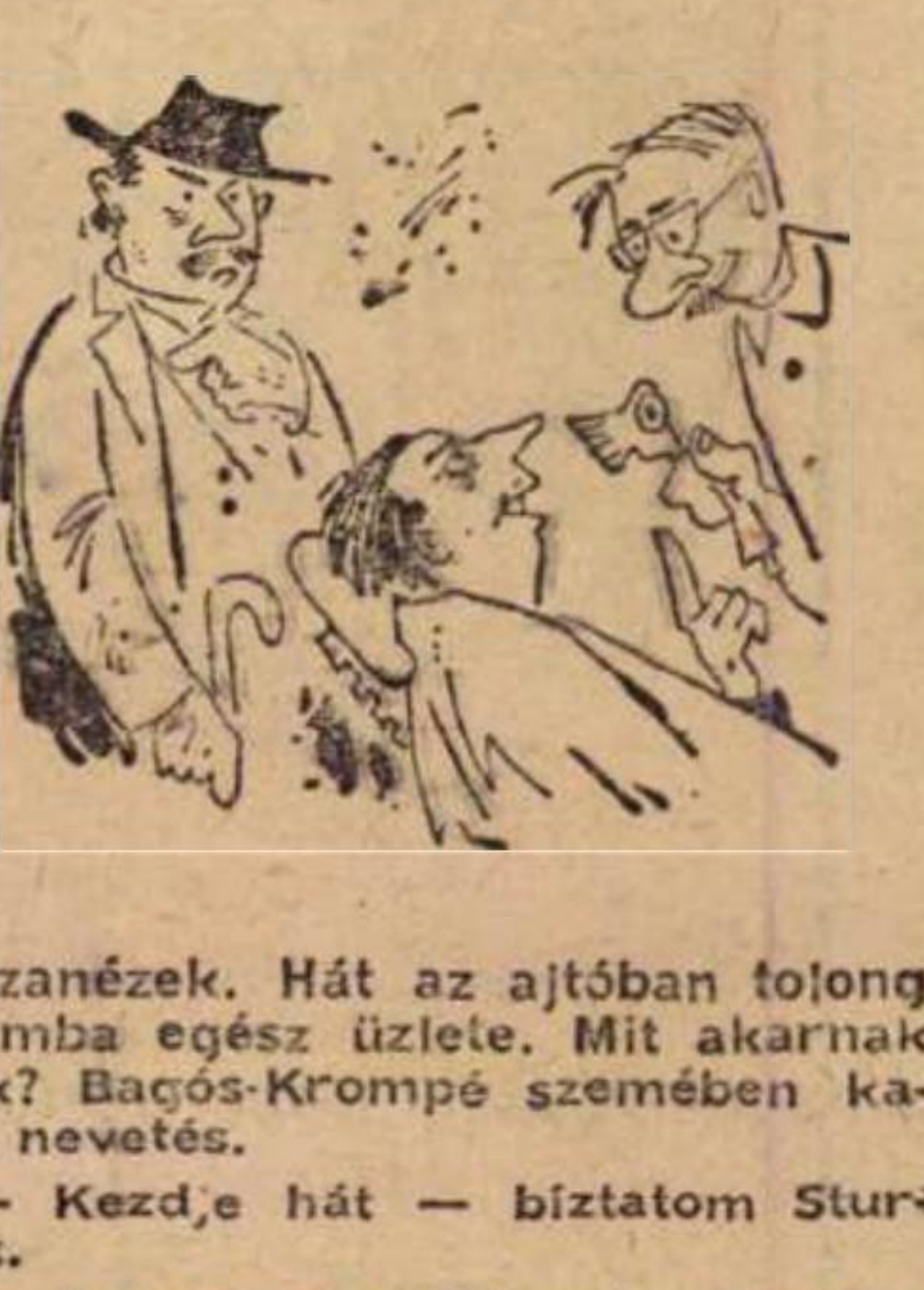

visszanézek. Hát az ajtóban tolong Halimba egész üzlete. Mit akarnak ezek? Bagós-Krompé szemében kaján nevetés.

— Kezdje hát — biztatom Sturczot.

— Kérem — nyögi a kis borbély —, én már nem működöm, én már paraszt lettem, kérem, tönkrementem, most is csak az emlék hajtott ide . . .

— Barátságból legalább, nyírjon meg — mondom, mert azt kezdtem gyanítani, hogy a felsülésemen nevetnek Bagósék.

— De ha megengedné: ezzel — veszi elő Sturcz a villany-nyírógépet.

— Miért ne? Szeretem ezt a gépet, príma szerszám — kezdtem csevegni Sturcz-cal —, Pesten is csak a legkiválóbb borbélyok használnak ilyet.

— S nem idegenkednek tőle? — kérdezi Strucz.

— Dehogynem. A maradi fajankók . . .

Micsoda csend lett! Mint a temetőben. Csak Bagós szuszogása hallatszott.

— Ne mondd — nyögte mellettem. — Én meg praktikának gondoltam.

— Praktikának gondolta maga a csoportot is — vetettem oda, mert erről már apámtól hallottam.

Nem szólt senki. Da alig nyírt meg Sturcz, Bagós odatülekedett a kerek székhez:

— Beretváljon meg vele, Sturcz úr. Ott egye a fene Halimbát az ósdi csattogóival . . . kezdje.

Ám Sturcz kihúzta magát. ő már csoporttag, nem borbély, nem teheti. Késön gondolta meg, Gábor bácsi . . .

— Késön? — kiáltotta Bagós. Én semmit sem csináltam még késön. — S elment.

Elszállingózott lassan mindenki. Harmadnap hallom aztán, hogy Bagós-Krompé és baráti köre belépett a termelőcsoportba.

Állítólag, amikor a belépési nyilatkozatot aláírta, azt mosdta az elnöknek: most szeretném látni, ki titulál engem maradi fajankónak! — s öklével büszkén csapott a mellére. Nem is titulálta senki. Sőt büszke hírét visszanyerte, amikor megszavaztatta a faluval Sturcz termelőszövetkezeti borbéllyá való választását. Ezzel egyidejűleg Halimba minden bizalomtól megfosztatott.

Két hét múlva, szabadságom lejártával találkoztam is Halimbával a vonaton.

— Hová-hová? — kérdeztem.

— Megyek kéremalásan a városba — pislogott Halimba zavartan. — Itt a faluban nem érvényesül már a magamfajta ember, megyek kéremalásan egy kis munkát keresni . . .

Gratuláció

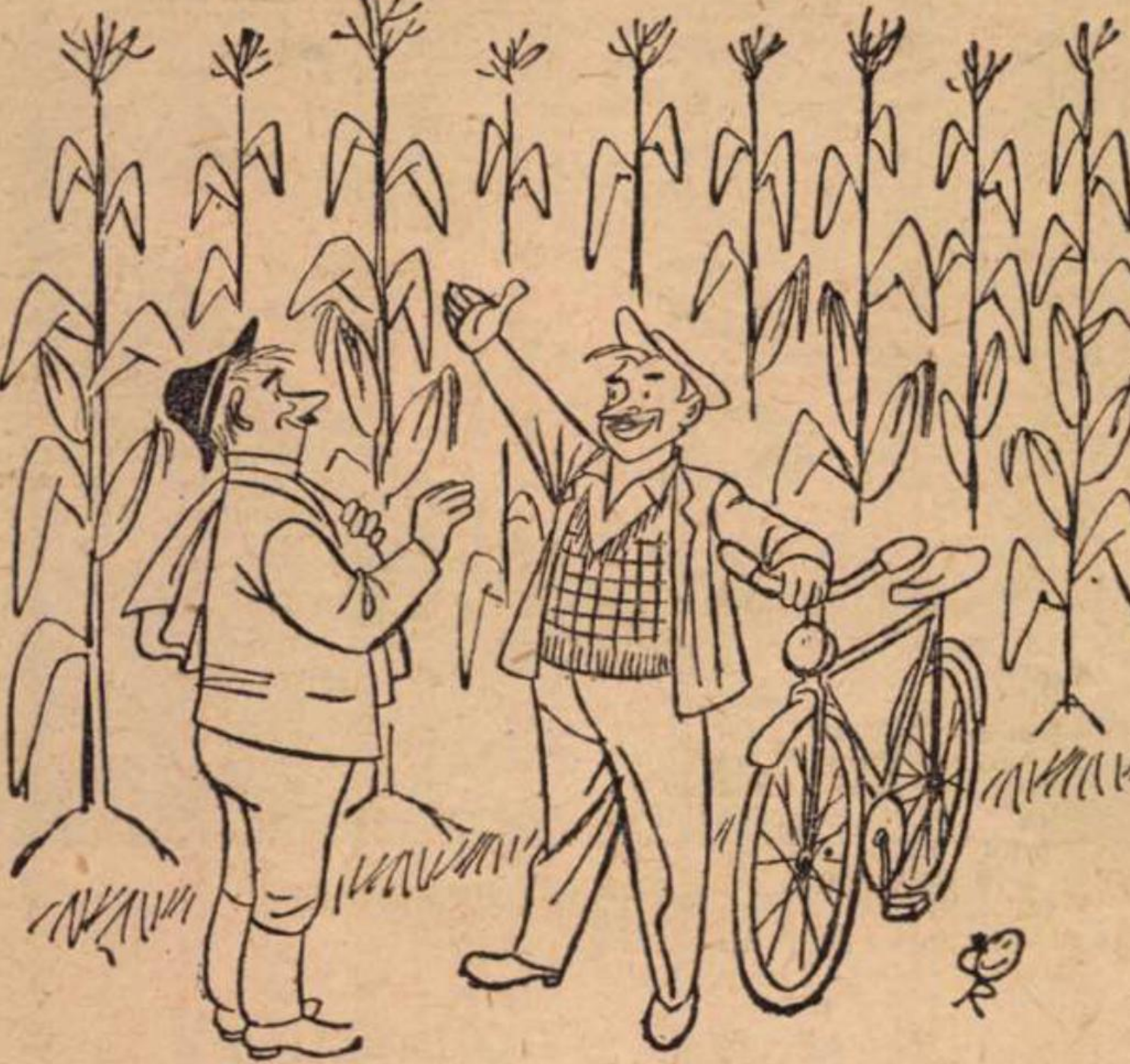

— Gratulálok, komám! Ez volna a legszebb kukorica a járásban, ha a mienk nem volna még szebb...

Ilyen lopóknak lehet örülni!

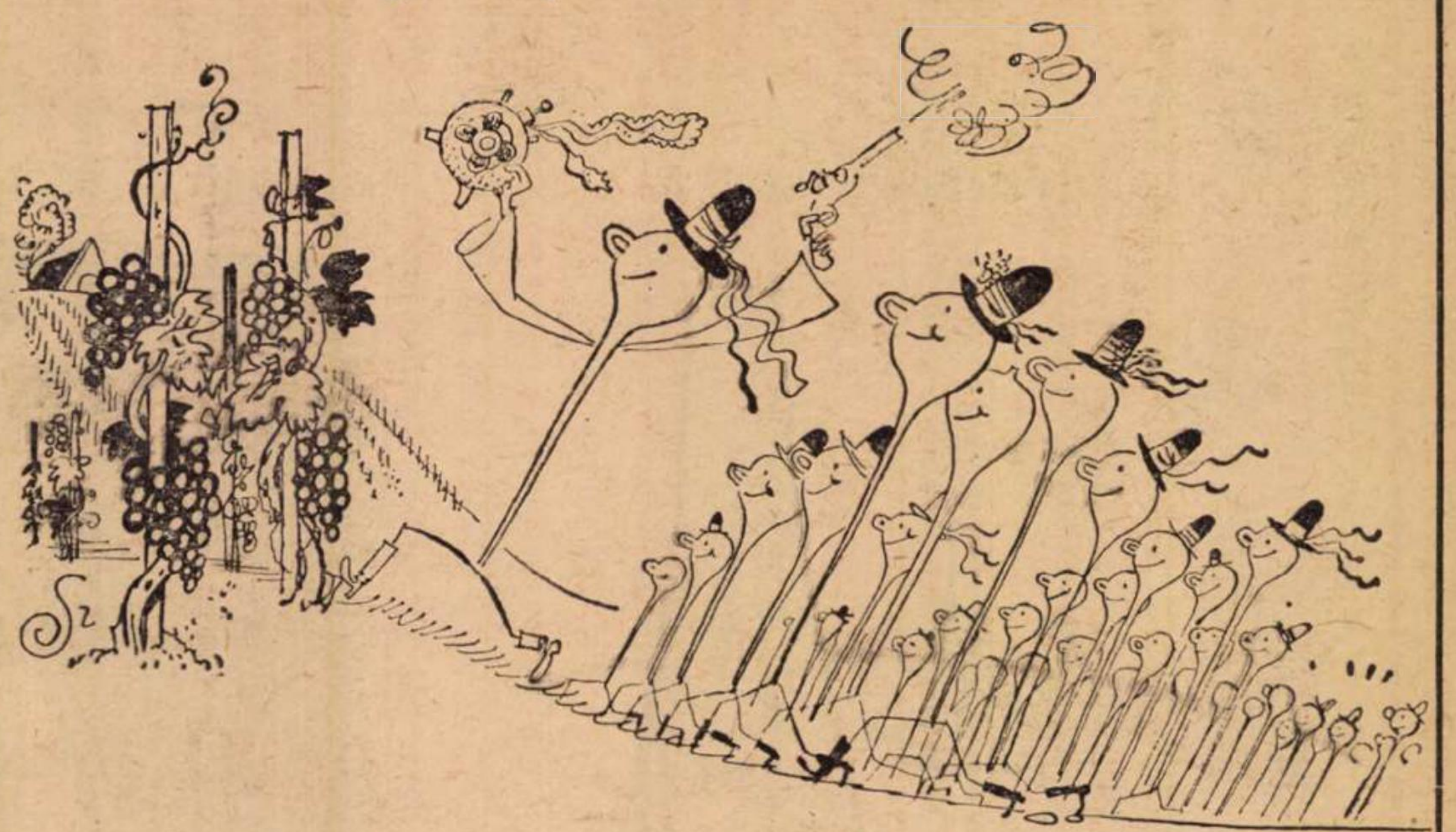

A Salgótarjáni Üveggyár kétszerannyi lopót készített, mint tavaly.

Éljen a nylon!

Mióta nylon van a világon, életem a nylon jegyében zajlik, zajladozik, nylonosodik. A mosatás, vasaltatás költségei háztartásom nylonositási folyamatával forditott arányban csökkennek. Azaz: minél több a nylon, annál kisebb a Patyolat-számla. Mert itt van például a nylon-harisnya, korunk egyik legnépszerűbb találmánya. Este fogom azt a harisnyát, kicsit kiöblítem, kinyomogatom, megszáritom és — kész. Szerettem a nylonharisnyát, és álmodoztam egy nylon-abroszról. Karácsonyra megleptem magam vele, mert az az igazi. Mert ugye, azelőtt, a történelmi idők nylon előtti korszakában, a lenvászon-abrosszal, csupa rettegés volt az étkezés. A vendégek lekávézták, a gyerekek lelevesezték, a férjem kiégette a cigarettával, én pedig kiöntöttem rá a paprikás szószt. És akkor az abrosz ott feküdt foltosan az asztalon, napról napra, sőt hétről hétre foltosabban, egészen addig a megváltó pillanatig, amíg el nem vittem a Patyolathoz. Ott aztán kimosták, kiöblítették, kivasalták és — kész. Csak el kellett érte mennem. Most bezzeg, vidáman esszük és isszuk le, kenjük össze a nylon-abroszt, a gyerekek valóságos kis folyókat eregetnek rajta a kiöntött kávéból és teából, amelyen a morzsák csónakáznak, hiszen este csak fogom azt az abroszt, kicsit lemosogatom, megszáritgatom, letörölgetem és — kész. No de a mi családunk nylon-korszakának egyik legszebb állomása mégis az volt, mikor a nagymama beállított három pár nylon-zoknival a gyerekeknek. Ezt követően a férjem is gyors egymásutánban lepett meg saját részére vásárolt nylon-inggel, nylon-zoknival, nylon-pizsamával. Ezek után viharos ütemben követték egymást az események, illetve a nylon-ruhák. Én vettem magamnak a férjem születésnapjára egy nylon-hálóinget, ő vett a névnapomra magának egy nylon-papucsot, majd együttesen vásároltunk nylon-függönyöket és nylon-törülközőket, nylon-szőnyegeket, nylon-lepedőket és elárulom, hogy én már rendeltem a körúton a kapu alatt, egy maszeknál, nylon-szekrényeket és nylon-rekamiét is. Ez lesz az igazi meglepetés.

Mert most esténként csak fogom azt a harisnyát és kiöblítem és — kész. Aztán fogom az abroszt, aztán a zoknikat és ingeket és pizsamákat és abroszokat és törülközőket... És nem megyek moziba és nem megyek színházba és nem jut időm vacsorázni és nem tudok olvasni, mert esténként 7—11-ig, néha 12-ig csak öblögetek és szárítgatok és nyomogatok és terítgetek függönyt, szőnyeget, paplant, mindent, ami nylon **és éljen és éljen a** *nylon... Jaj!*

Pongrácz Zsuzsa

Külföldi szemle

BEETHOVEN-ZANZA

Bizonyos zanza-indián törzs tagjainak volt a tudománya, hogy öklömnyire tudták összezsugorítani az elhúnyt koponyáját. A zanza-technika irodalmi alkalmazása az amerikai hetilapok hasábjain vált közismertté. Sokkötetes remekműveket kivonatoltak néhány oldalra, s ezek a művek az emberi koponyát is csak egy zanzányira vették igénybe. Most már a zanza a zene területére is bevonult. A „Frankfurter Rundschau" beszámol arról, hogy Amerikában az egyik hanglemez-cég „olyan hanglemezeket fog árulni, amelyek számolnak a modern ember kevés idejével." Ez az idézet a cég előzetes hirdetéséből való. Beethoven IX. szimfóniáját már átdolgozták, a „fölösleges" részeket kihúzták belőle, s az egyórás műnek alig tízperces tartalomkivonata áll majd a nagyérdemű és sietős közönség rendelkezésére.

AMERIKAI NAPOLEON

Most mutatják be Párizsban a „Désirée" című filmet, amely Napoleon első szerelméről szól, a szépséges Désiréeről, aki azonban nem a kis korzikaihoz ment hozzá, hanem Bernadotte-hoz, aki szerényebb ember lévén, megelégedett a francia tábornagyi, majd a svéd királyi méltósággal. A filmben Napoleont Marlon Brando játssza, az amerikai filmek egyik legvadabb, legbrutálisabb színésze. Nem minden érdekesség nélkül való, hogy a franciák Napoleonban is amerikai behozatalra szorulnak.

Női dolgok XL.

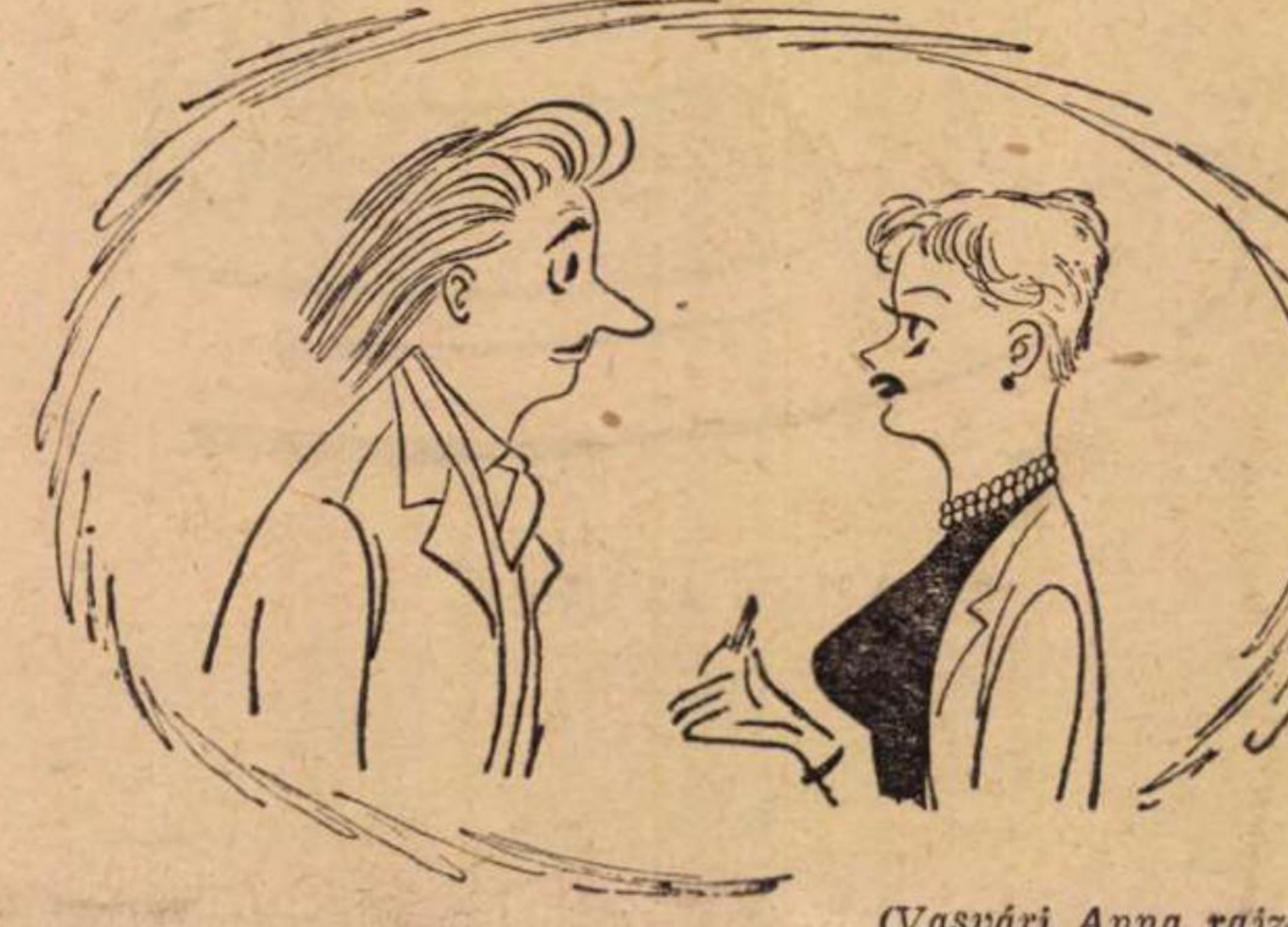

(Vasvári Anna rajza.)

— Könnyű maguknak férfiaknak, nincs annyi gondjuk a frizurával!...

SZÜRET UTÁN FOG ELHANGZANI

(Újsághír: Sok hordó elkészült, de hetek óta vár a hitelesítésre.)

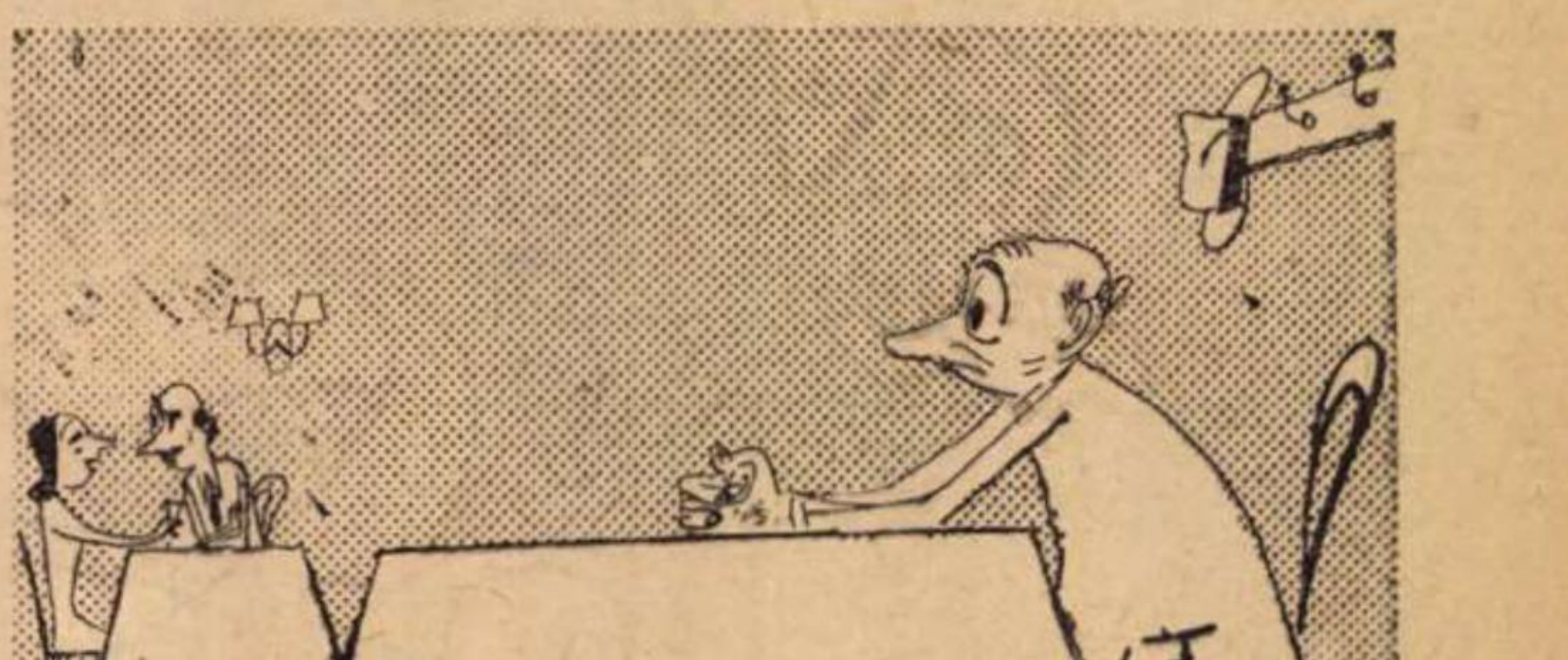

— Jó, hogy olvasom az újságot... Most már tudom, miért hozzák olyan lassan azt a hosszúlépést!

Egy új termelőszövetkezeti községben

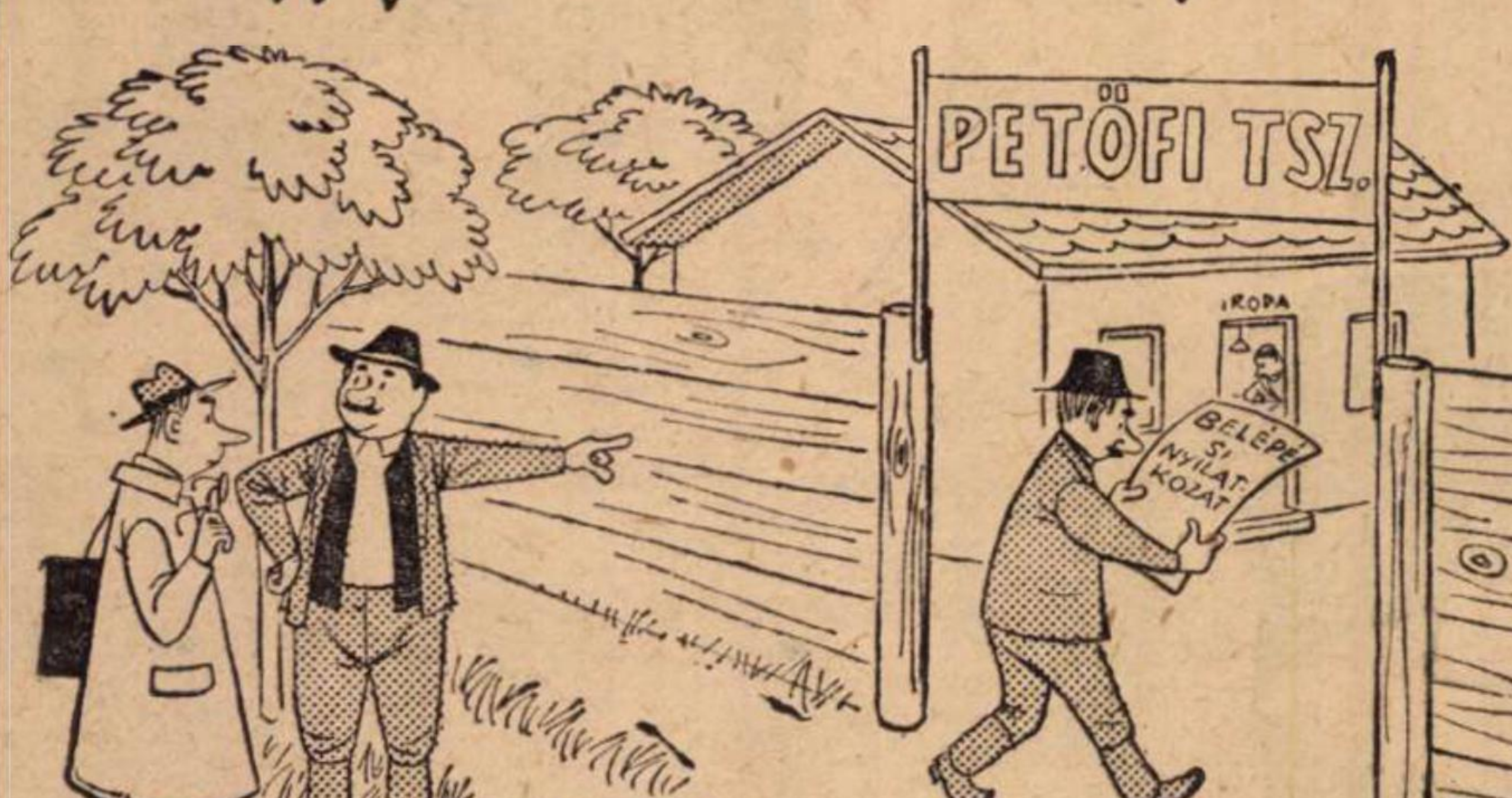

— Van egyéni gazda a faluban?
— Igen. Ott megy...

Nyomós feltétel

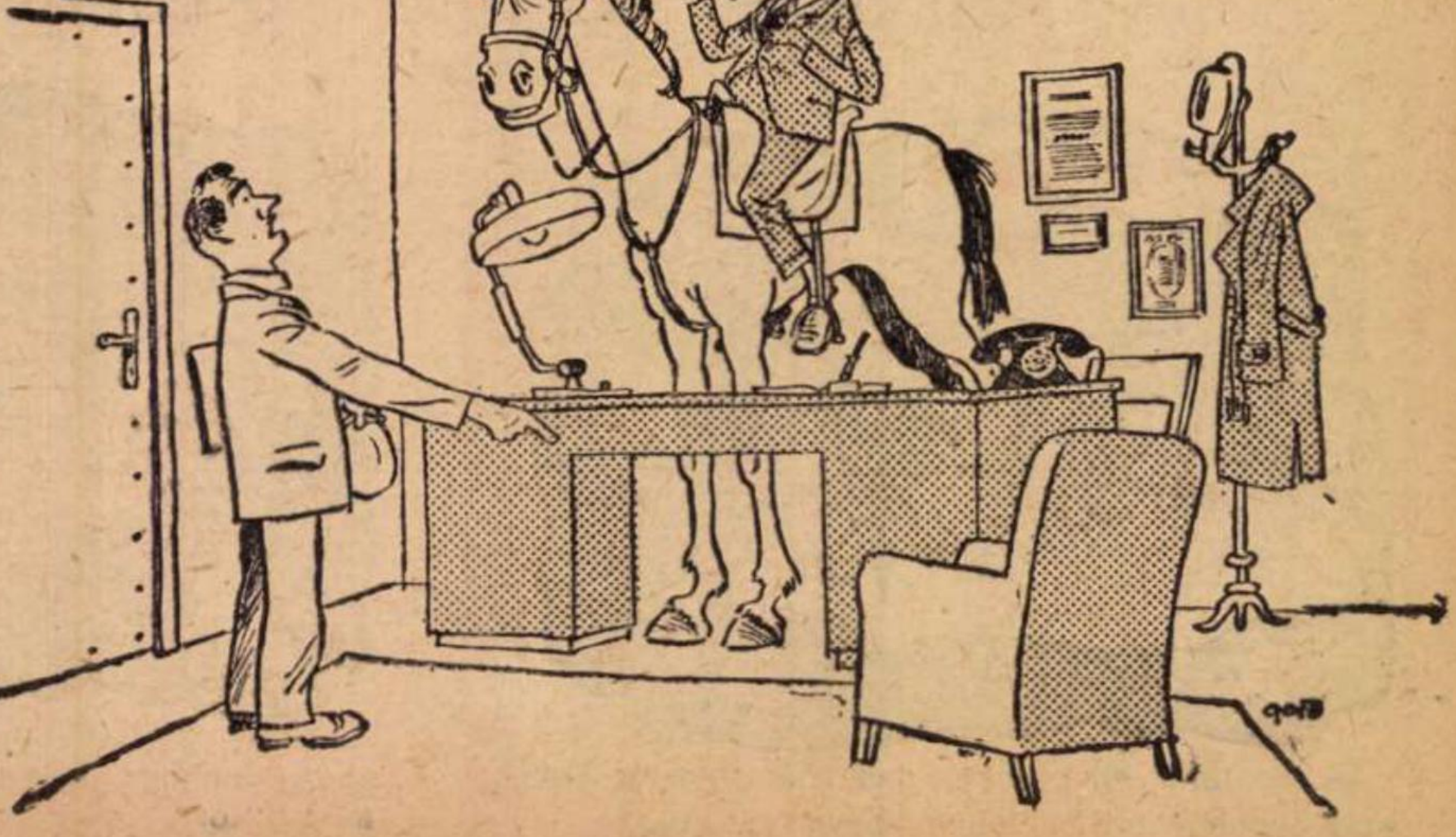

— Már két hónapja bent van az újításom, igazgató elvtárs, szeretném, ha leszállna onnan és ideülne, megbeszélni velem!

UTAZÁS AZ ŰRBEN

VALAMELYIK BOLYGÓN

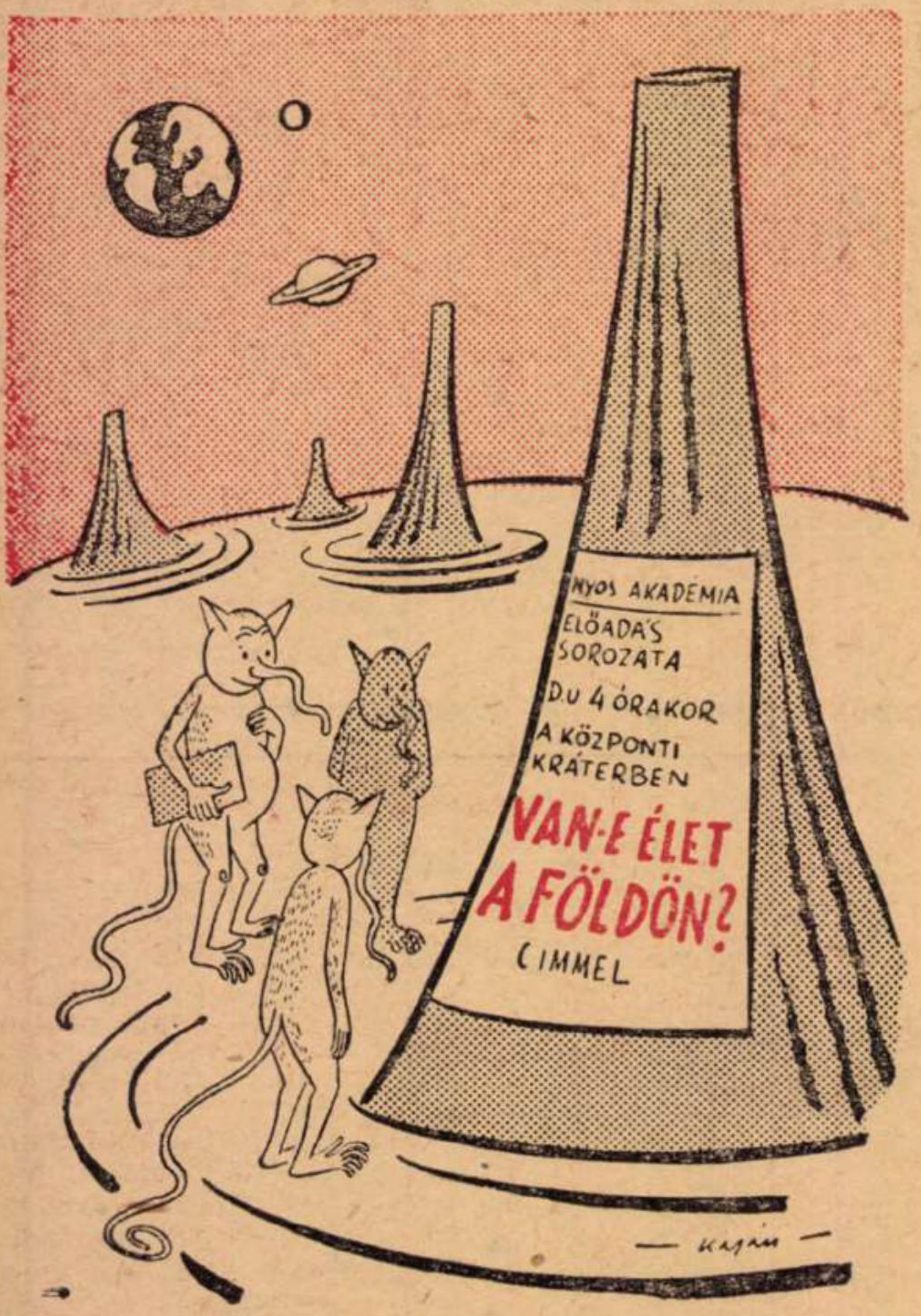
NYOS AKADÉMIA
ELŐADÁS SOROZATA
DU 4 ÓRAKOR
A KÖZPONTI KRÁTERBEN
VAN-E ÉLET A FÖLDÖN?
CIMMEL

TALÁLKOZÁS AZ ÜSTÖKÖSSEL

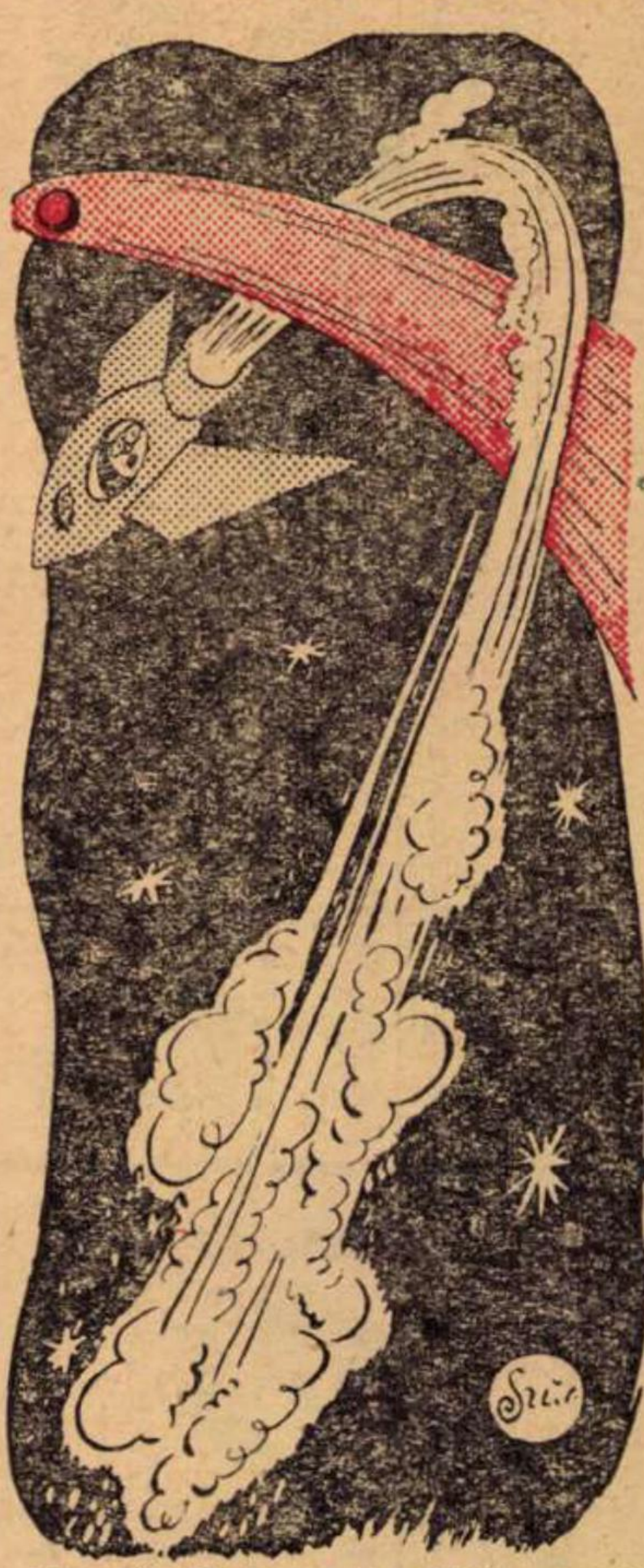

Vezető: Tyű, az iskoláját, csepp híja, hogy az uszályába kerültünk!

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

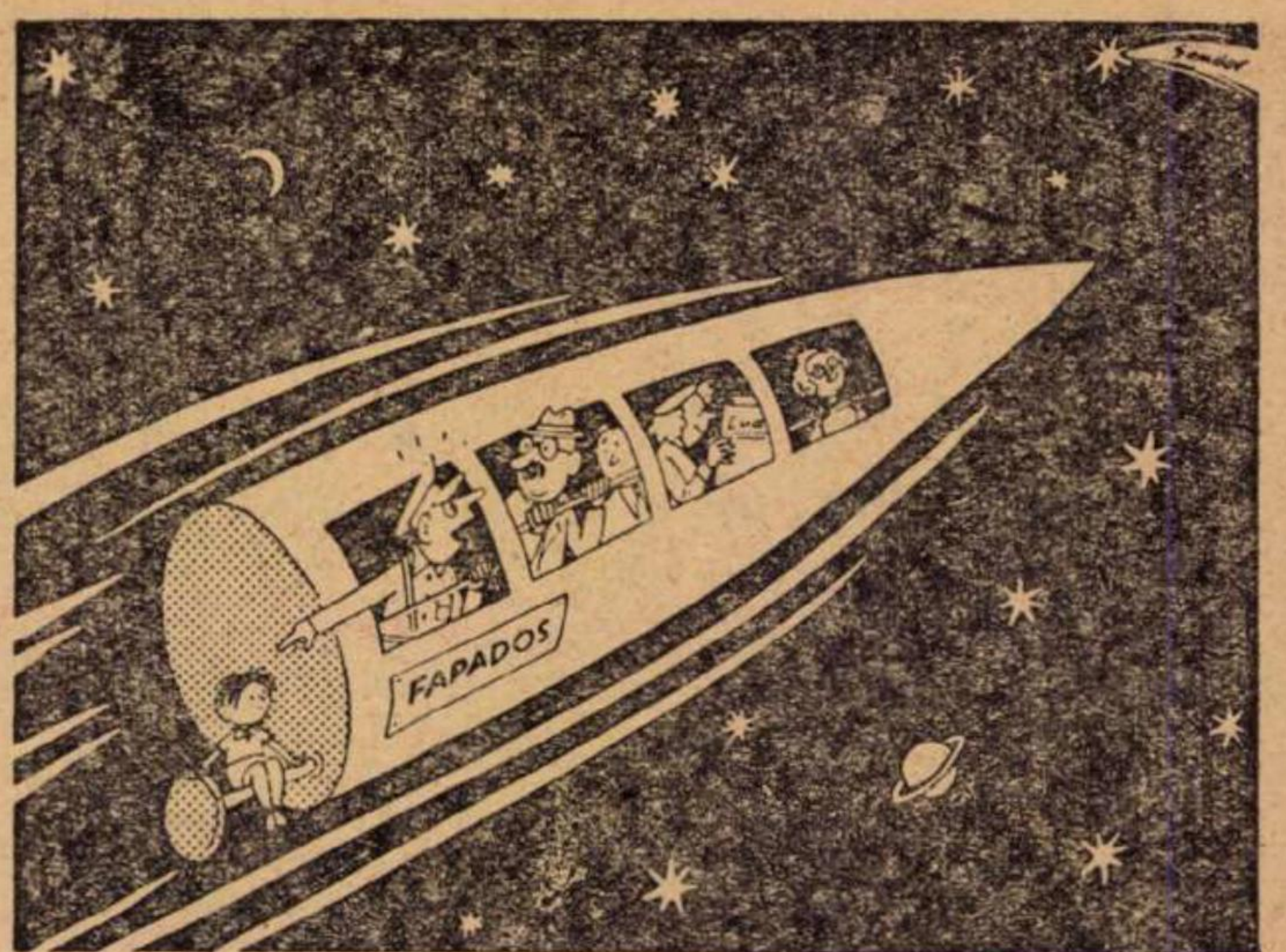

— Nem, kérem, még nem vagyunk ott! Csak az ütközőn lógó srácnak mondtam, hogy „mars!...”

AZ ŰRBEN IS ELŐFORDULHAT

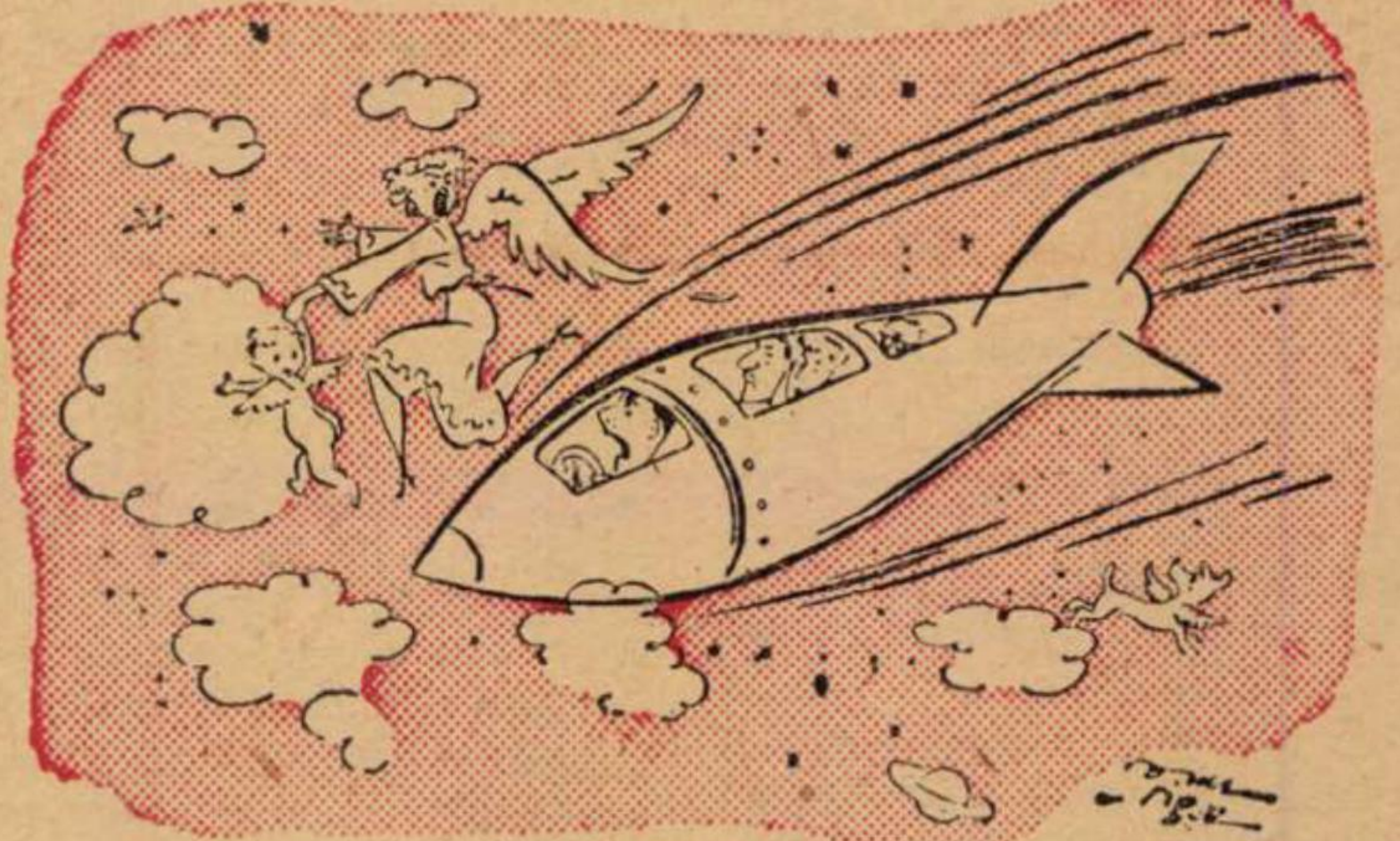

— Hülye! Nem tud dudálni?!...

KETTEN AZ ŰRBEN

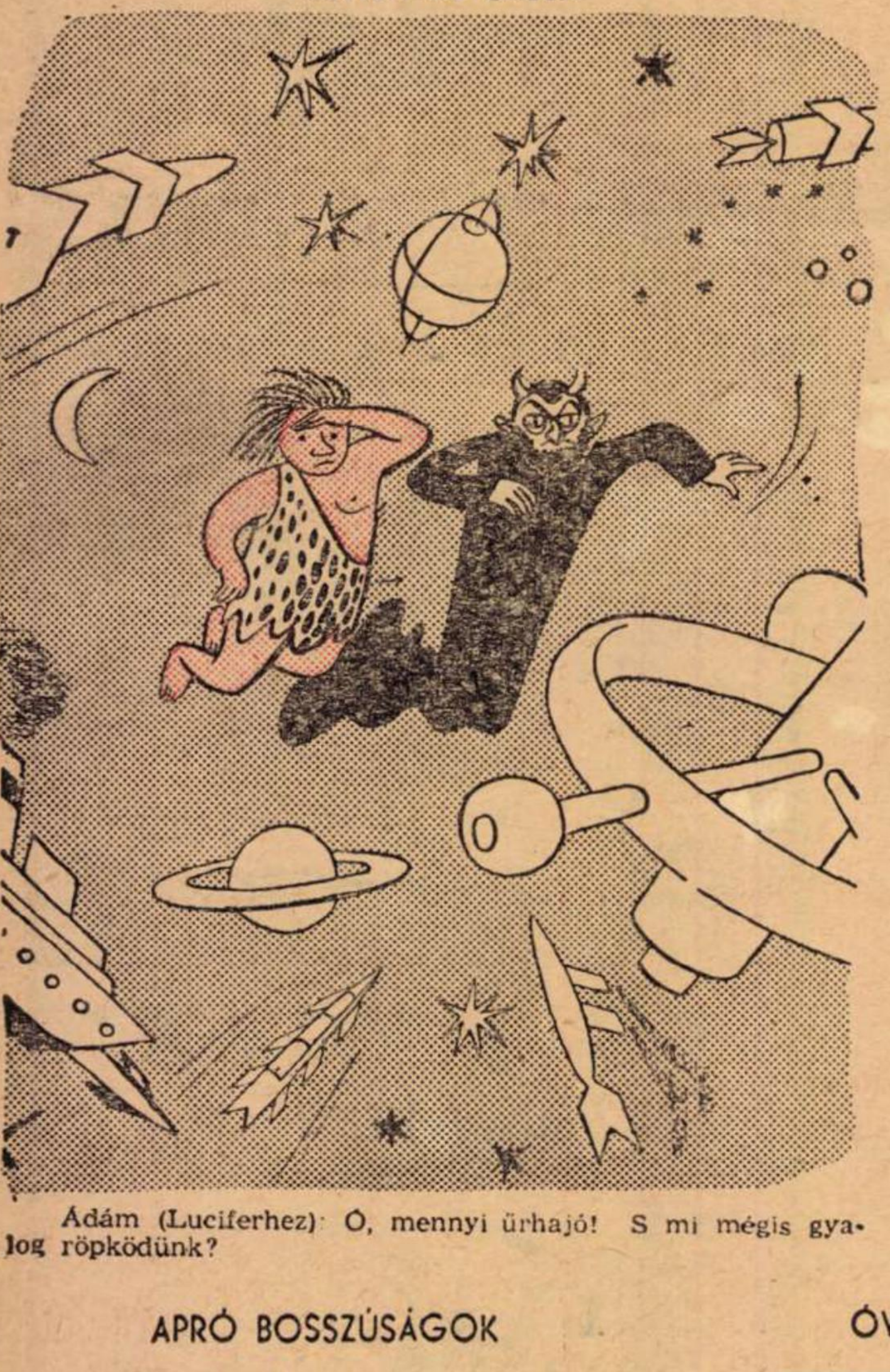

Ádám (Luciferhez): Ó, mennyi ürhajó! S mi mégis gyalog röpködünk?

AZ ŰRHAJÓÁLLOMÁSON

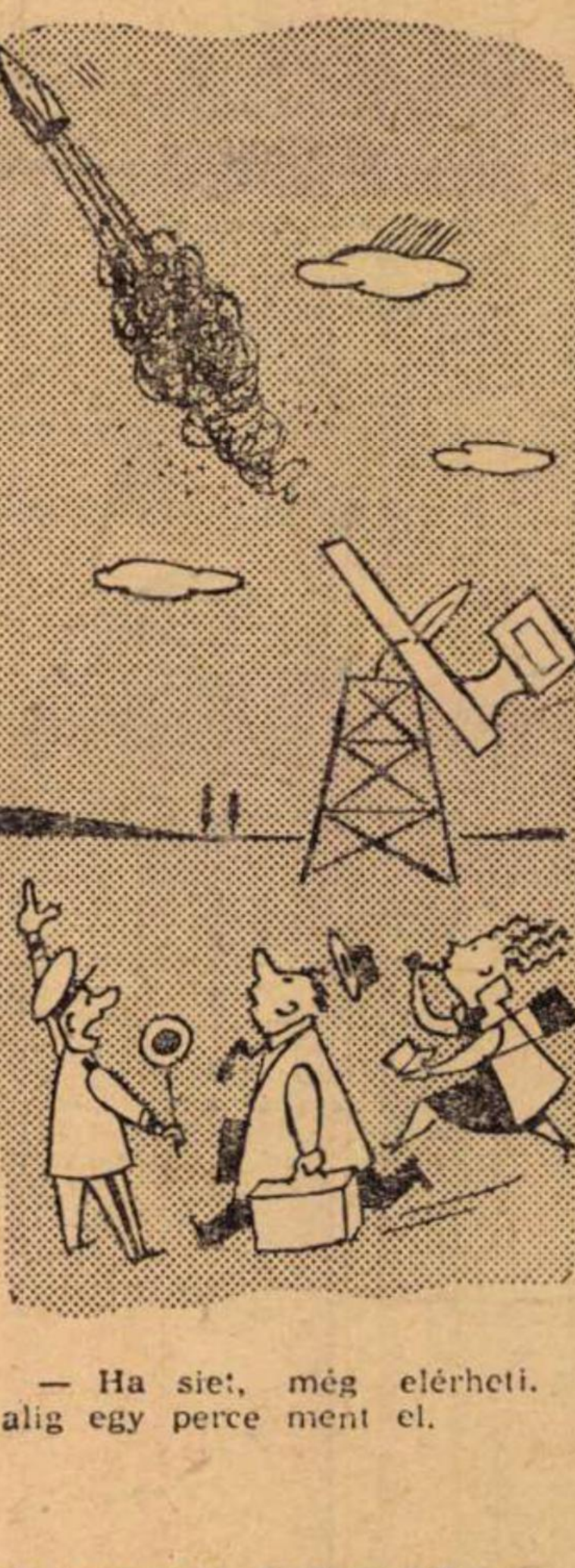

— Ha siet, még elérheti, alig egy perce ment el.

KÖZLEKEDÉSI NEHÉZSÉG

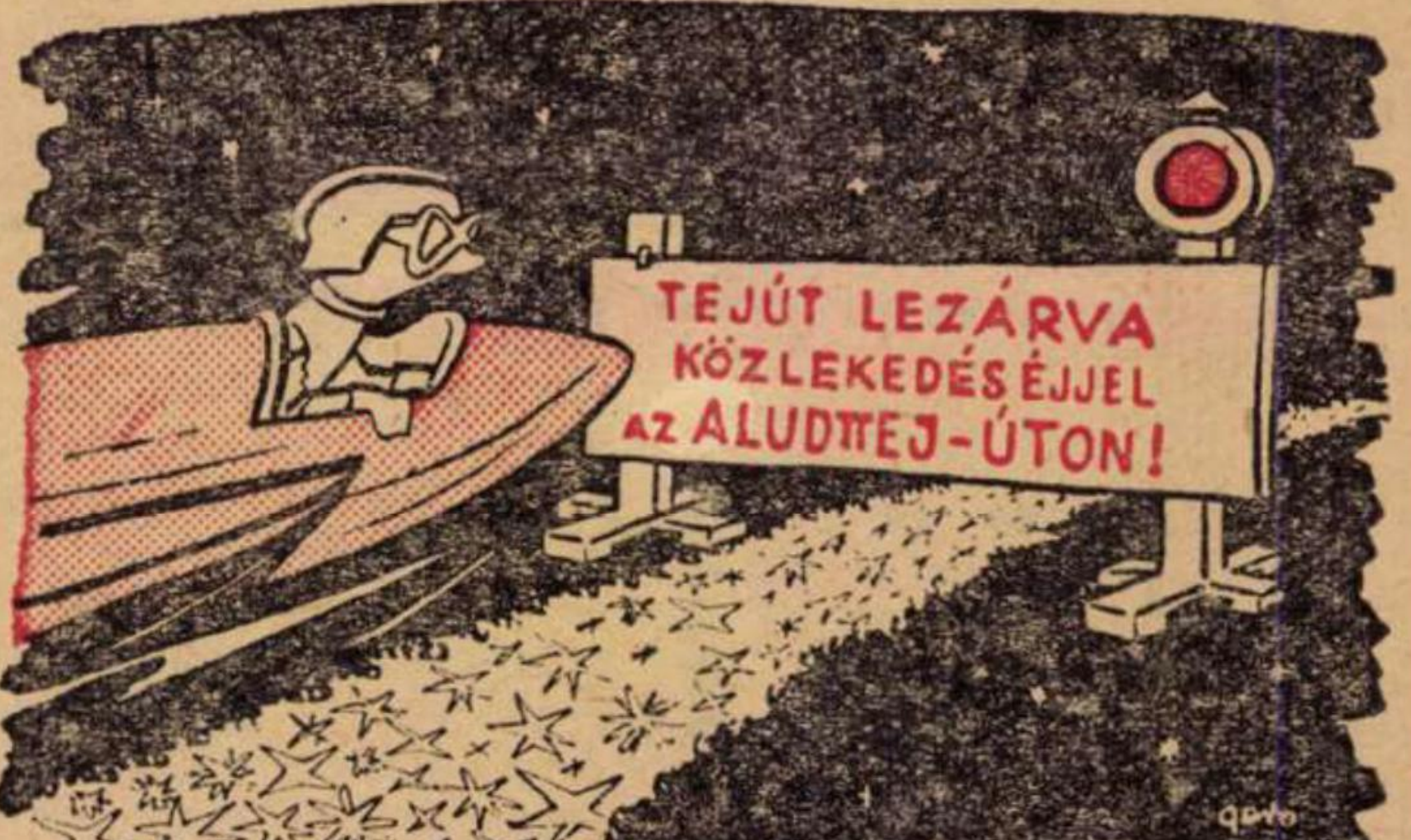
TEJÚT LEZÁRVA
KÖZLEKEDÉS ÉJJEL
AZ ALUDTTEJ-ÚTON!

HELYI JÁRAT

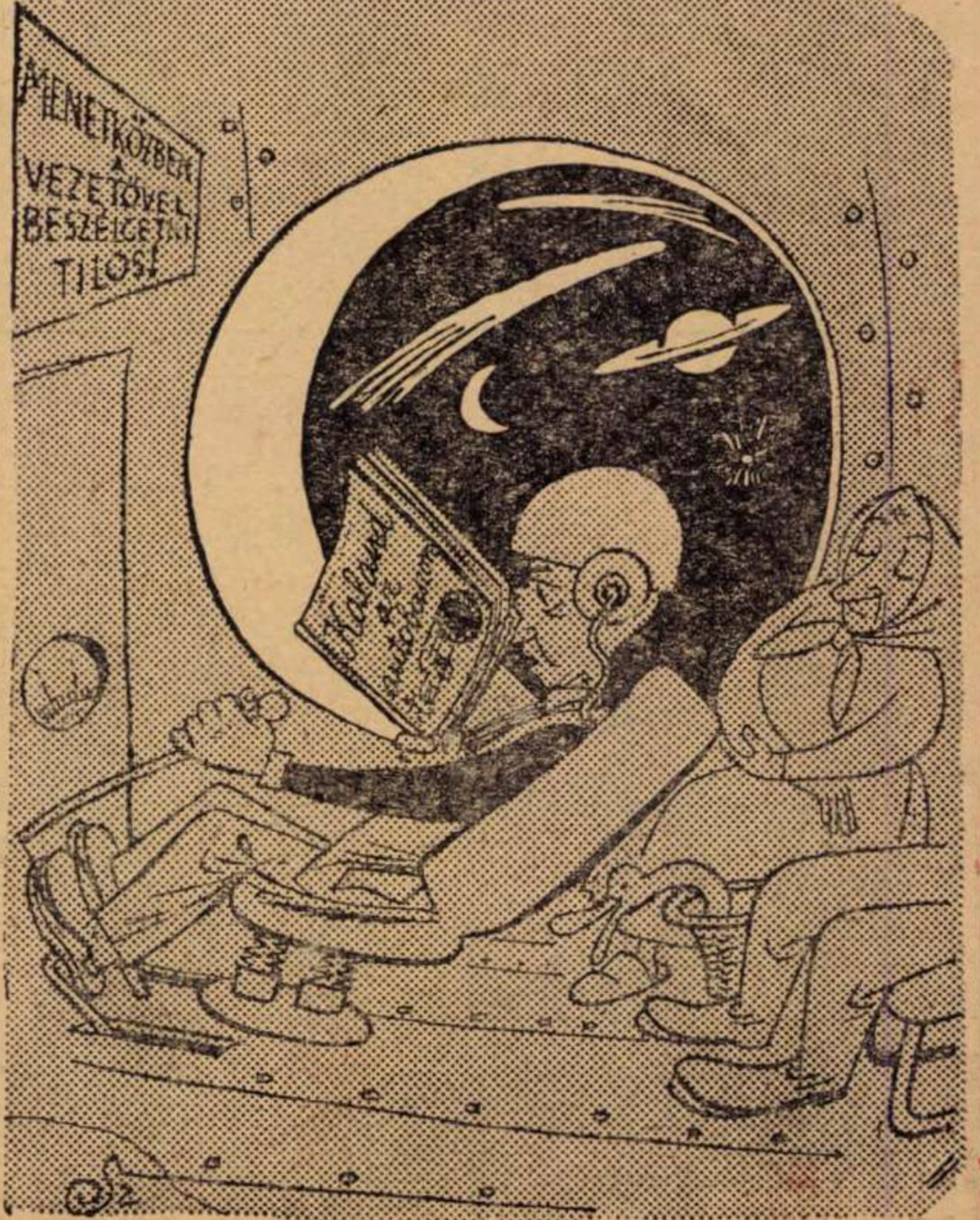
MENETKÖZBEN A VEZETŐVEL BESZÉLGETNI TILOS!

APRÓ BOSSZÚSÁGOK

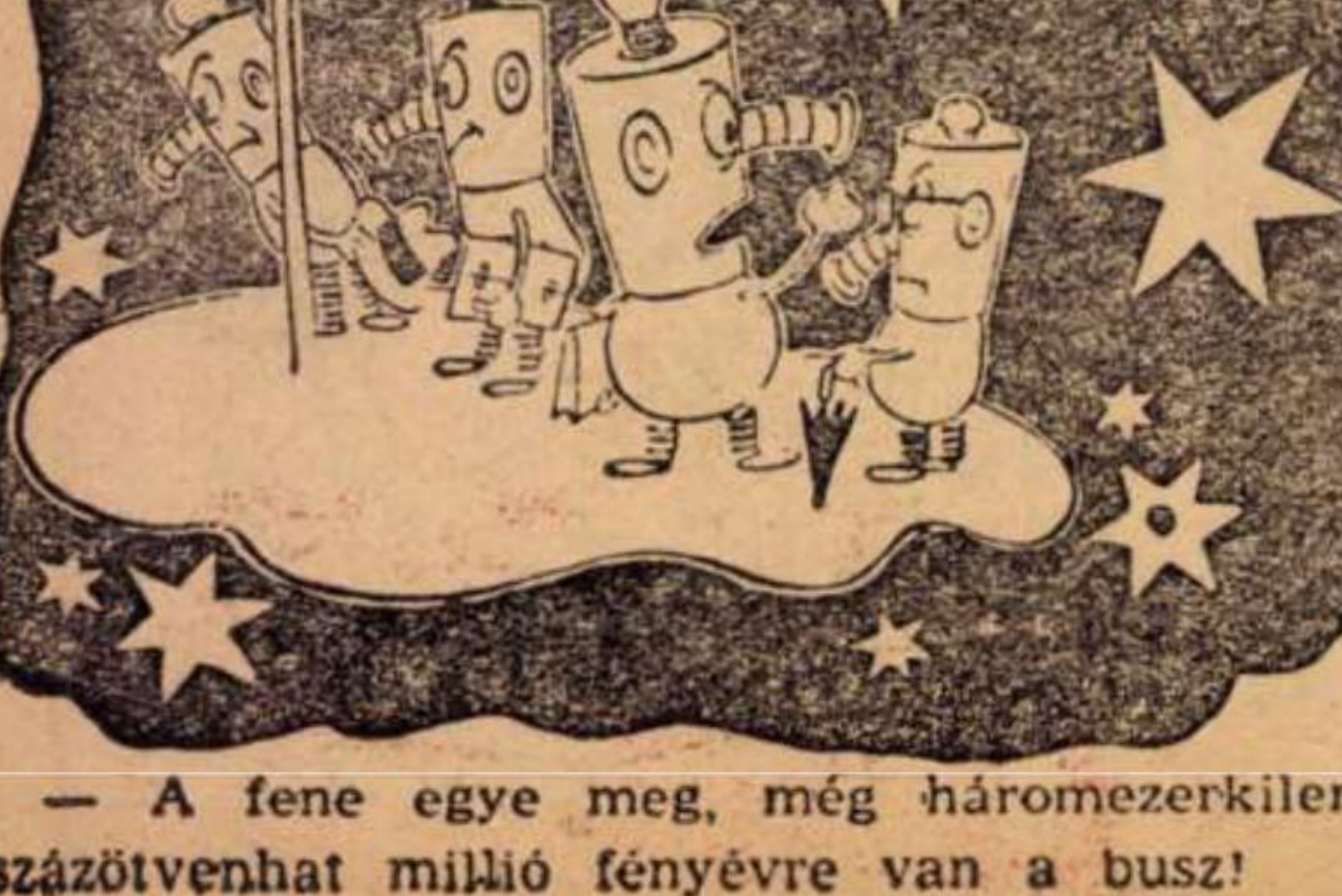
RAKÉTABUSZ

— A fene egye meg, még háromezerkilencszázötvenhat millió fényévre van a busz!

ÓVATOS MAMA A SATURNUSON

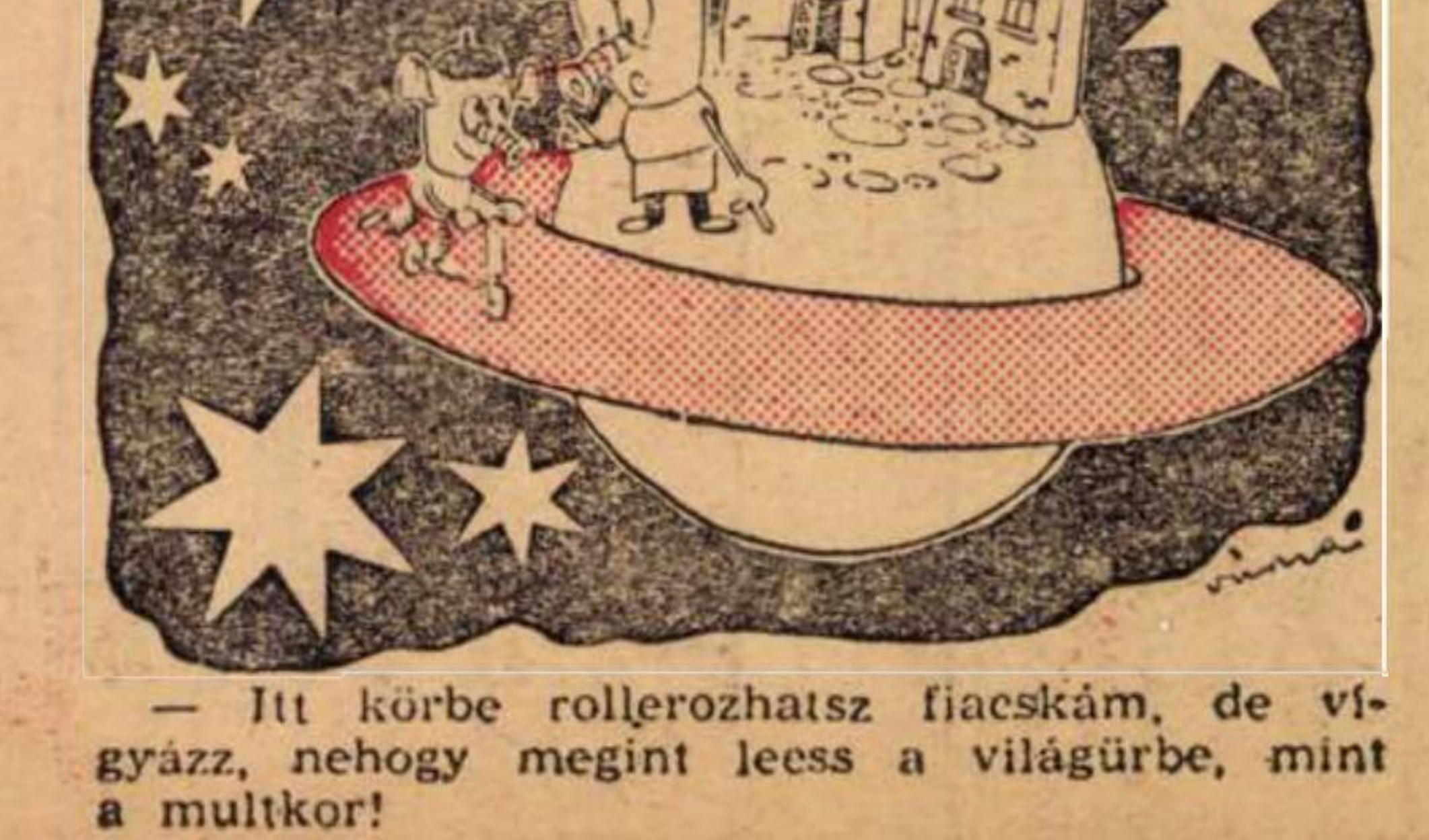

— Itt körbe rollerozhatsz fiacskám, de vigyázz, nehogy megint leess a világürbe, mint a multkor!

MI LESZ AZ ALÁÍRÁSBÓL?

(A kölcsönjegyzés alkalmából)

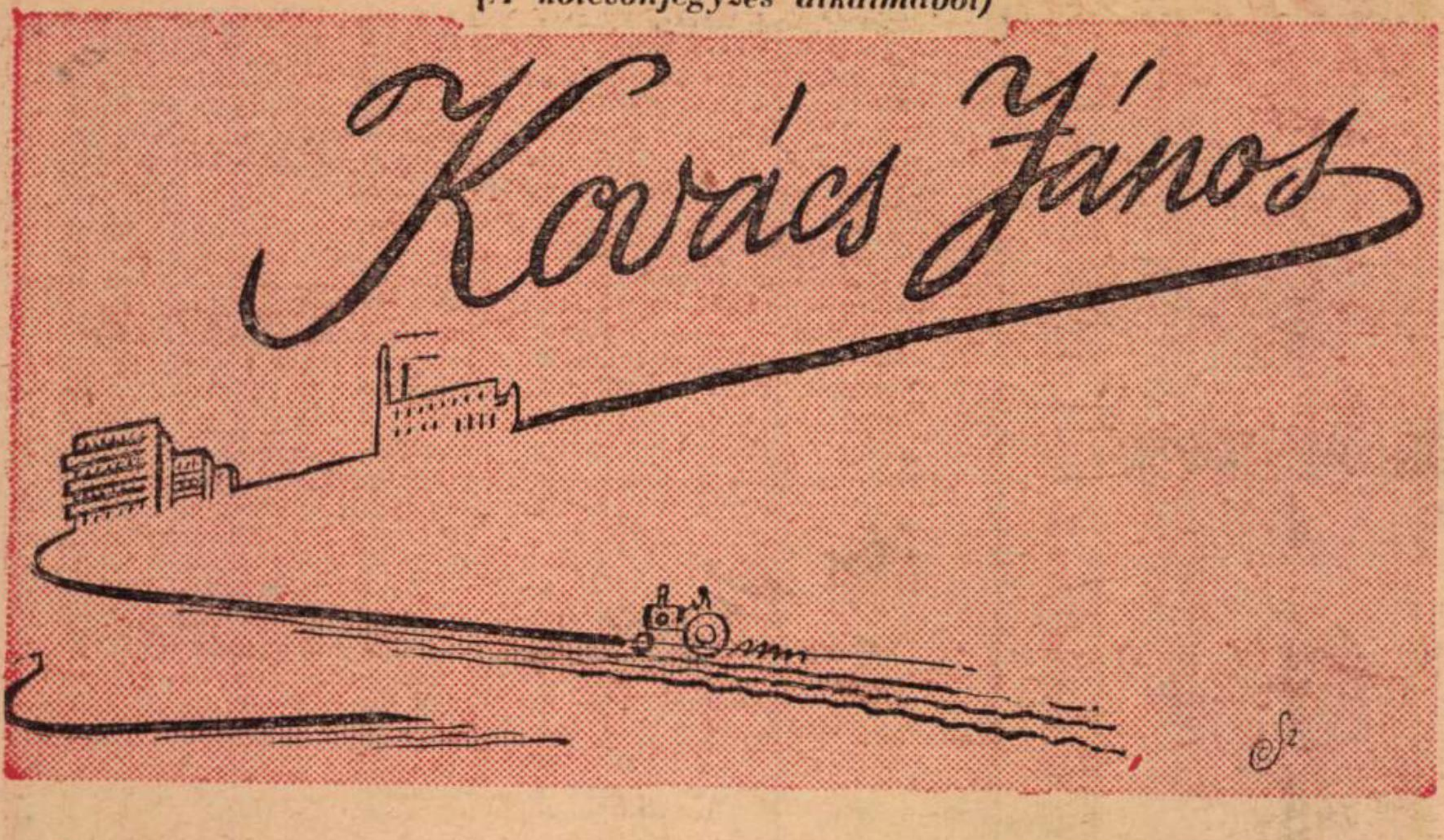

Riska otthon

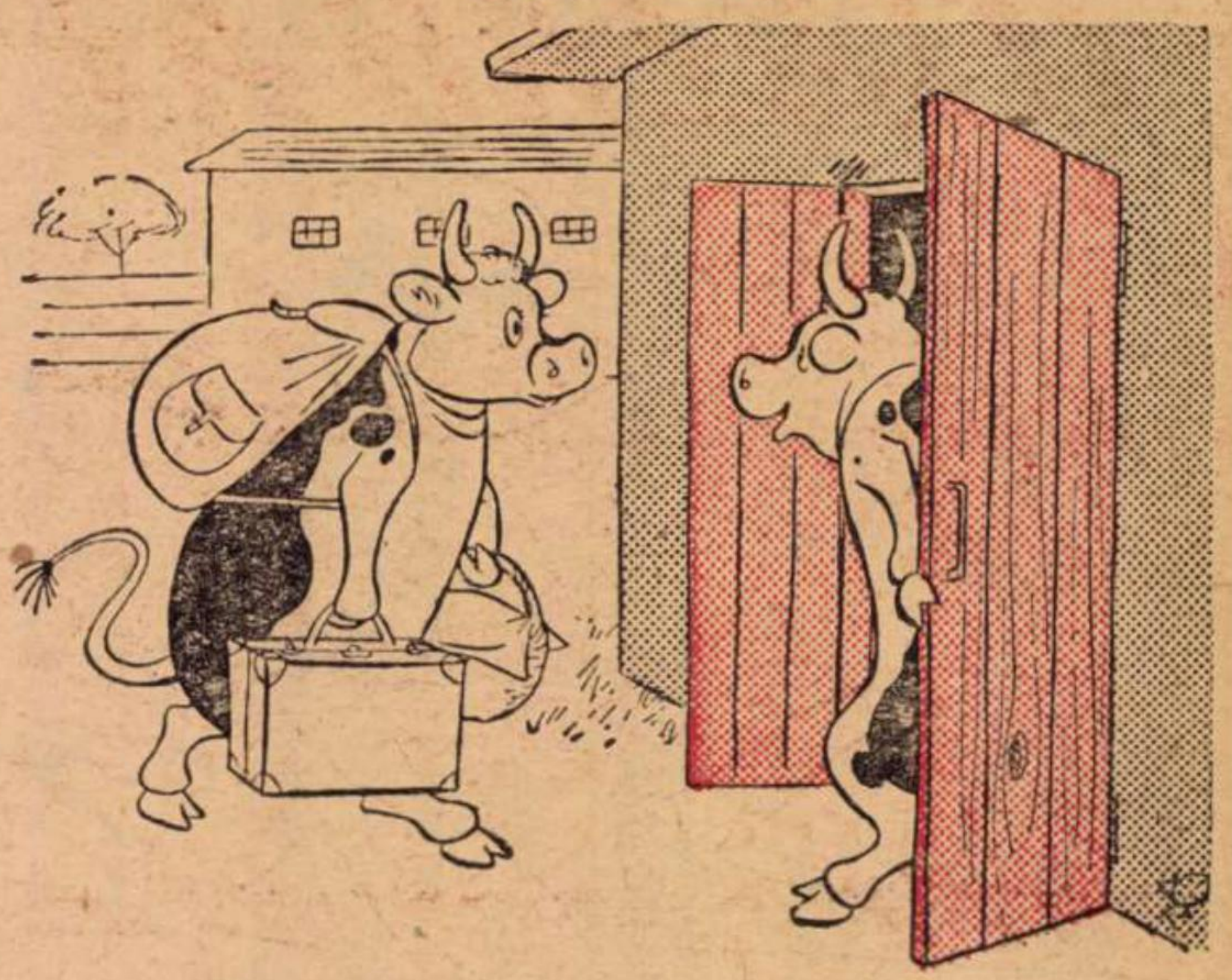

— No, mi volt Pesten, a kiállításon, Riska?
— Rengeteg látogató volt.
— Na és?
— Néztük egymást.

OLCSÓ KÖNYVTÁR

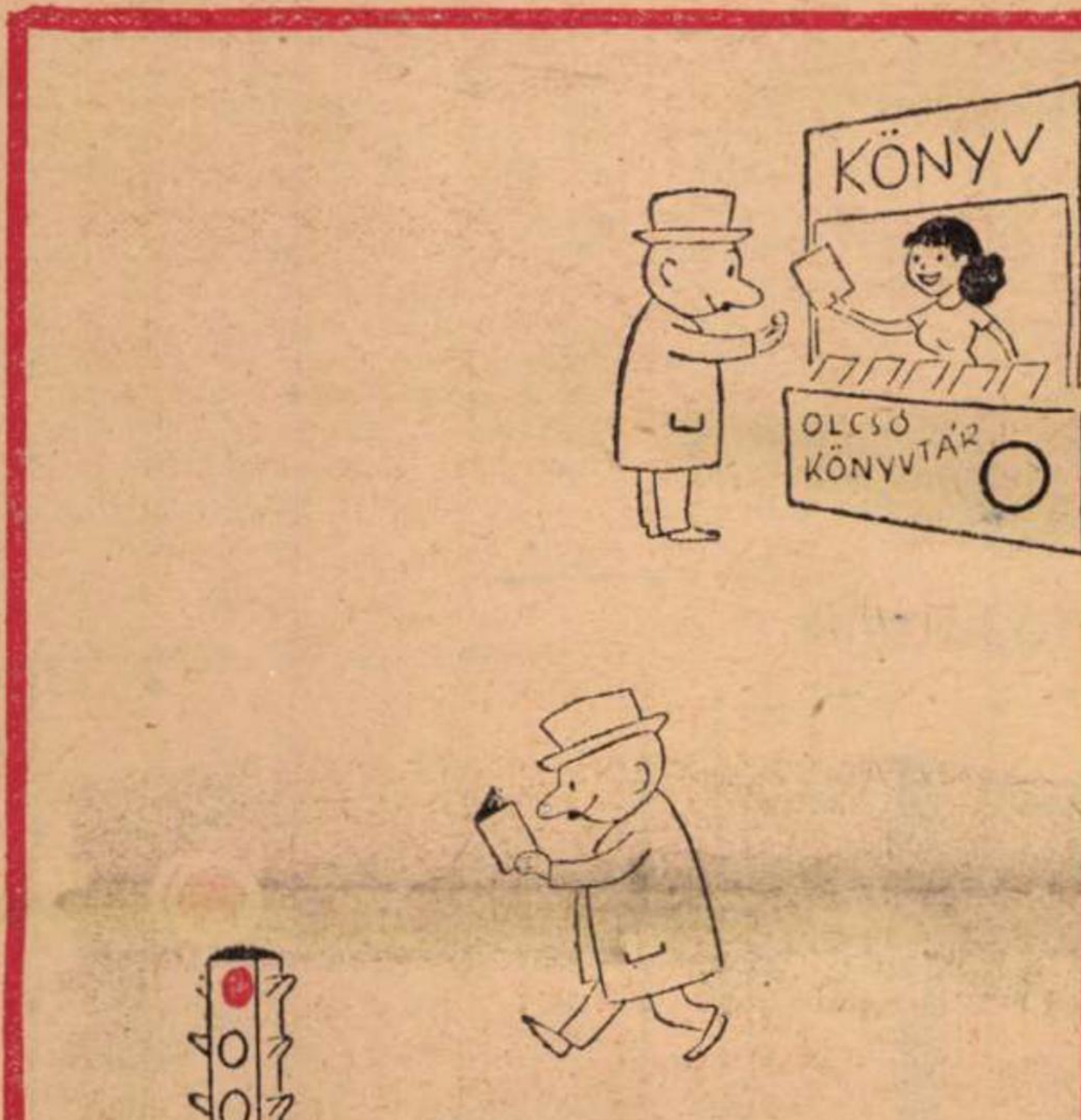

Idejében szólok...

Olvasom, hogy az első panorámikus mozi Budapesten a Corvin filmszínház lesz, amelyet erre a célra át fognak alakítani. A hír örömet ébreszt bennem és azt hiszem, mindenkiben. De ugyanakkor felmerül lelki szemeim előtt az az egynéhány esztendővel ezelőtt megjelent kis hír, amely azt mondta: „Az első plasztikus mozi Budapesten a Toldi filmszínház lesz.“

Nem szeretném, ha azt a vádat szegeznék mellemnek, hogy ellensége vagyok az újnak, a korszerűnek, a merész újításnak. Nálam lelkesebben senki sem üdvözölte a trolit, a magnetofont, a televíziós kísérleteket, az önkiszolgáló boltot, sőt, az újságcikkeken felbuzdulva, már alig várom, mikor indul az első menetrendszerű mesterséges bolygó a Holdba. De ugyanakkor amikor barátja vagyok az újnak, barátja vagyok az ésszerűnek, az előrelátásnak, a takarékosságnak is. És óhatatlanul vissza kell gondolnom arra a rögös útra, amelyet a Toldi filmszínház tett meg. Mint egyszerű mozi kezdte, aztán nagy költséggel átalakították, néhány hónapig zárva volt, aztán megnyílt, mint az első plasztikus mozi, aztán fél évig játszotta a széksoroknak ugyanazt a két filmet, aztán nagy költséggel visszaalakították egyszerű mozivá és azóta Budapestnek nincs első plasztikus mozija. Második se.

Félreértés ne essék: hiszek abban, hogy a plasztikus film egyszer eljut odáig, hogy pápaszem nélkül is plasztikus lesz és fővárosunk valamennyi filmszínháza csak plasztikus filmet fog játszani. Ez azonban csak akkor következhet be, ha a plasztikus film már tökéletes lesz, ha az összes technikai problémát megoldották. Előbb kell az első tökéletes plasztikus film és csak azután az első plasztikus mozi. És akkor bizonyos, hogy az első plasztikus nézőt követi a többi ezer, tízezer és százezer.

Mindezt csak azért bátorkodom felvetni, hogy az első panorámikus mozi építése előtt az illetékesek gondoljanak néhány percig az első plasztikus mozi szomorú (és minden bizonnyal költséges) történetére. És csak akkor vonják ki a forgalomból, zárják be és építsék át a közkedvelt Corvin-mozit, ha az első panorámikus filmszínházat el tudják látni változatos panorámikus műsorral. Mert, ha fél esztendeig ugyanazt a két kisfilmet akarnák játszani a panorámikus moziban, akkor — úgy gondolom — helyesebb, ha az átépítés és visszaépítés költségeit megtakarítjuk és a Corvin-mozi egyszerű mozi marad mindaddig, amíg a széles vetítővászon mellett széles perspektívákat tudunk biztosítani az érdekesebbnél érdekesebb panorámikus filmek számára.

VAJDA ALBERT

Pillanatkép

Ha messziről nézi őket valaki, ahogyan a kis falusi ház kerti kapujában állanak, tisztességgel: a lány belül, a fiú kívül, bizton azt hiszi, hogy ott egy pár beszélget. Méghozzá szerelmespár, mert csak azok tudnak dacolni ezzel a hideg, holdvilágos, őszi estével, ha kell órákon keresztül is, akiket belülről fűt valami.

Ez a pár, itt a kerti kapuban valóban szerelmes, de nem beszélget. Egy szót sem. Hallgatnak mind a ketten. Már tíz perce. Esetleg húsz. Nem tudni pontosan, mert ezt az időt nem szokták stopperral mérni. Eltelik ez magától. Szerintük nagyon is gyorsan. Igyekeznek is keveset szólani, mozogni, hátha így tovább marraszthatják az illanó időt.

Most a lány megtöri a csendet. Sóhajt egyet. Persze ezt is amúgy befelé csinálja, nehogy zavarjon vele, de azért ügyel, hogy a fiú észrevegye. Észre is veszi és hasonló bőbeszédűséggel fejezi ki érzelmeit: megfogja a lány kezét és megszorítja. De nem úgy fogja, úgy szorítja, mint a többi halandóét szokta, hanem érzéssel, soksok érzéssel, amit a lány hálás pillantással viszonoz...

Megint csend, mozdulatlanság...

Azután a fiú, valószínűleg érezve, hogy erről már éppen eleget beszélgettek, más témára tér át. Nagyot villan a szeme, megkeresi a lányét és belekapcsolódik. Kényes lehet a téma, mert a lány elpirul és hirtelen a földet kezdi nézni, de erősen.

És most a fiú sóhajt. Ő is befelé. Erre a lány felnéz és így néma mozdulatlanságban állnak, nézik egymást. A zsibbasztó mozdulatlanságot az eddig csendes külvilág nem tudja sokáig elviselni. Közbeszól. Az öreg Kalasz, a harmadik szomszéd kutyája acsarkodik a holdra. Úgy látszik, most vette észre.

Az ugatás felébreszti a két szerelmest. Késő van, búcsúzkodnak. A fiú úgy gondolja, hogy most már úgyis mindegy, vesszen minden és megtöri a féltveőrzött csendet:

— Akkor hát holnap...

A lány csak bólint, de nagyon beleegyezően. A fiú még egyszer a lányra néz, s aztán eltűnik a holdvilágos utcán. A lány, amíg látja nézi, majd amikor eltűnik a szeme elől, futvást megindul a ház felé.

— Édesanyám! Édesanyám! — kiabál menetközben. — Édesanyám, a Pista megkérte a kezemet... — és szégyenlősen elbúvik az anyja kötőjébe.

Gera Mihály

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

A lapot böngészgetve máma
Örvendezve e kis hírt látom:
Szép perzsaszőnyegeket szőnek
A lányok Békésszentandráson.

Nemsokára így beszélgetnek
A szentandrási piactéren:
„Mondja, ez eredeti perzsa?”
„Az hát! A Julis szőtte kérem.”

Ma a mezőgazdaságban
Ez a kis hír tűnt fel főképp:
Keszthelyen üzembe lépett
Az új burgonyaszedőgép.

Mily önzetlen! Elámul az
Ember ezen, mint egy csudán,
Krumplit szed reggeltől estig,
Bár ő benzint fogyaszt csupán.

Kartárs Károly kalandja

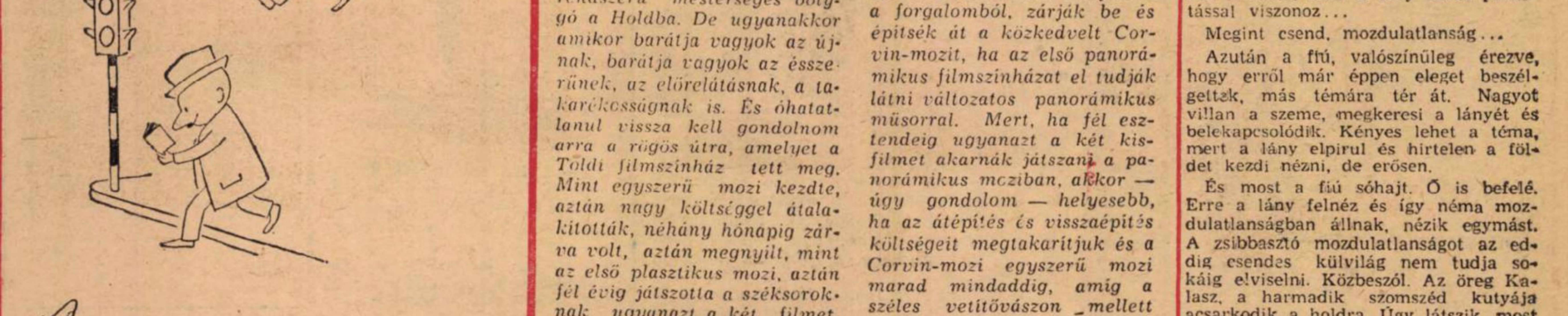

A nehéz számtanfeladat.

GÁSPÁR ANTAL *albumából*

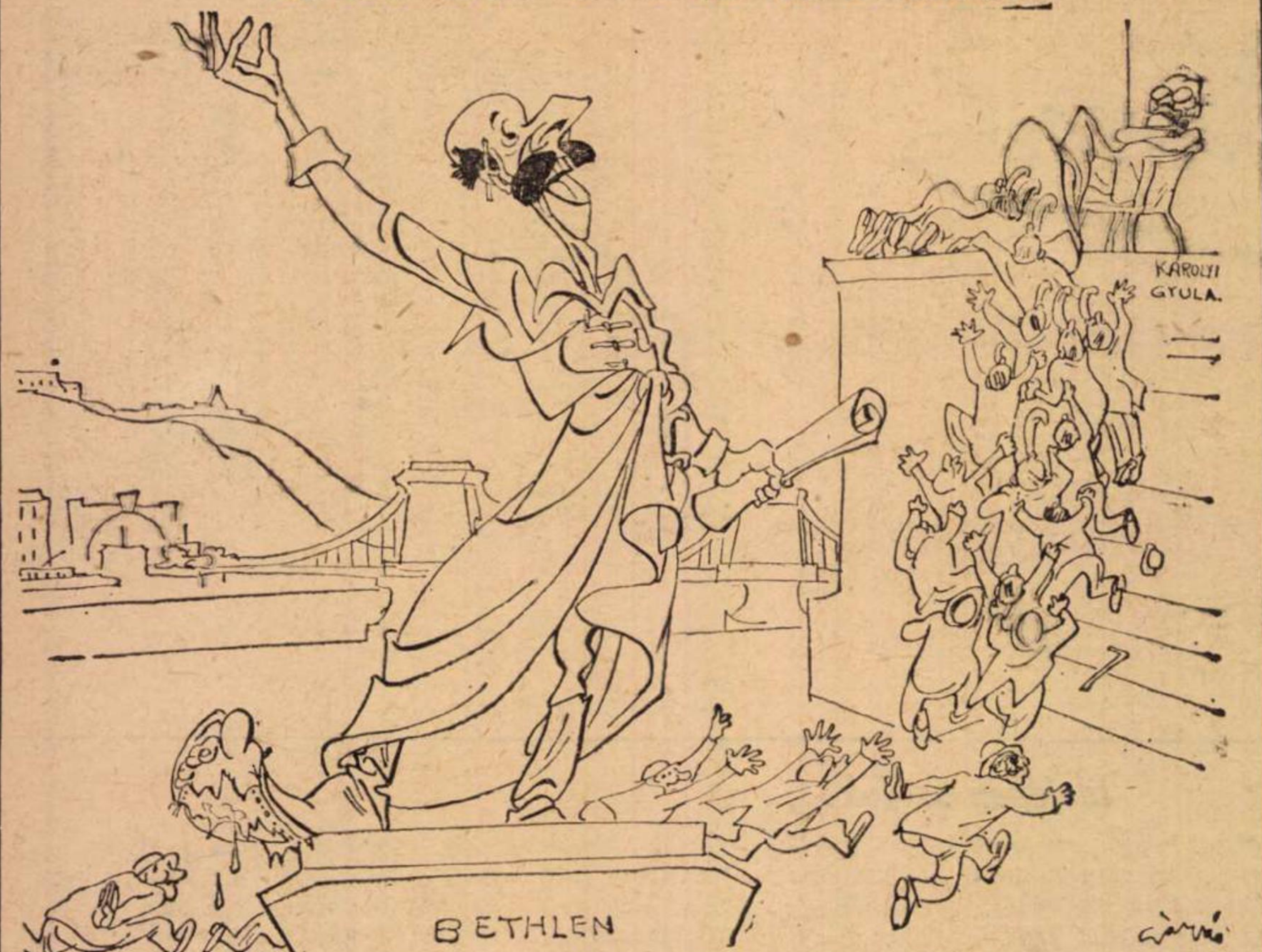

Bethlen tízévi miniszterelnöksége zavaros időkben ért véget. Gazdasági válság és hatalmas panamák országszerte... Ekkor foglalta el Károlyi Gyula a miniszterelnöki széket. A koncleső párthívek búcsú nélkül, rendületlenül rohannak az új talp felé... (1931)

Finom úriembernek tetszem lenni...

A feleségem lelkemre kötötte, hogy kéttojásos zsengelice nélkül ne merjek hazamenni. Még tizenhárman vannak előttem. Nem, már csak tizenketten. Egy lemorzsolódott. Van időm. Milyen gusztusos ez az üveg mustár... Kimért kávé... Fekete szemek... Csillognak... Brazília... Izzadó négerek a napon. A felügyelő — fején széles karimájú kalap — serkenti őket. Jobbkezében pálcával le-lecsap a görnyedt hátakra. 45 fok. Az őserdőben egy tigris majmot eszik. Finnyásan ropogtatja. Azért én mégis szerencsés ember vagyok, hogy nem ott élek. Gyerekkoromban is már látszott, hogy valaki leszek. A fejformám sokat sejtető volt. Még csecsemő voltam, már különféle dudorok, kitüremlések tették említésre méltóvá. Idők folyamán dudorok jöttek, dudorok mentek, de még ma is van hátul a kisagyamnál egy pótraktár, a speciális, rám emlékeztető, csak az én eszembe jutható gondolatok számára. Káptalan fejem van. Mindig orvos akartam lenni. Medvecukrot is veszek a gyereknek. Én is szeretem. Híres sebész. Hófehér köpeny feszül karcsú alakomon. Dániában operálok. ...A súlyos beteg rokonai táviratilag hívtak azzal, hogy csak bennem bíznak. Elegáns mozdulattal hajlok páciensem fölé. „Szike, cat guth" — mondom a csodaszép asszisztensnőnek, aki már imád. Mindenki visszatartja lélekzetét. Az operáció legdrámaibb része következik. Én egykedvűen szívom a cigarettám.

Mindenki tapsol, érdemrendet tűznek a mellemre, a gyönyörű műtősnő a nyakamban csüng, a jobbkezem pedig a halálból visszahozott szorongatja, majd tapintatosan elvonul. Az orvosok világtalálkozóján mint díszelnök azt mondom: ... Kopognak a vállamon: „Bocsánatot kérek ne haragudjon kartársam én itt álltam csak a trafikba mentem egy pillanatra." „Kérem, kérem csak tessék"... Szóval mint díszelnök azt mondom: ... „Drága kartársam igazán nem akartam zavarni, mégegyszer elnézést kérek." „Szóra sem érdemes" — mosolygok. Szóval azt mondom az egybegyűlt 5000 orvosnak, mint díszelnök: ... „Igazán kevés az olyan udvarias ember, mint ön. Más talán nem is engedett volna vissza a helyemre. Mégegyszer köszönöm." „Lehet két dekával több...?" Jé egy kis csillogó karika fut át hirtelen félköralakban a szemem előtt. Mint díszmondom azt elnök a pont tizenötdeka orvoskarikának: ...„Csendes, finom úriembernek tetszik lenni. Ritka az ilyen." Piros karika, zöld karika 30 000 orvos fején csengő-bongó vaskarika. Azt mondok a díszkarikának: ... „Nem, inkább tessék mégis elém állni. Nem kívánhatom... „Fogja már be azt az ocsmány száját"...: üvöltök. Véreres szemmel esek neki egy jámbor fejkendős asszonynak: „maga meg mit lökdösődik itt, azt hiszi maga a góré, az öreg KÖZÉRT?... Na mi az jó ember, mit bámul a pofámba?... Tetszem magának talán, maga tömzsi állat?..."

Pillanatok alatt kiútálnak az üzletből. Szóval — és lóbálom az üres szatyrot — mint díszelnök azt mondom 500 000 orvosnak azon a világtalálkozón:...

Deák Gusztáv

Képeslap Inotáról...

Várpalota, Táncsics utca 19. Pompásan karbantartott, földszintes ház, az udvarán népes állatsereglet mozog, valóságos kis mezőgazdasági kiállítás. Kacsák hápognak, riadt csirkék futkorásznak, félénk libák helikopterszerűen emelkednek a levegőbe, két molett disznó röfög, nyájas cirmos-macska sündörög az érkezők lábához. Vidám pofájú tarka kuvasz farkcsóválva üdvözli a vendégeket, de néha fenyegetően vakkant egyet-egyet, mint aki házőrzői beosztásban is hűségesen teljesiti a normáját. Tóth Ferencné, az ifjú háziasszony örvendezve siet elénk. Népszínműnyelven nyugodtan nevezhetjük „tűzről pattant" menyecskének, mert egyenesen a tűzhely mellől pattant ide, paradicsomot főz be. Ki ez a Tóth Ferencné?

— Egy a sok közül — jellemzi szelíden kisérőnk, az inotai „November 7 Erőművek" fiatal mérnöke.

A fortyogó paradicsomot befőző csinos asszonyka, akit a saját mérnöke is alig ismer meg „civilben", az Erőmű tápszivattyúgépésze, „egy a sok közül", akinek a jó munkája hozzájárult a nagy győzelemhez, a félévi terv tizenhét százalékos túlteljesitéséhez, a folyó negyedév nagy eredményeihez, a termelési költségek csökkentéséhez, sok-sok ezer tonna szén megtakarításához.

Tóthné a hét hat napján gépkolosszusokat irányít, fontos műszaki munkát végez, a tápvíz biztosítását látja el a kazánban, szabadnapján pedig éppen olyan gonddal kevergeti a paradicsomot, mint a többi háziasszony. Igy, házimunka közben meséli el mogyoróhéjban a maga életét és ebben a, ‚karrier"-ben csodálatosan tükröződik Inota nagyszerű fejlődése is.

— Az ostrom alatt leégett a kis házunk. Amikor a férjem hazaérkezett a fogságból, csak üszkös romokat talált... De együtt volt a család. Az uram folytatta a mesterségét, visszament a bányába kőművesnek, én meg a kicsivel és a háztartással bajlódtam. Éjszakánként az uram szívósan építette az új hajlékot, jómagam csak annyit tudtam neki segíteni, hogy a sötétben magasra emeltem a bányászlámpát.

Amikor megindult az élet Inotán, beálltam az egyik műhelybe takarítónőnek. Ott ismerkedtem meg a szerszámokkal, a gépekkel, a behemót kazánokkal... Tanfolyamra küldtek, jól vizsgáztam, gépész lettem. Ennyi az egész.

És még valami. Tóthné egymásután kapta az elismeréseket, kitüntetéseket. A villamosipar kiváló dolgozója lett, majd sztahanovista és a tavaszi nagy országos villamosenergia kongresszuson büszkén képviselte Inotát a parlamentben. Élénken résztvesz a munkaversenyekben. Inotán nagyon komolyan veszik a munkaversenyt. Tóth József főgépész az ország első szakemberével, Csorba István bánhidai Kossuth-díjassal versenyez évek óta és a legutóbbi értékelésnél megelőzte a Csorba-mozgalom atyját. Igaz, hogy majdnem „célfotós" verseny volt, mert Csorba 102 pontjával szemben Tóth 103 pontot ért el, de ez is nagy győzelemnek számít. Az egész ország villamos ipara figyeli a nagyjelentőségű versenyt, amely főképpen széntakarékossági vonalon folyik, csupán az illetékeseink nem tartják számon. Nevetve mesélte el a Művek egyik dolgozója:

— Annyira megfeledkeztek a versenyről, hogy a vándorzászlót maguknak a versenyzőknek kellett megvásárolni...

Tóth Ferencné magánélete lassacskán elmosódik a beszélgetésben, most már csak Inotáról pereg a szó. Sok örömhírt hallunk az elmúlt hónapok eredményeiről. Havonként átlag négyezer tonna szenet takarítanak meg és 25 százalékkal több fényt, több meleget, több energiát adnak az országnak, mint amennyit a tervük előirányzott. Az Erőművek fejlődésével emelkedik a dolgozók életszínvonala. Javult a közlekedés, fürge autóbuszok falkái viszik a Várpalotán lakó dolgozókat inotai munkahelyükre. És közben új házak emelkednek.

A szépet kedvelő háziasszony büszkeségével mutogatja Tóthné a háztájat. Rámutat az egyik szoba bútordarabjaira:

— Ezeket Békekölcsönön nyertük... Ma beszélem meg a férjemmel, hogy mennyit jegyzünk...

És búcsúzóul ezt mondja:

— Tessék megirni, hogy én már úgy megszoktam a műszaki munkát, hogy szivesebben etetem azt a ménkű nagy kazánt, minthogy itt a konyhában pepecseljek...

(s. a.)

TÚLGYAKRAN VAN CSŐTÉSZTA EBÉDRE

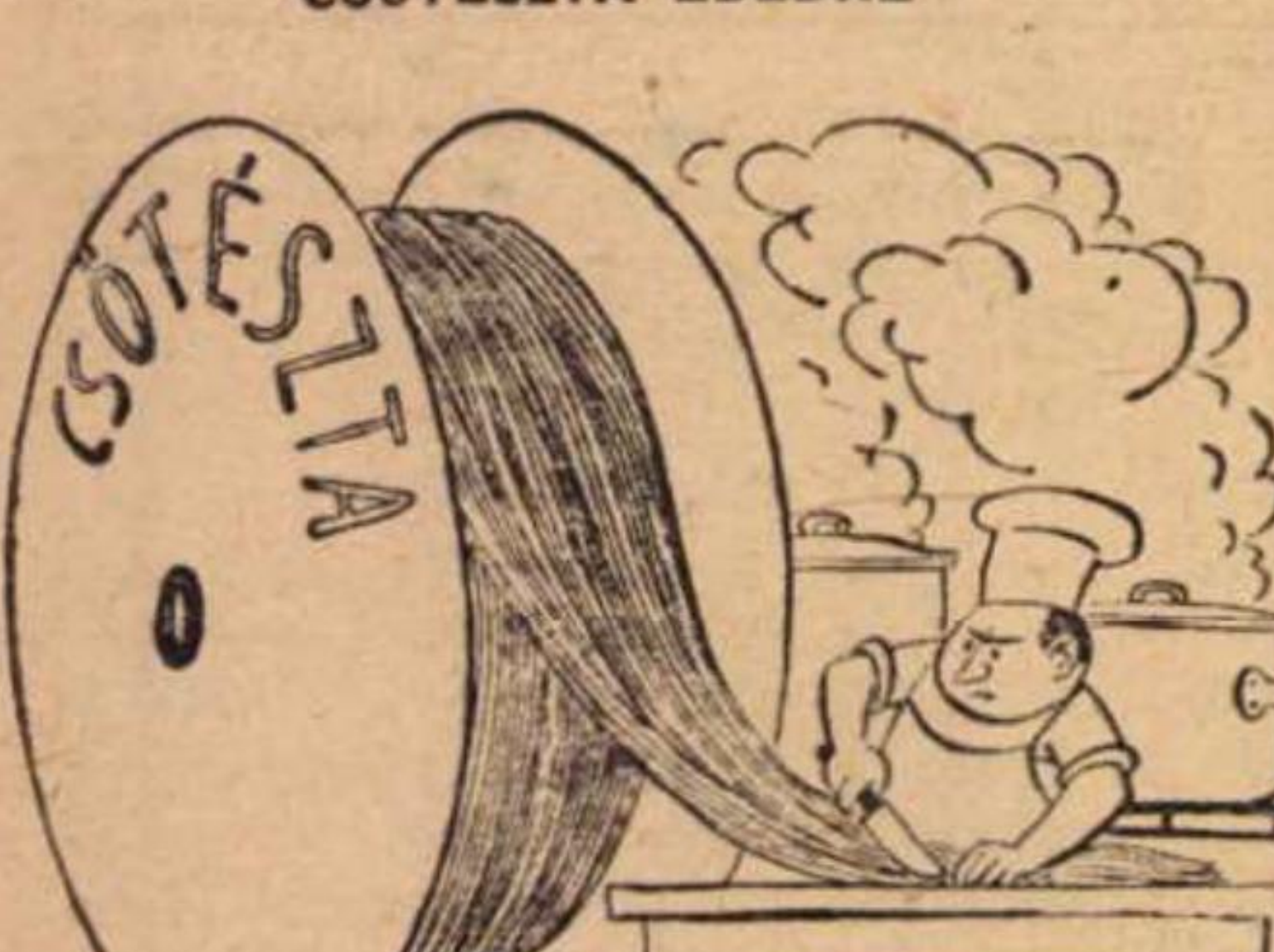

HA EZ IGY MEGY TOVABB

A Budapesti Anyagelosztó majdnem minden igénylést töröl.

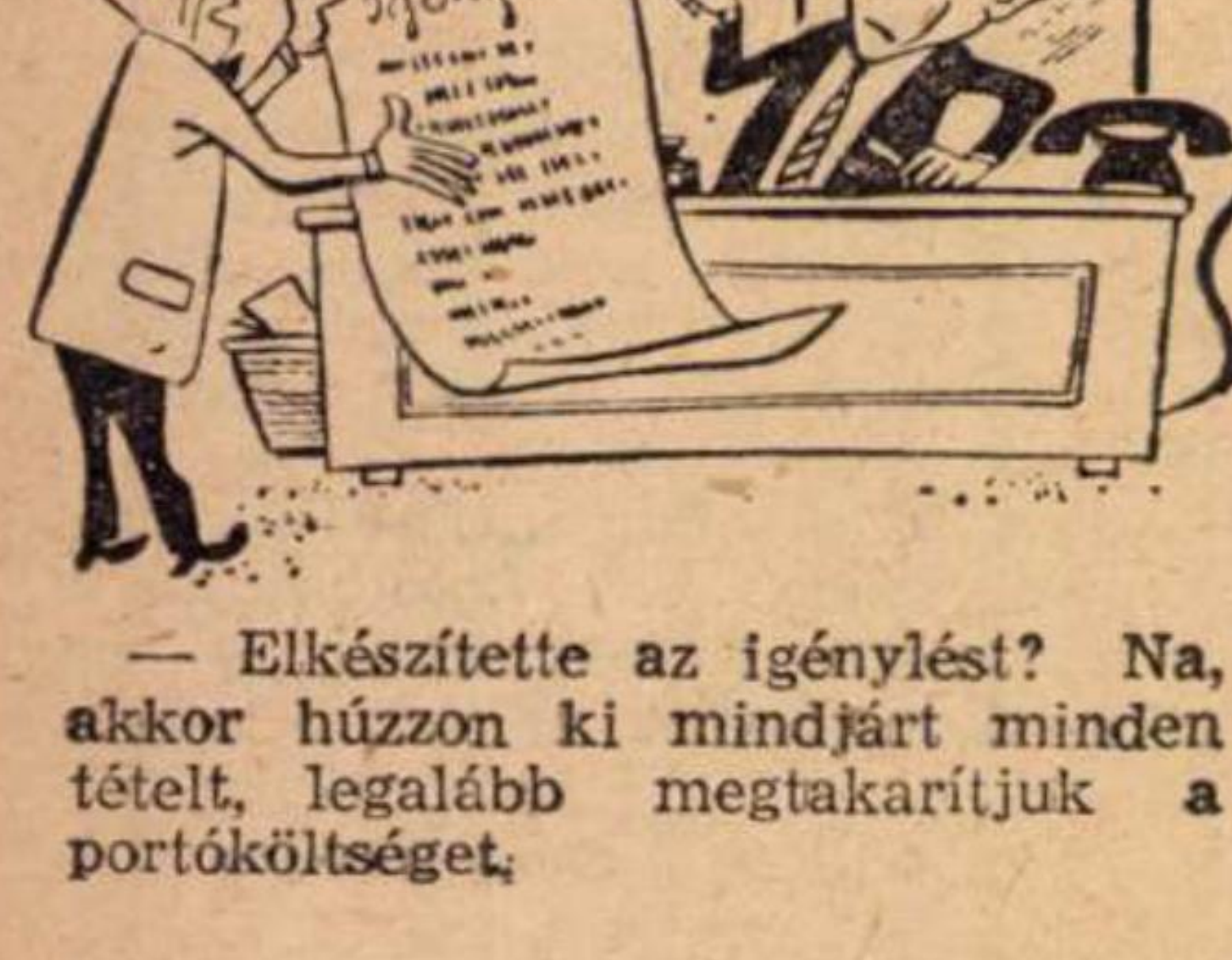

— Elkészítette az igénylést? Na, akkor húzzon ki mindjárt minden tételt, legalább megtakarítjuk a portóköltséget.

KICSIK AZ AJTÓK A SZOLGÁLATI LAKÁSOKON

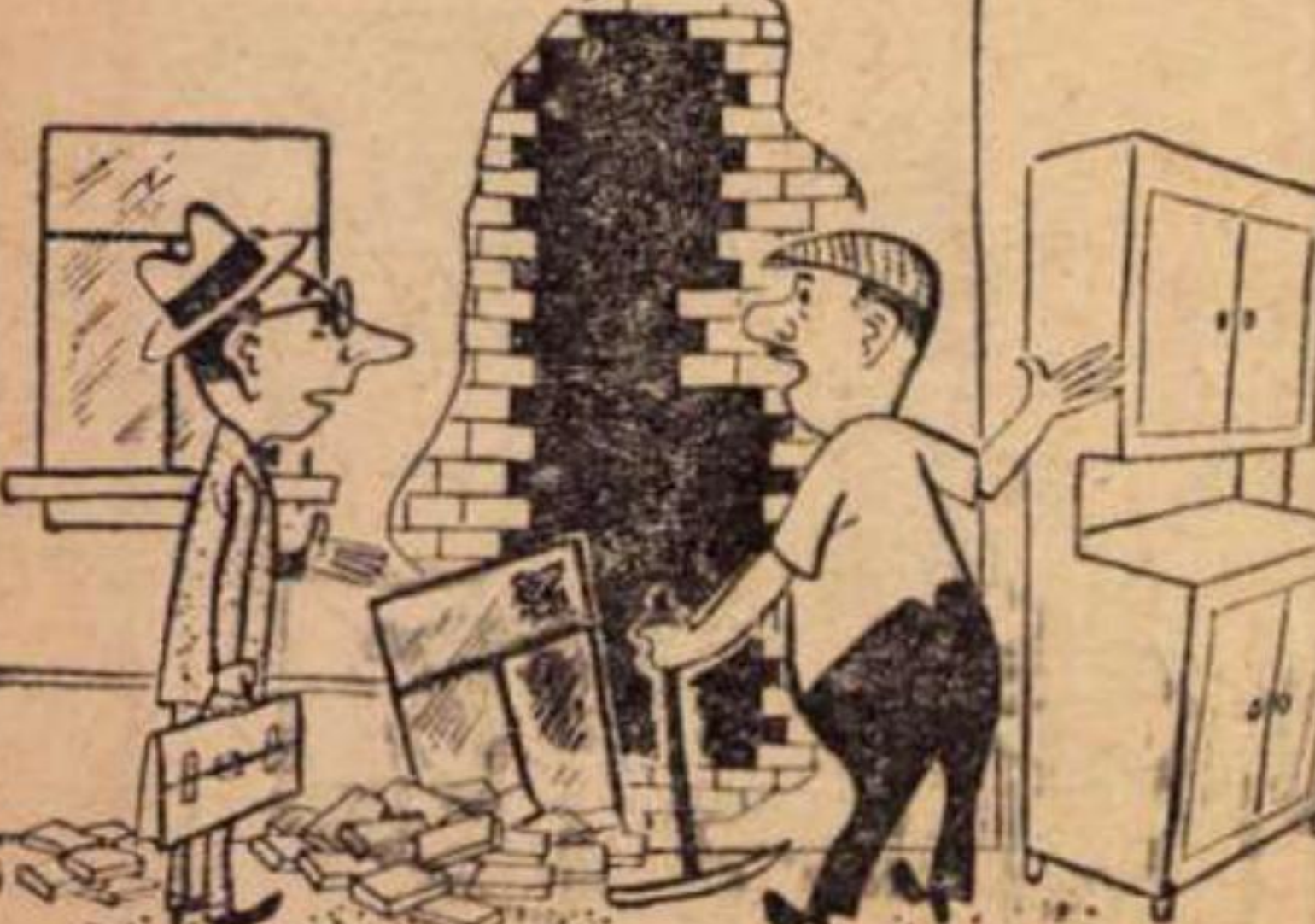

— Mi az? Lebontja a házat?
— Dehogy, nem fér be a kredenc...

ÚJÍTÓ PÉTERKE

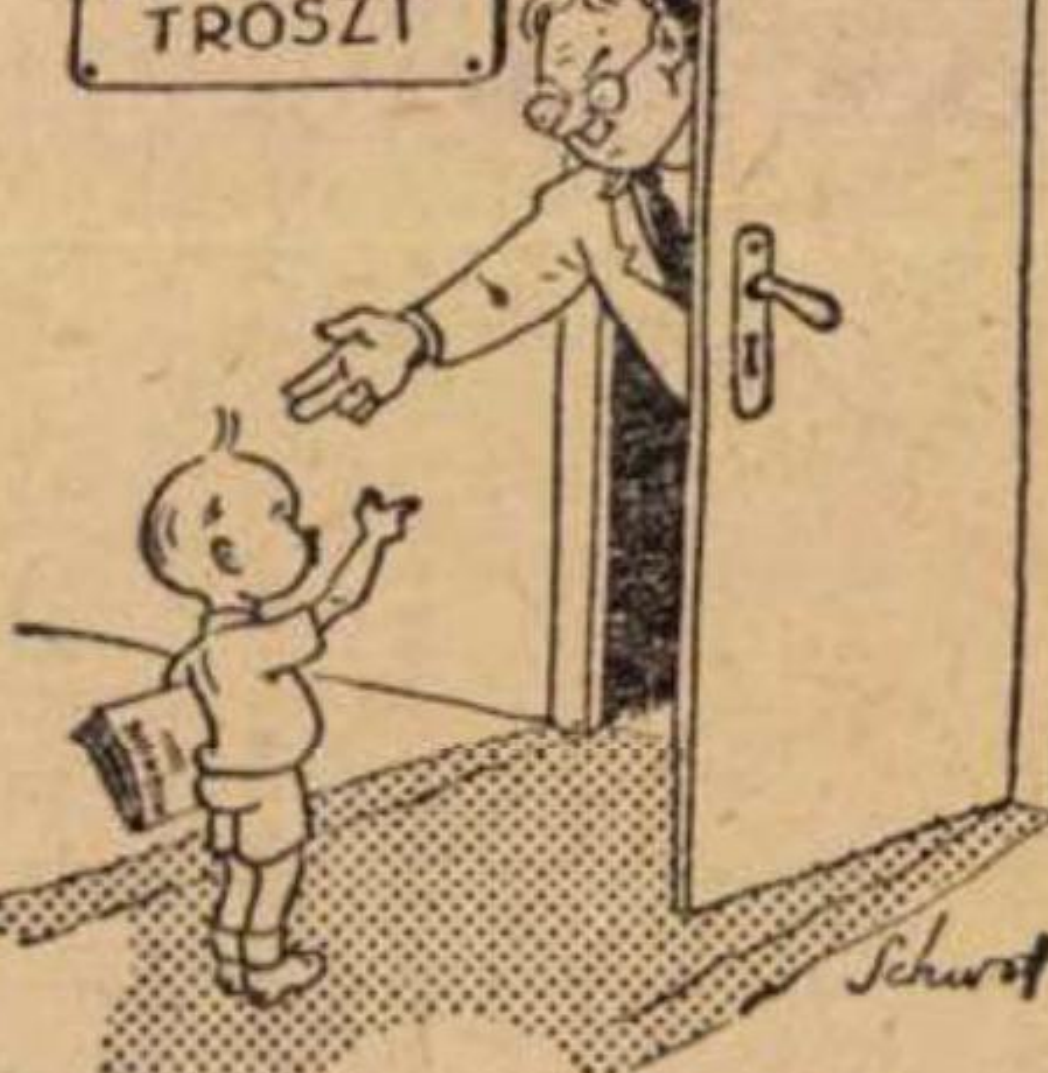

— Volna egy újítási javaslatom, bácsi kérem! A mignont ezentúl tessék tortanagyságúra csinálni, a régi áron!
— Na és a torta?
— Az maradhat a régi nagyságban. Legfeljebb majd mignont veszünk helyette...

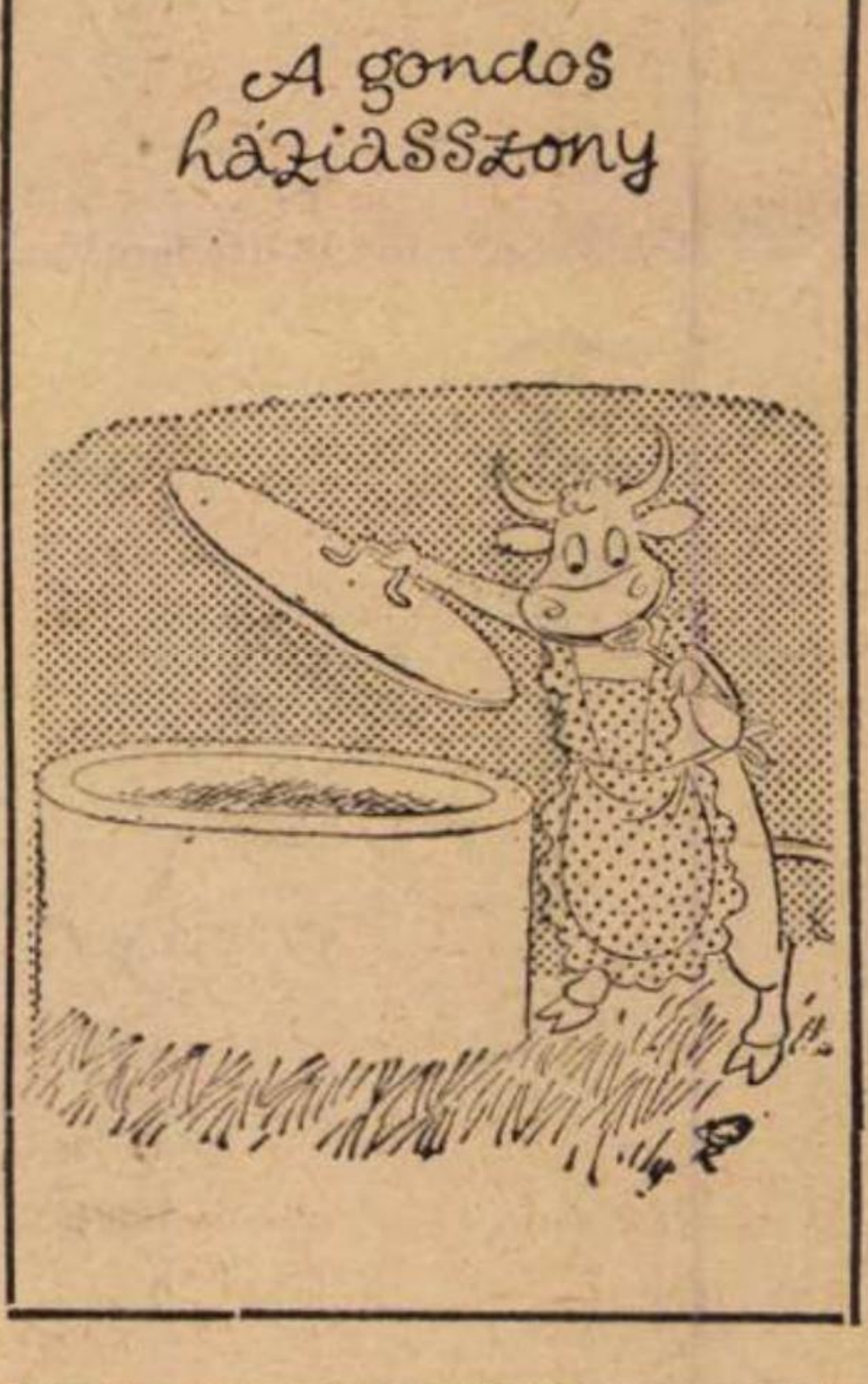

ÁLLAMI BIZTOSÍTÓ
SPORTOLÁS KÖZBEN IS ELŐFORDULHAT BALESET.
KÖSSÜNK BALESETBIZTOSÍTÁST!

Kultur-front

MINDEN KOROSZTÁLY EGYETEME

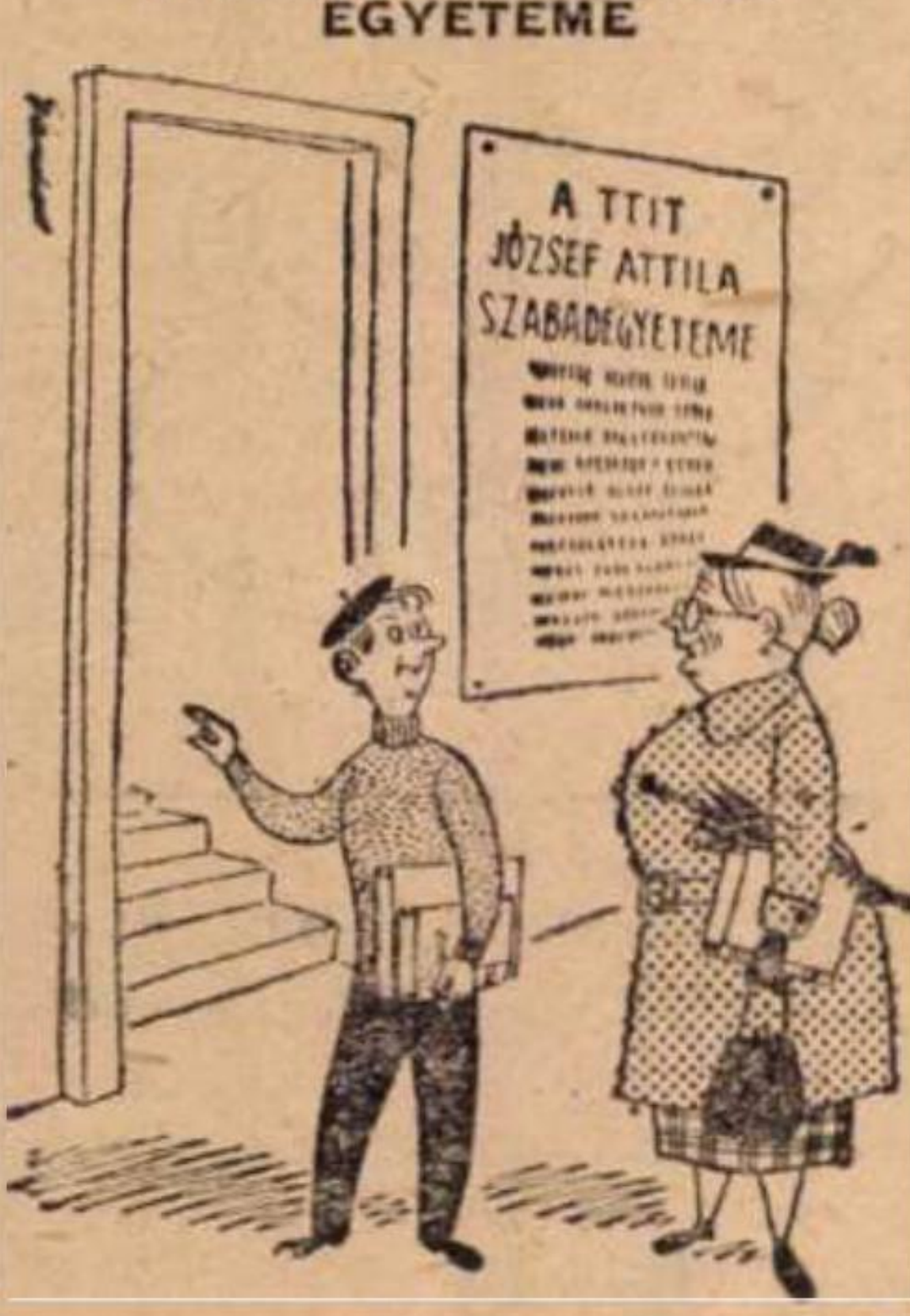

— Erre tessék, néni... Majd ha olyan öreg szabadegyetemi hallgató lesz, mint én, magától is megtalálja az utat...

BOHÓCÖLTÖZŐ

(A Ruházati Kiállítás anyagából)

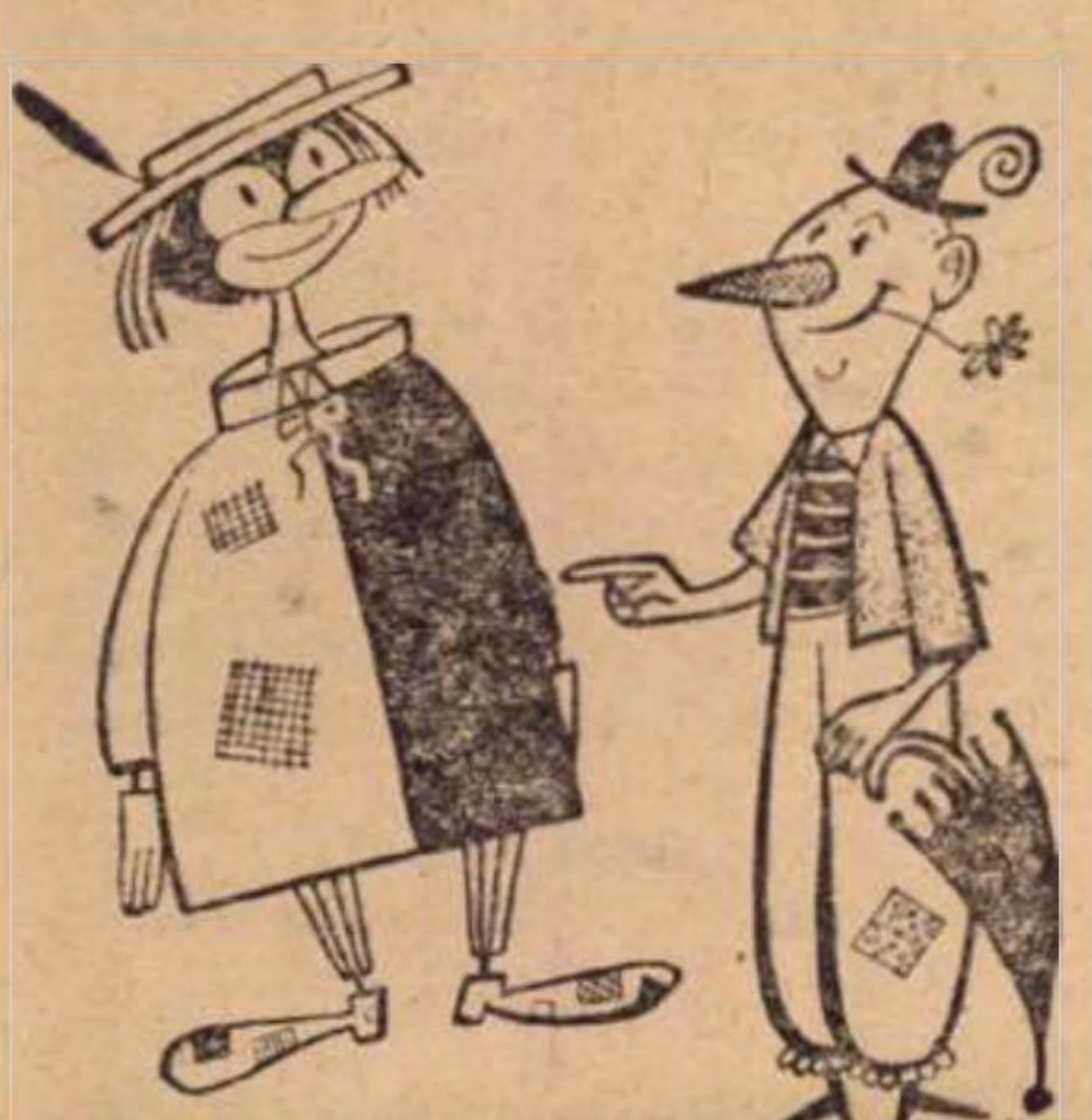

— Remek a ruhád, öregem! Mondd, hol dolgoztatsz?

KIS TÖRTÉNET KÉT KÉPBEN EGY MÁVAG-DOLGOZÓ FELESÉGÉRŐL

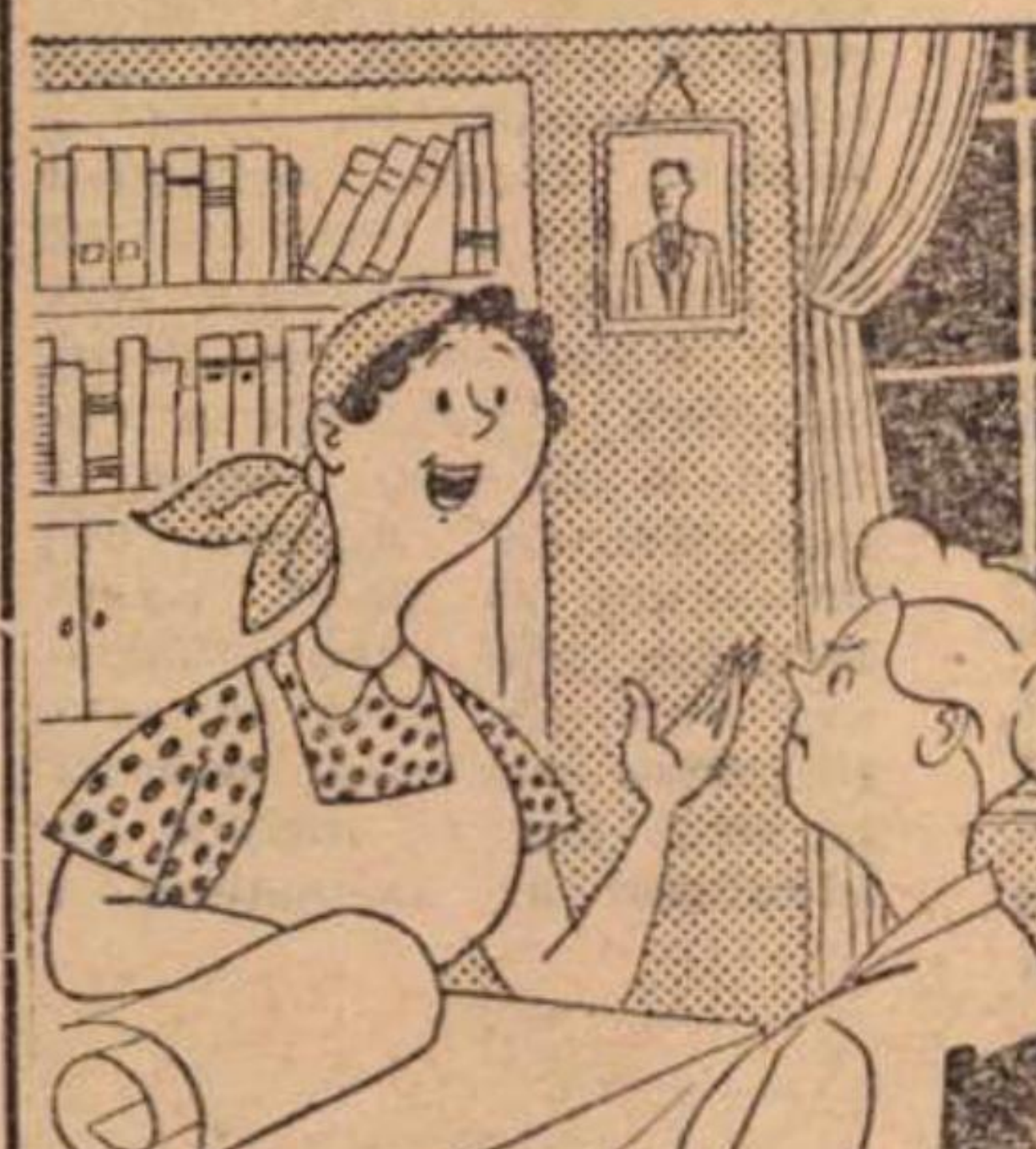

— A férjemet hetek óta csak egy dolog érdekli: A bor.

— És maga ennek örül?

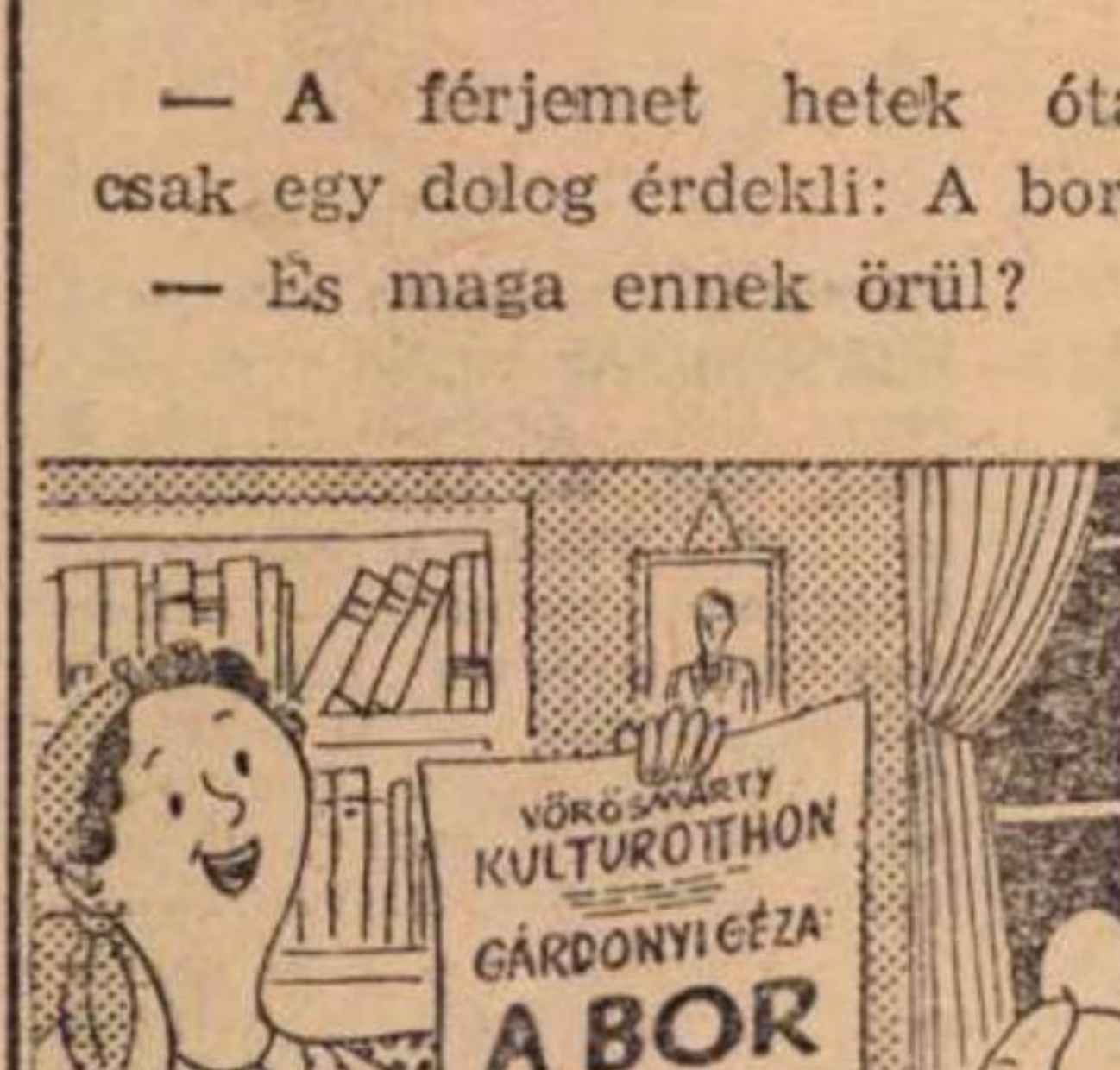

— Hát persze! Nemsokára bemutató lesz!

Nyilatkoztak a színházak ezévi terveikről

(PÉLDÁZAT EGYIPTOMI MÓDRA)

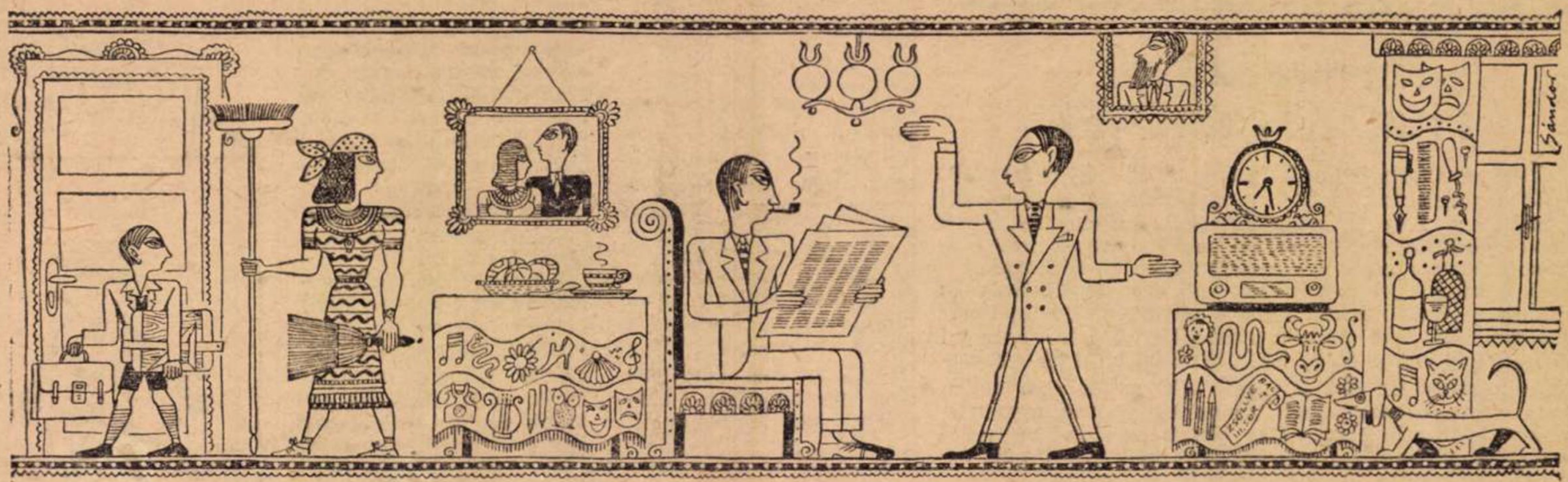

— Hét kövér színházi programnyilatkozatot láttam. Mondd meg nekem, ó álomfejtő, mit jelent ez?
— Azt, hogy talán végetért a magyar dráma hét szűk esztendeje...

Egy faliújság-munkatárs naplójából

Írta: Zbigniew Grotowski

Vállalatunknál elhatározták, hogy faliújságot kell szerkeszteni. A szatirát nekem kellett képviselnem a lapban. A szerkesztőbizottság első ülésén a főszerkesztő keményen a szemembe nézett és így szólt:

— Kartársam! Az ön közreműködéséhez fűződnek legnagyobb reményeink! Éles és megalkuvás nélküli kritikával kell célbavennie a bürokratizmust, a polgári csökevényeket, az iszákosságot, a lélektelenséget, a sematizmust, a felületességet, a klikkezést, a tervszerűtlenséget, a lógást és munkakerülést, a selejtkészítést, a tömegektől való elszakadást, a fegyelmezetlenséget, a kivételezést, a kiskirálykodást.

Valamennyi címszót gondosan feljegyeztem.

— Gyűjtse szorgalmasan az anyagot. Nem ártana egy nagyobb ciklusban az egész üzemet feldolgozni. Mihelyst elkészül munkájával, adja be, elolvassuk és barátságosan átbeszéljük. Csak egyet tartson szem előtt: szigorúan és megalkuvás nélkül! Senkit se kíméljen! Senkinek sincs joga elnyomni a kritikát.

Lázasan belevetettem magam a munkába. Mikor cikkemmel elkészültem, leírtam öt példányban és szétosztottam a szerkesztőbizottság tagjai között, hogy még az értekezlet előtt elolvashassák.

A főszerkesztő megnyitotta az ülést és azonnyomban nekemesett:

— Idefigyeljen, kartársam, maga élesen bírálta meg a mi igazgatónkat! És pont most, amikor az újságok amúgyis kikezdték. Ez nincs így egészen rendjén. Ezt tegye el egy későbbi időpontra. Majd akkorra, amikor az igazgató már kijavította hibáit s nem fogja lélektelenül és bürokratikusan végezni munkáját, nem fog kivételezni és kiskirálykodni.

Tiltakozni próbáltam.

— Ha már megjavul, akkor kritikánkra nem lesz szüksége, ha pedig nem javul meg egyáltalán, hanem eltávozik, akkor az amolyan eső után köpenyeg lesz.

Azonban a többiek is a főszerkesztő véleményét támogatták.

— Miért kezdjük a dolgot mindjárt az igazgatóval? Ez sematizmus, kedves kartársam. Ajánlatos lenne, ha az önbírálat fegyverével felülvizsgálná viszonyát a szatirájához. A sematizmus hibájába esett kérem, mert kifejezetten csak rossz igazgatókról akar írni, mintha jó igazgatók egyáltalán nem lennének.

Kicsit elkedvetlenedtem.

— Hát akkor mi a véleményük arról, hogy az üzemi orvos egyes kivételezetteket és jó ismerőseit kiírja akkor is, ha történetesen nincs semmi bajuk. Egy rajz, melyen doktorunk egy táblát akaszt ki a rendelőre, „Az igazi betegek soron kívül is bejöhetnek" szöveggel, igen találóan jellemezné a helyzetet.

Egyik kartársam, aki elég sűrűn keresi fel az orvost, sietett ellentmondani.

— Hogy a súlyos betegeket soron kívül megvizsgálja, azt semmi esetre sem lehet hibájául felróni. Ami pedig a kevésbé súlyos betegeket illeti, hát megvallom magam is vagyok sokszor úgy, hogy egészségesnek látszom, mégis elmegyek az orvoshoz, mert valahogy mégsem érzem jól magam... Nem, nem ajánlom. Nem helyes megtámadni valakit azért, mert megértő módon viselkedik. Az orvos-ügyet is el kell vetni.

Hát elvetették.

De elvetették a gondnokot is, akit iszákosságért ért a kritika, valamint a szociális osztály vezetőjét, aki az üzem dolgozóitól való elszakadásért kapott bírálatot. Kihúzták a főkönyvelőt és a gazdasági osztály vezetőjét is. „Ezekkel jobb nem kikezdeni!" Kihúzták a gépkocsiosztály vezetőjét is. Tőle függ, hogy ad-e kocsit. És ezzel vége is volt. Maradt még egy takarítónő, akit egy fél mondatban megemlítettem felületes takarítása miatt. Ennél a pontnál valamennyien felélénkültek.

— Látja, ez az igazi alanya a maga szatirájának! Csak egy kicsit ki kell szélesíteni a témát és gazdagítani kell még néhány árnyalattal! Mert nézzük csak: felületesen takarít, vagyis selejtet csinál, s miért, mert lélektelenül, sematikusan végzi munkáját. Ez pedig nem más, mint munkafegyelemsértés! Egyszer pedig láttam, sőt nem is egyszer, amint más takarítóasszonyokkal beszélgetett! Klikkezés!

Egy másik kartársam hozzátette:

— Én pedig egyszer láttam a büfében sört inni! Iszákosság!

Egy kartársnőm megtóldotta még ezt is:

— Nekem viszont az utóbbi időben nagyon hűvösen köszön. Kiskirálykodás és a tömegektől való elszakadás!

Abbahagytam a vitát. Takarítónőnket a felsoroltakon kívül még el kell majd marasztalnom a bürokratizmus, a polgári csökevények fönntartása, a kivételezés, a tervszerűtlenség, a munkakerülés és a jogtalan előnyöket keresés bűnében. Nem tudom sikerül-e majd, de megpróbálom.

(Fordította: *H. F.*)

Az író közbeszól

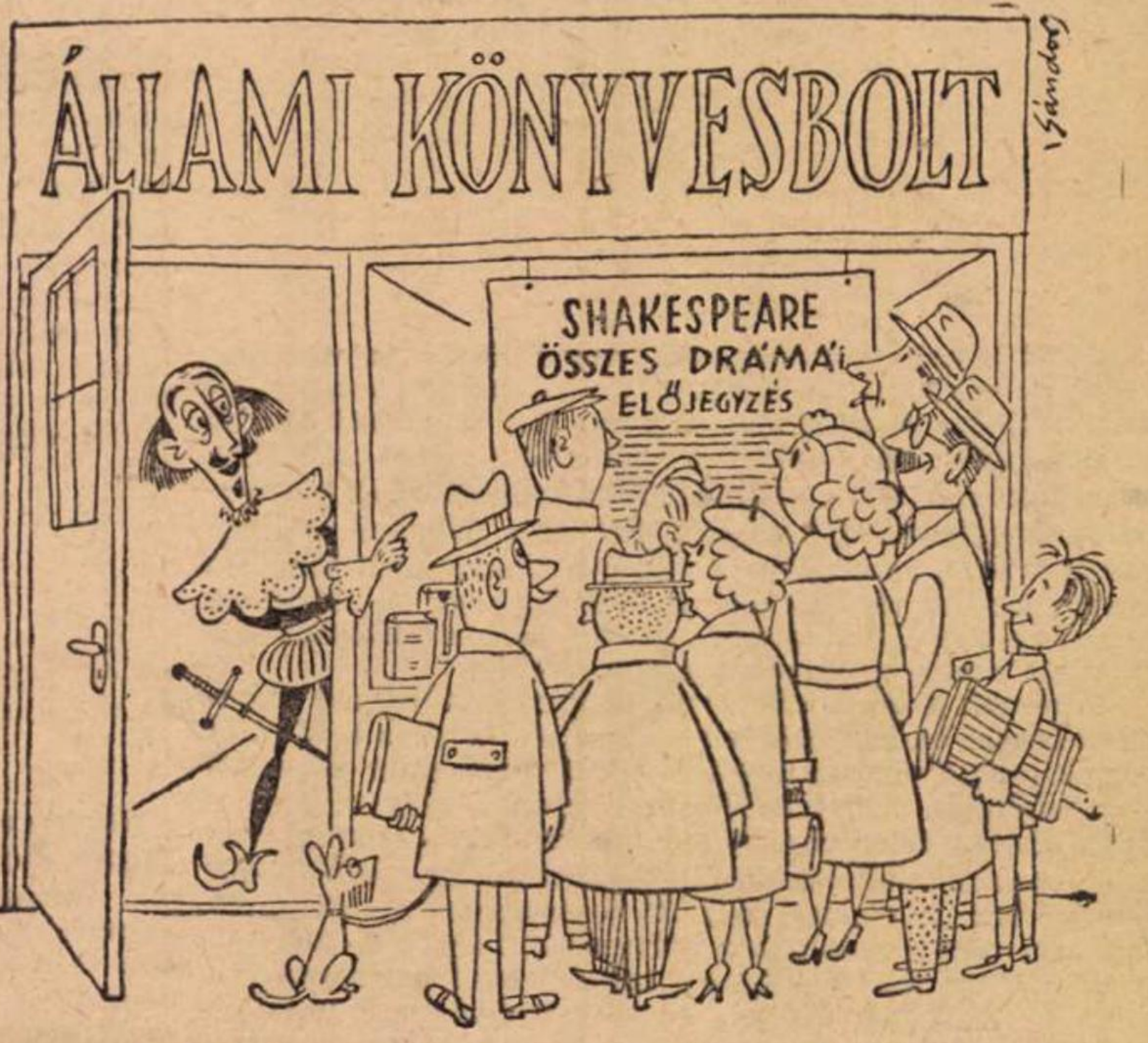

— Venni, vagy nem venni, ez itt nem is kérdés!

MOHÓ BENŐ ÍRÓ MUNKA KÖZBEN

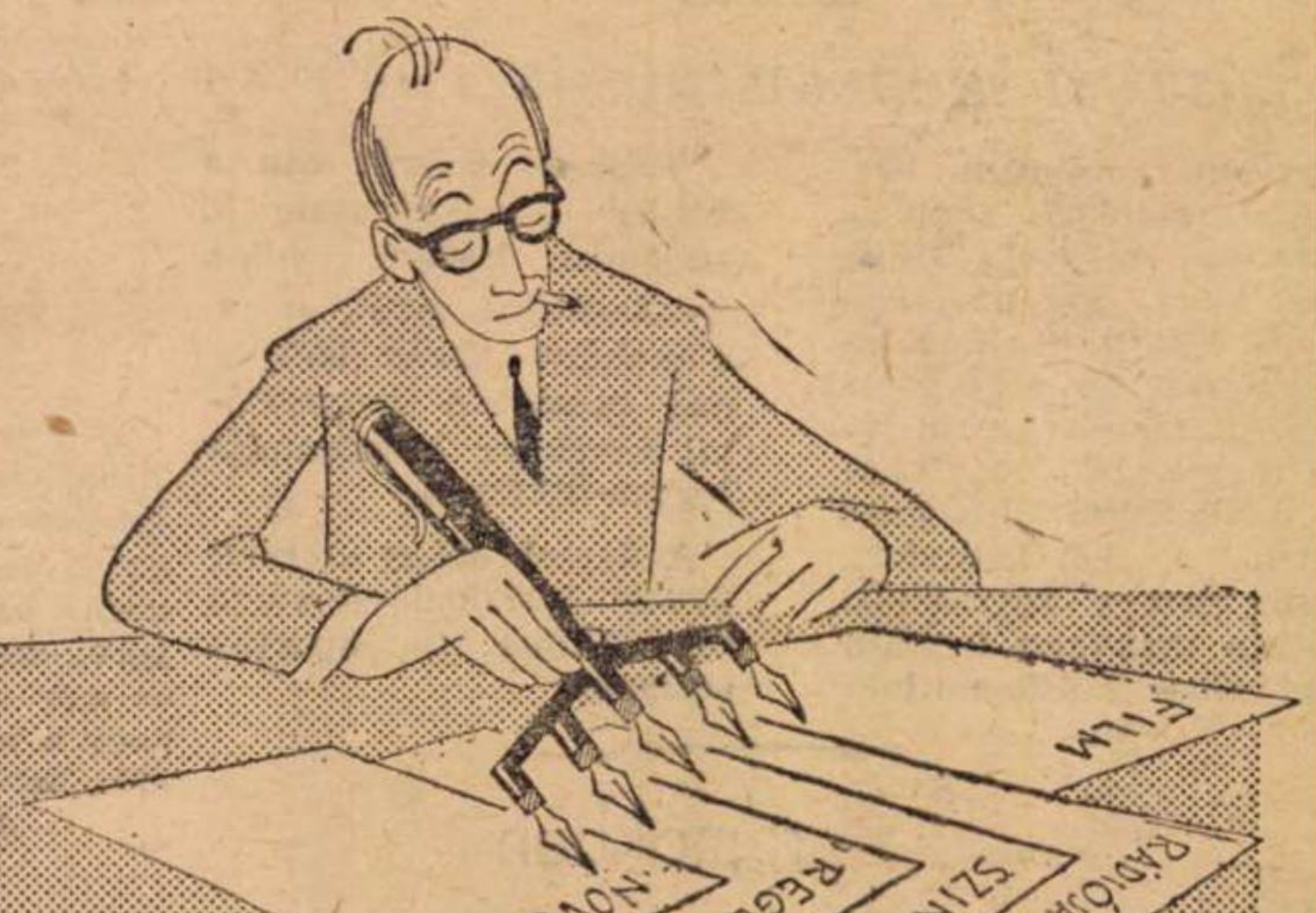

A SZINHÁZTÖRTÉNETI MÚZEUM DOKUMENTÁCIÓJA

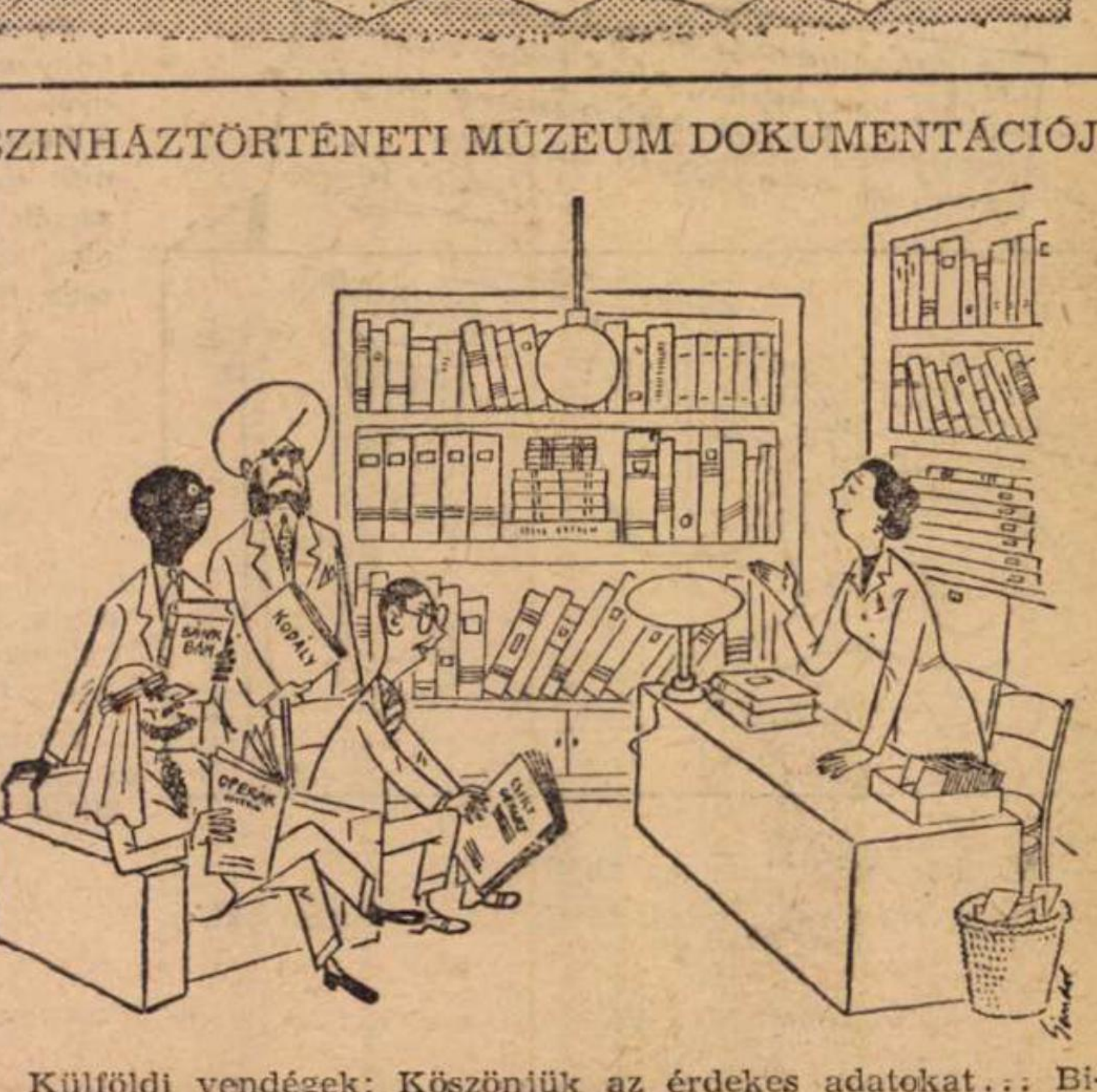

Külföldi vendégek: Köszönjük az érdekes adatokat... Bizonyára az itteni színházi szakemberek is gyakran igénybeveszik intézményük értékes segítségét...

Titkárnő: Sajnos, nem... Azt mondják, kissé messze vagyunk tőlük, kiesünk az útjukból...

Le a bürokráciával!

Több megértést kérnek a hosszúhetényi aknamélyítők

Arról gyakran hallunk Pesten is, téli és nyári vendéglőkben egyaránt, mikor a megrendelést a pincérnél sürgetjük: nem az én asztalom — de minden asztalnak van felszolgálója. Arról azonban nem hallottunk még Pesten sem, hogy a posta azt mondja: nem az én házam —, annak a háznak nincs postása — és oda egyáltalán nem kézbesíti a levelet. Pedig ilyesmi is van, mégpedig Hosszúhetényben, ahol igen nagyjelentőségű bányafeltárási munkák folynak. A dolgozók közül több mint 250-en laknak a mintegy fél éve létesített telepen, de sem nekik, sem a munkálatokat vezető három vállalatnak nem kézbesíti a posta a leveleket. Úgy látszik az illetékesek egyszerűbbnek vélik, ha a címzetteknek kell bemenniük hegyen-völgyön keresztül a hosszúhetényi postára.

A telep vezetője, *Suly Antal*, hiába levelez, telefonál a pécsi postaigazgatóságnak, közlik vele, hogy „nincs keret". Már ez is nagyon bosszantja a hosszúhetényi mélyfúrókat, de azon meg különösképpen mérgelődnek, hogy a postás mindennap ott megy el az irodaépület előtt, mikor a szomszédos Hársos-telepi otthonába ballag.

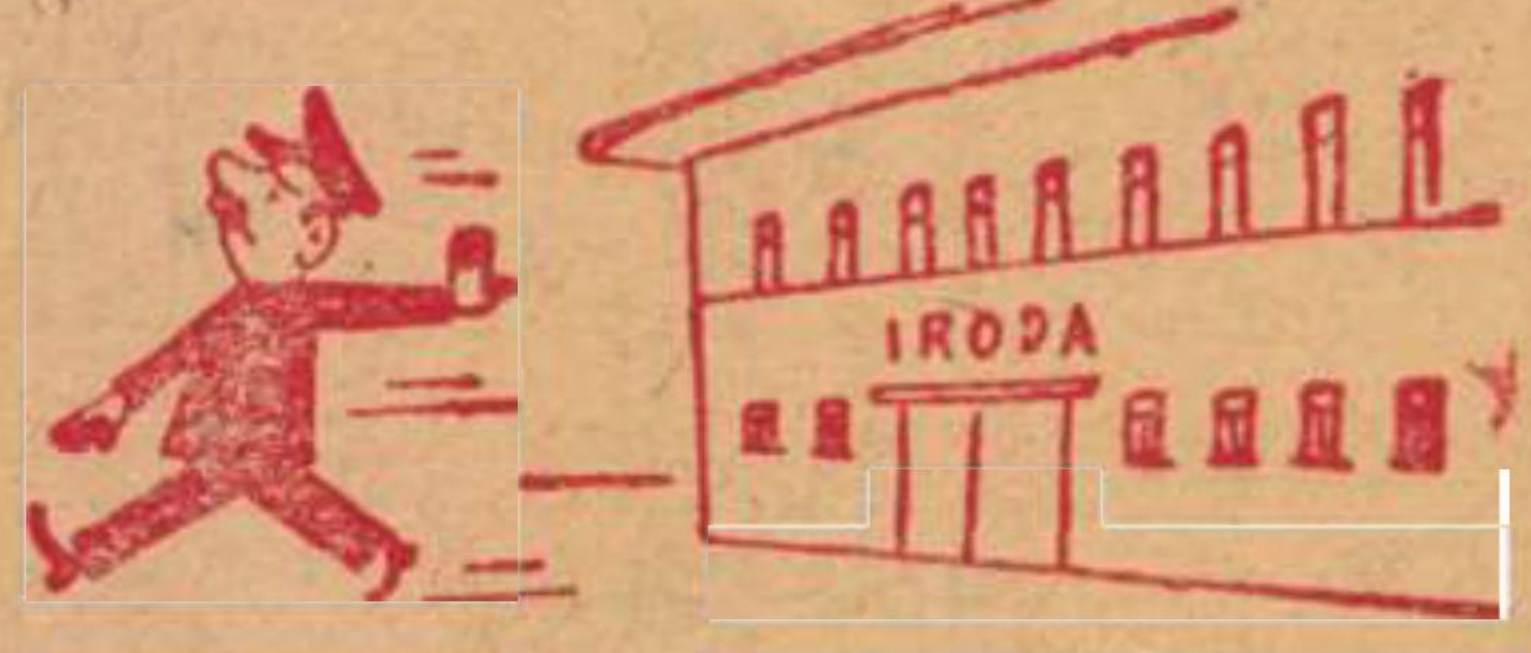

Arról is tudnak a dolgozók, hogy a postás „háromórás" kézbesítő, vagyis a posta naponta csak három óra hosszat foglalkoztatja. A dolgozók a józan ész szabályai szerint azt gondolják, hogy mivel a kézbesítő minden nap Hársosra, hazafelé tartva az irodaépület mellett megy el, nyugodtan beadhatná a leveleket. Szívesen vállalná is *„egyórás keretért"*, de a pécsi postán úgy látszik nem látnak a hivatali szobán túl, ha úgy gondolják, hogy az államnak kevesebbe kerül, ha *három vállalat három küldönce külön-külön* megy be naponta a postáért.

Nemcsak a posta ellen van panaszuk a hetényi aknamélyítőknek, hanem a Mávaut ellen is. Ugyanis a Mávaut pécsi kirendeltsége a Szászvár-hirdi országúton sehogyse akar *feltételes megállót* létesíteni azon a helyen, ahol a bányafeltárási telep van. A Mávaut kirendeltség azzal utasítja vissza a feltételes megálló iránti kérést, hogy 6—700 méterre van a rendes megálló a telephez vezető úttól. Csak arra nem gondolnak a Mávautnál, hogy a 6—700 méter ez esetben mit jelentene a telepen lakó háziasszonyok számára: megkímélné őket, hogy hegyoldalon, földutakon cipeljék a főzéshez szükséges élelmet. A telep dolgozóival együtt kérdezzük: hát olyan nagy dolog volna ott feltételes megállót létesíteni?

A postától is, a Mávauttól is, több megértést kérnek a nehéz munkát végző hetényi aknamélyítők!

F. Gy.

A TÖTTÖSI KERÉKPÁROSOK PANASZA

Majdnem minden házban új kerékpár van a Baranya megyei Töttösön. Mégis azt panaszolják a töttösi kerékpártulajdonosok, hogy az egész mohácsi járásban nem lehet kerékpárkülsőt kapni. Pedig Töttösön is azért vették a kerékpárokat, hogy azokat használják. Most a szobában tartják, mert nincs külsőgumijuk.

Teljesen igazuk van a töttösi kerékpárosoknak. Idejében kellett volna gondoskodni arról, hogy a mohácsi járás boltjainak megfelelő mennyiségű kerékpár külsőgumija legyen raktáron.

A kereskedelmi szervek gyors intézkedését várja sok töttösi kerékpártulajdonos.

Levelek, rajzokban

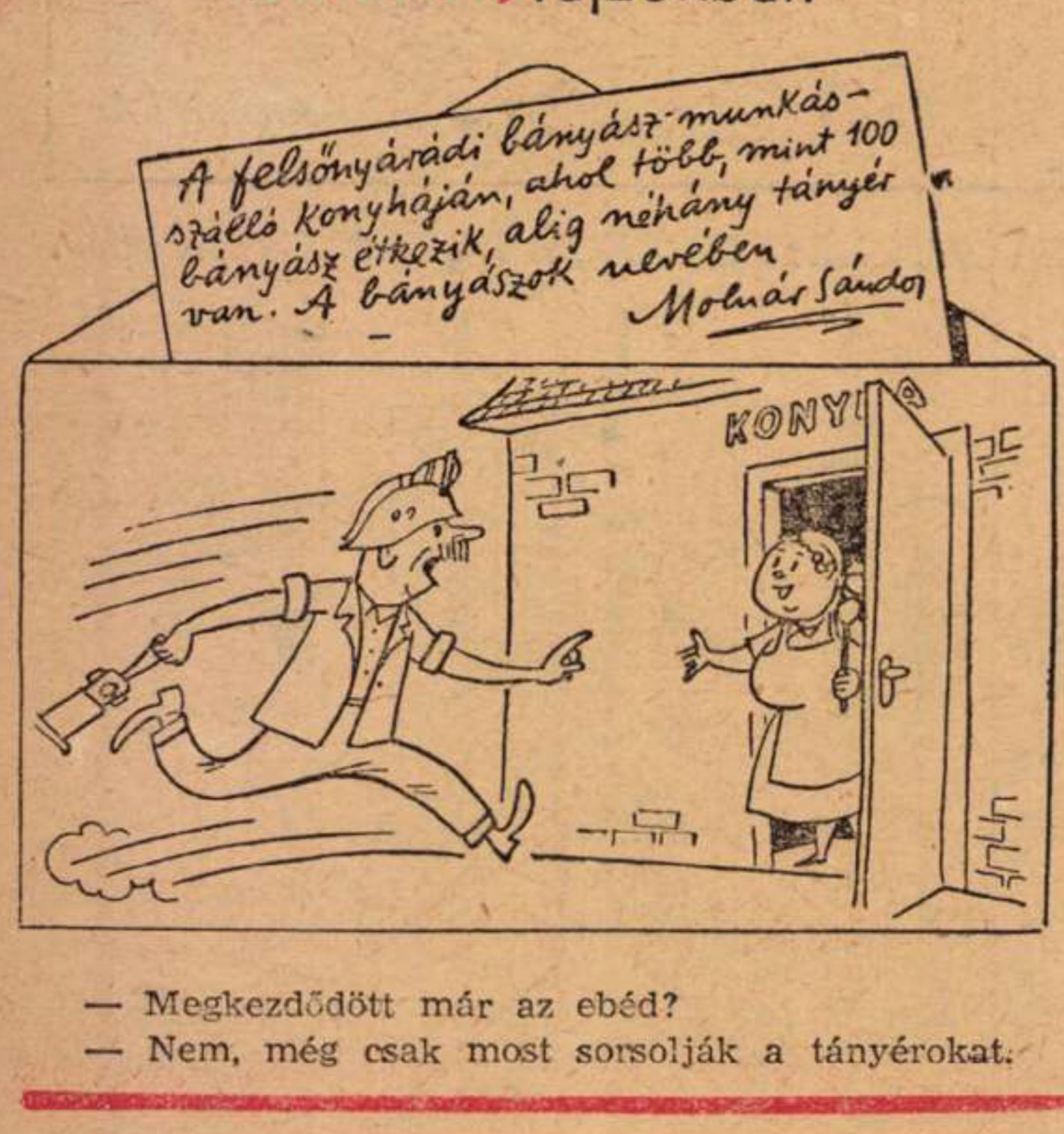
A felsőnyárádi bányász-munkásszálló konyháján, ahol több, mint 100 bányász étkezik, alig néhány tányér van. A bányászok nevében Molnár Sándor
KONYHA

— Megkezdődött már az ebéd?
— Nem, még csak most sorsolják a tányérokat.

„Szájpohár"

Napokkal ezelőtt a debrecen—budapesti gyorsvonat étkezőkocsijában vizet kértem. Mivel a kisüveges ásványvíz már kifogyott, egy pohár kristályvizet kaptam. Ivás után a pohárra vetődött tekintetem, melyen ez a meglepő felirat ékeskedett: „Utasellátó szájpohár". Mélyen elgondolkoztam e szavak értelmén, de bevallom, nem tudtam hova sorolni a furcsa megjelölést. Ugy látszik, az Utasellátó szerint van lábpohár, haspohár, sőt fülpohár is, mert különben miért figyelmeztettek volna, hogy ez nem ilyen, hanem egy olyanfajta különleges pohár, amelyből úgy kell inni, hogy az ember a poharat valamilyen ötletes módon a szájával hozza közelebbi kapcsolatba. Aki ezek után meg tudja nekem magyarázni, hogy mi is az a szájpohár, kap tőlem egy igazi ivópoharat.

Z. J.

Elfelejtett könyvtárak

1.

Nagyon szeretek olvasni. Tagja vagyok az esztergomi városi könyvtárnak, azonban könyvekhez mégsem tudok hozzájutni. A könyvtárat hosszú hónapokra bezárták, mert az épülete düledezőben van. A sok drága könyv használatlanul hever, pedig most, hogy az iskolai év is megkezdődött, nagy szükség lenne rájuk, mert a tanulóifjúság is fokozottabb mértékben keresné fel a könyvtárat.

Kedves Ludas Matyi! Nagyon kérlek, szólj az illetékeseknek, hogy jobban gondoskodjanak az esztergomi városi könyvtár tagjairól, annál is inkább, mert ez már nem az első eset, hogy a könyvtár hosszabb időn keresztül zárva van.

Asbóth Lászlóné
Esztergom

2.

Én a Soproni Téglagyár könyvszerető dolgozója vagyok. A könyvtárunkat egy állítólagos leltár miatt, ami már nyolc hónapja tart, lezárták. Azóta a könyvek az illetékesek lelkiismeretlensége folytán a társalgó egyik sarkában alusszák Csipkerózsika álmát, s várják a felébredést.

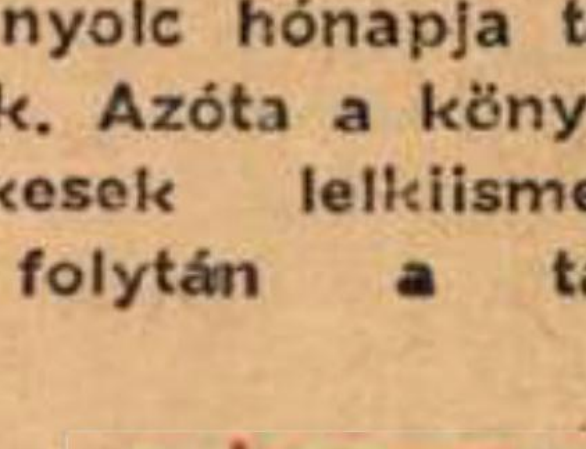

Felébredés még nincs, de a „leltározás" tovább tart. Mikor lesz már vége?

Simon Ferenc
Sopron

Keretbe szorult lovak

A dobozi községi tanács 18 000 forint hitelkeretet kapott előfogatos lovak vásárlására. A megfelelő lovakat még a tavasz folyamán felhajtották, de megvenni nem tudják, mert pénzkiutalás helyett hosszúra nyúlt levelezés folyik a Nemzeti Bank gyulai fiókja és a községi tanács VB között. A levelezés arról folyik-folydogál, hogy a lovak ellenértéke fejében hogyan fizethetné ki a tanács a 14 000 forintot. Mert ennyibe kerülnek ezek a jó húzó paripák. A tanácselnök legutóbb azt a tájékoztatást kapta a járási bank fiókjától: ha az Állatforgalmi igazolja, hogy ők ilyen lovak adás-vételével nem foglalkoznak, akkor a bank a lovak vételárát kifizetheti magánszemélynek is. A tanácselnök megszerezte a Békés megyei Állatforgalmi Vállalat következő írásos igazolását: *„Szóbeli érdeklődésükre közöljük, hogy vállalatunk igásló adásvételével nem foglalkozik"*. Ezzel az igazolással kiegészítve az iratokat a községi tanács újra elküldte az MNB gyulai fiókjának, ahonnan rövidesen a következő átirat érkezett:

> *„A 14 000 forint összegű lóvásárlással kapcsolatos megbízásukat, mellékleteivel együtt visszaküldjük azzal, hogy a területi iroda nem járul hozzá a lovak megvételéhez, mert a fennálló rendelkezések értelmében magánszemélyektől csak apaállatot lehet megvásárolni."*

Tudott dolog, hogy apaállatokat, még ha azok lovak is, nem szoktak előfogatosként kocsiba fogni. Tehát ennek közlésére nem is volt szükség. Inkább azt kellett volna közölnie a bankfióknak: mit tegyen a községi tanács, hogy a lovakat meg tudja vásárolni. Megállapításom szerint előfogatos lovak vásárlásával, illetve közvetítésével a környéken megfelelő szerv nem foglalkozik, így helyes lenne, ha az illetékesek odahatnának, hogy a dobozi tanács, amelynek a lóvásárlásra hitelkerete is van, magánostól is megvehesse a lovakat, mert azokra halaszthatatlan szüksége van.

Mucsi Imre,
a Jár. Tan. VB titkára,
Gyula

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A Ludas Matyi augusztus 11-i számában megjelent „Rossz iskolapélda" című cikk kapcsán a Fejér megyei Tanács VB város- és községgazdálkodási osztályán vizsgálatot tartottam. Megállapítottam, hogy az iskolaépítés megindulása azért késett, mert a helyi szervek időközben egy meglévő épület átalakítása révén gazdaságosabb megoldást találtak, egy tanterem helyett két tantermet és nevelői lakást nyernek. — Az új terv- és költségvetés elkészült. Az építkezés megkezdődött. A tanítás — a tantermek elkészültéig — ideiglenes helyiségben folyik.

Némethy László főrevizor
Város- és Községgazd. M.

Levelek, rajzokban

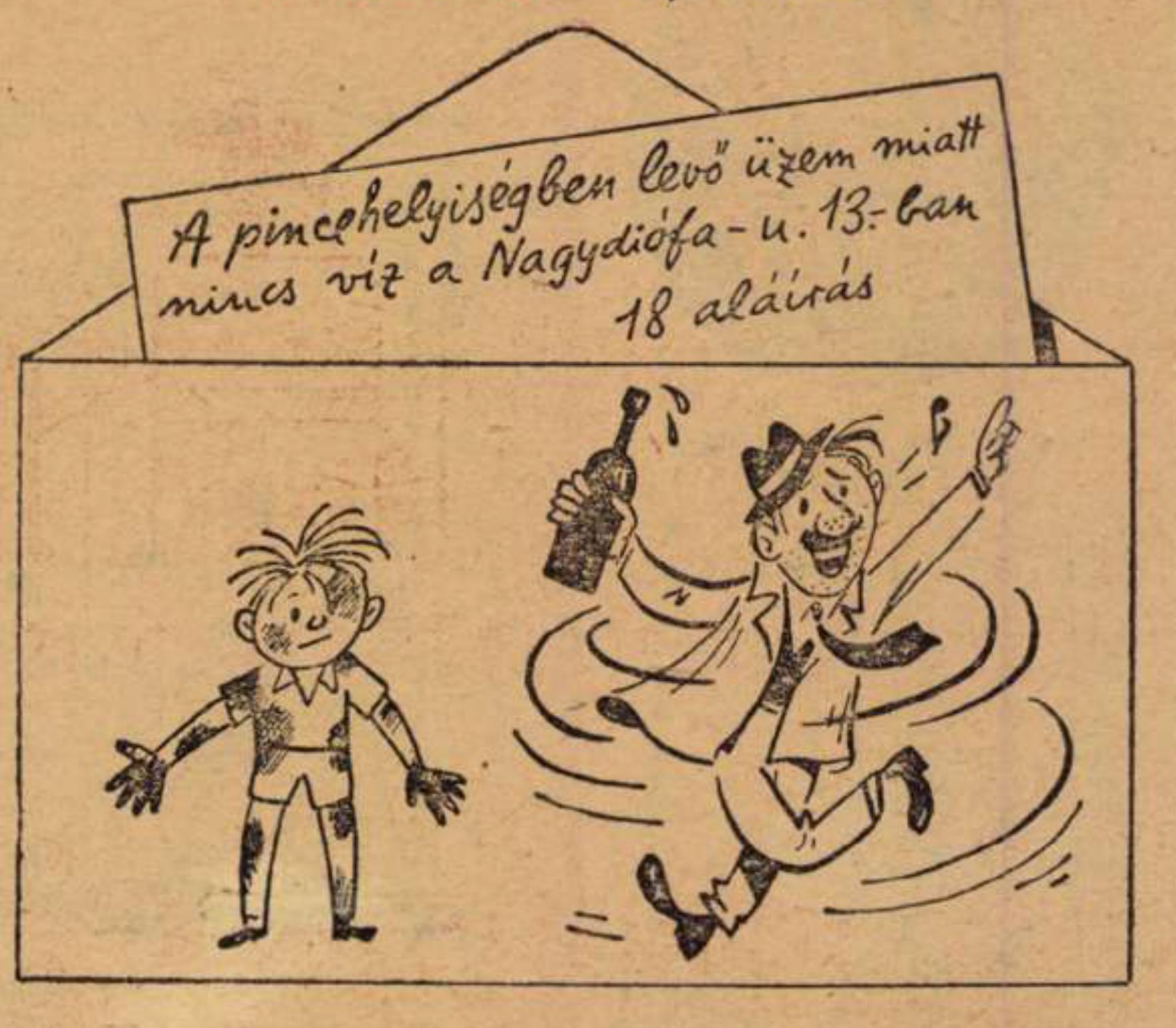
A pincehelyiségben levő üzem miatt nincs víz a Nagydiófa-u. 13-ban
18 aláírás

— Nem mi lakunk a Nagydiófa utca 13-ban, hanem olyan emberek, akik szeretnek mosdani és vizet szoktak inni.

A nádudvari Tüzép és a „rendes emberek"

Ha az ember elmegy a nádudvari TÜZÉP-telepre, az irodában szemébe ötlik egy plakát, melyen a következő felírás áll: *„Rendes ember nyáron szerzi be téli tüzelőjét!"* Erre a „rendes embereket" toborzó plakátra azonban alaposan rácáfolnak a tények. Történt ugyanis, hogy még szeptember 6-án egy vagonrakomány lignit érkezett a nádudvari fatelepre, de még szeptember 15-én sem tudják azt árusítani, mert a Hajdú-Bihar megyei TÜZÉP központjától a számla nem érkezett meg. Hiába ostromolják naponta a fatelepet lignitért a nádudvari „rendes emberek", mert a fatelep dolgozói számla hiányában nem tudják kielégíteni a feleket. Ideje lenne, ha a bürokrácia tengeréből előhalásznák a számlát, mert rövidesen bejön az esős idő és az udvaron tárolt lignit tönkre megy. Arra kérjük a Ludas Matyit, vizsgálja ki, melyik fiókban süllyedt el a Nádudvarra leküldött lignit számlája, mert szeretnénk „rendes ember" módjára még a tél beállta előtt beszerezni a tüzelőnket.

Nagyidai Mihály
Nádudvar, Petőfi utca 11.

Meddig labdáznak velem?

Az Inotai Aluminiumkohó egyik darukezelője vagyok. Nemrégen kiutaltak részemre egy lakást. A lakás szép, kényelmes, meg is lennék vele elégedve, ha néhány hanyag és nemtörődöm ember munkájának kezenyoma nem bosszantana. Az ablakokat és az ajtókat például nem lehet bezárni, az egyik szobában nem ég a villany. Ezeket a bosszantó dolgokat elmondtam az illetékeseknek is, azonban az egyik a másikhoz küld, a másik meg vissza az egyikhez. A kohó gondnoka szerint az Ingatlankezelő Vállalaté a lakás, az Ingatlankezelő szerint pedig a kohóé.

Legutoljára az Ingatlankezelő Vállalatnál azt mondták, hogy a kohó kötelessége a karbantartás, mert annak adták át a lakást, s ha nem hajlandó megcsináltatni, majd jegyzőkönyvezik és feljelentik a kohót. Tehát elintézés helyett „ügyet" csinálnak belőle.

Ahelyett, hogy velem labdázna a két vállalat, jobb volna inkább rendbehozatni a lakást, mert közeledik a tél és „ügyem" aktáival se világítani, se az ablakot bezárni nem tudom.

Mészáros István
Várpalota

Kiállítás — sötétben

A napokban feleségemmel megnéztük a Műcsarnokban a Székely Bertalan-kiállítást. A kiállított képeket este 8-ig lehet megtekinteni. Nyolc óra előtt három perccel a Műcsarnok személyzete felkérte a jelenlévőket: elérkezett a zárás ideje, hagyják el a kiállítási termeket.

Jómagam és még körülbelül ötven társam megindultunk a kijárat felé, egy-két búcsúpillantást vetve a falakon függő, gyönyörű festményekre. Amikor az utolsóelőtti helyiségbe értünk, legnagyobb meglepetésünkre, eloltották a villanyt. A sötétben, egymást tapogatva és rugdosva botorkáltunk az utolsó nagyterembe, ahol még világosság volt. De még ki sem fújhattuk magunkat, már itt is sötét lett és megint elkezdődött a tapogatódzás, lökdösés egészen az utcai kijáratig. Az utcán megnéztem az órámat: 8 óra 2 perc volt. Az egyik látogató a Fővárosi Könyvtár fiókjánál dolgozik, dühösen megjegyezte, hogy ők 8-kor zárnak, s ez azt jelenti hogy nyolc óra után be nem jöhet senki, de aki benn van, azt kiszolgálják.

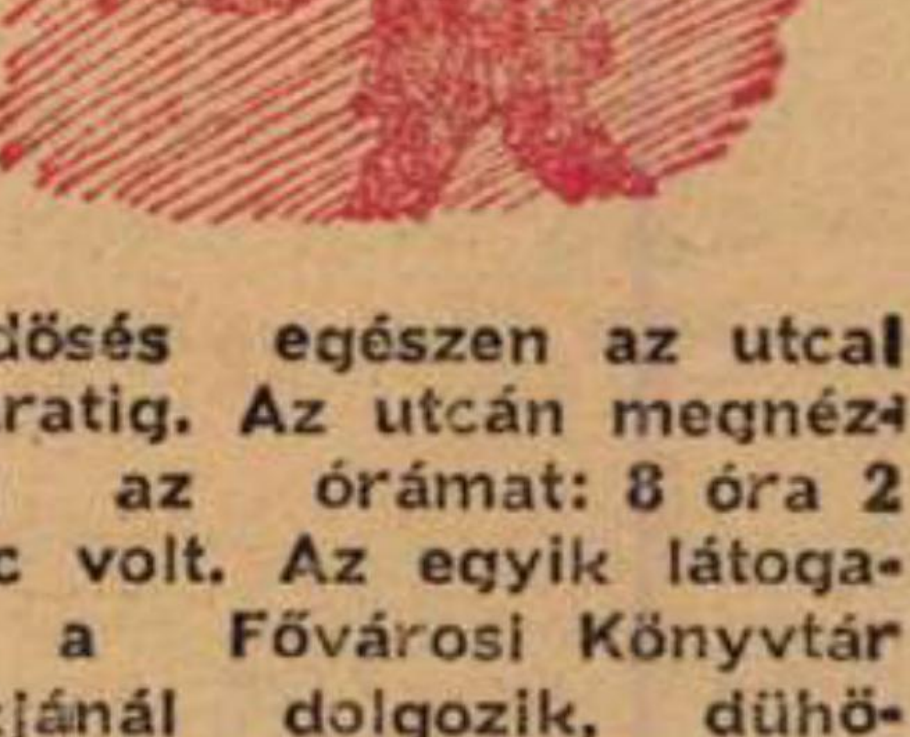

Jó volna, ha a Műcsarnok személyzete is találna valami helyesebb megoldást, mert az ilyen „ki ohanások" nem a legjobb emlékeket hagyják a kiállítás látogatóiban.

Talpas Mihály
Bp. XII., Márvány utca 48.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.